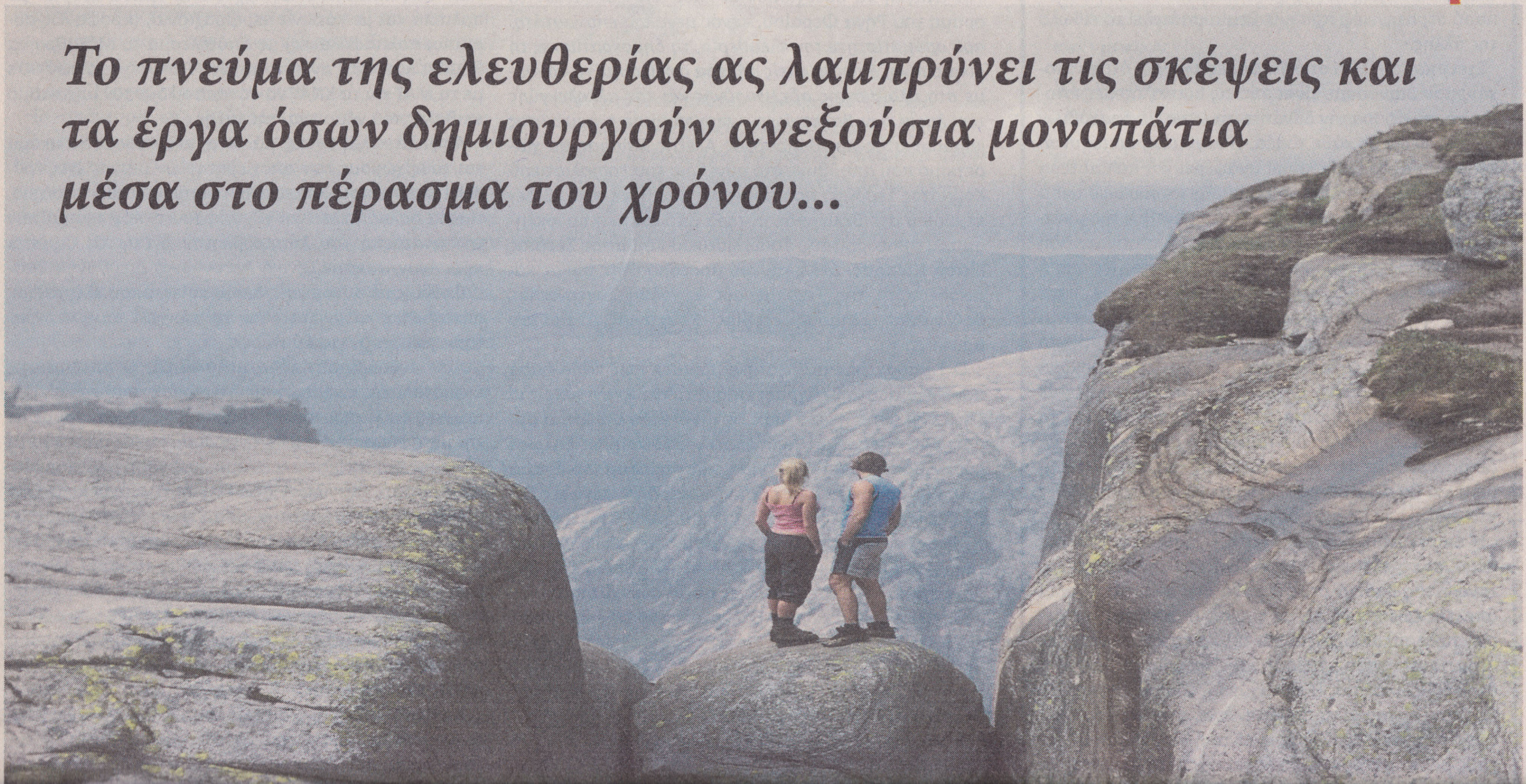
ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 189
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
2019
1,5 ΕΥΡΩ

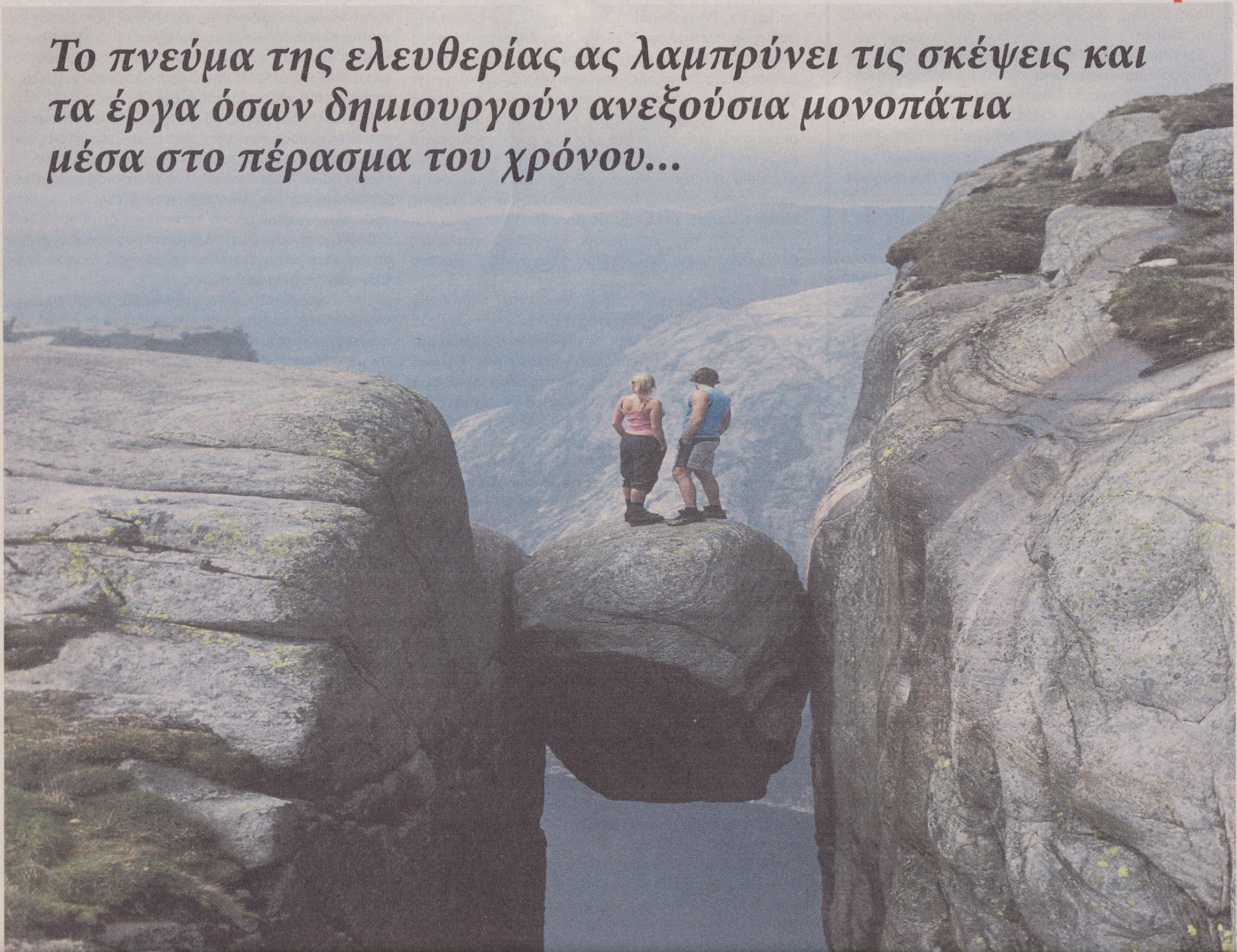
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

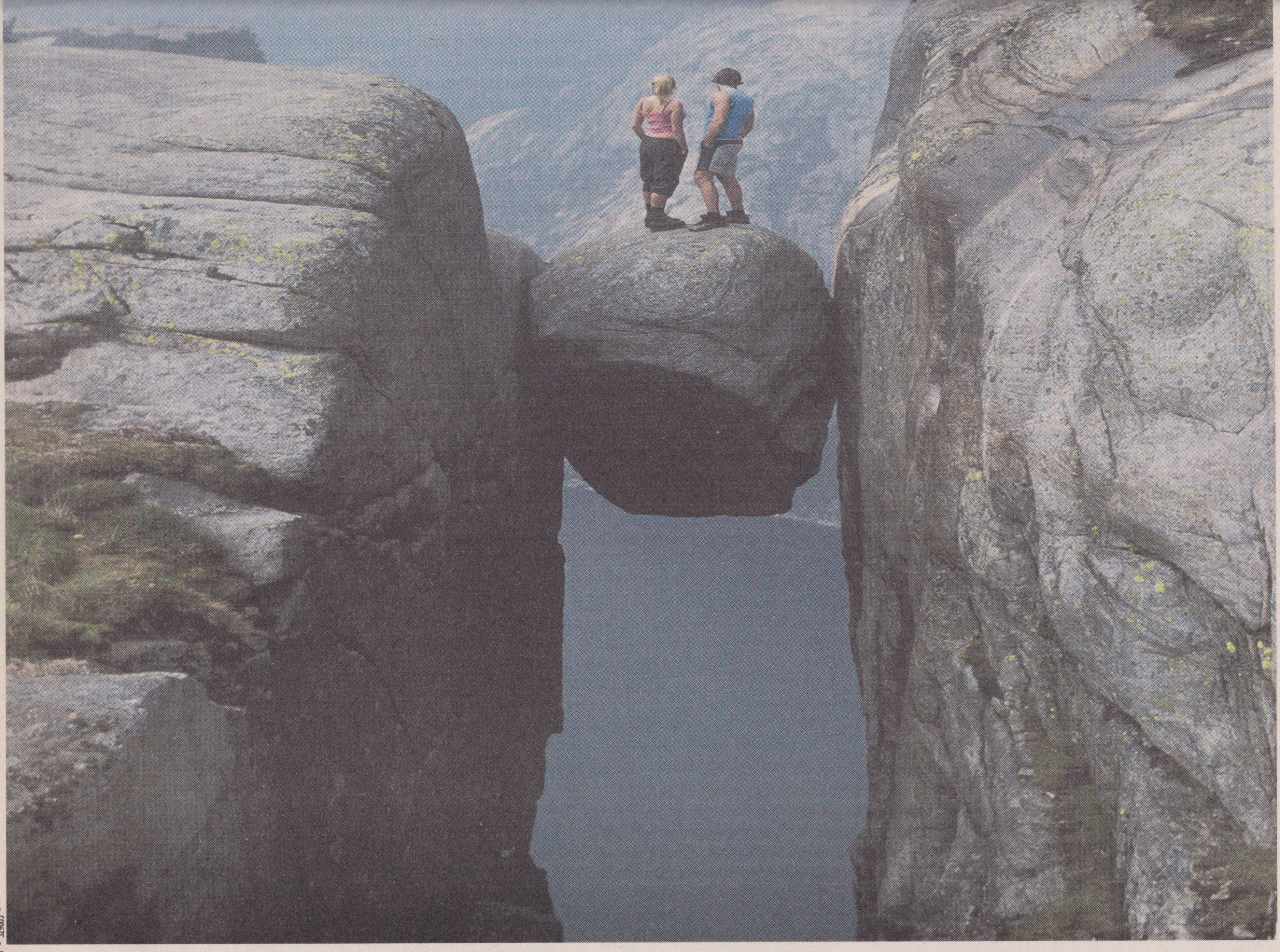
Το πνεύμα της ελευθερίας ας λαμπρύνει τις σκέψεις και τα έργα όσων δημιουργούν ανεξούσια μονοπάτια μέσα στο πέρασμα του χρόνου...

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
2019
1,5 ΕΥΡΩ

Το πνεύμα της ελευθερίας ας λαμπρύνει τις σκέψεις και τα έργα όσων δημιουργούν ανεξούσια μονοπάτια μέσα στο πέρασμα του χρόνου...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Αν κάποιος ανατρέξει στο έτος που παρήλθε (2018) θα διαπιστώσει εύκολα ότι οι κυρίαρχοι διαχειρίστηκαν τις μεταξύ τους αντιθέσεις στις εμπόλεμες ζώνες, αλλά και στο πεδίο της παγκόσμιας οικονομίας, χρησιμοποιώντας με εναλλασσόμενο τρόπο, τόσο την σύγκρουση όσο και τον συμβιβασμό και την υποχωρητικότητα, πραγματική ή πλασματική, ευκαιριακά ή με μεγαλύτερη συνέχεια. Το γεγονός αυτό δεν αναιρεί ούτε στο ελάχιστο την διάθεση επικράτησης. Άλλωστε, επικράτηση και υποχωρητικότητα δεν συνιστούν παρά στρατηγικές, που η καθεμία αποτελεί το είδωλο της άλλης.

Έχει υποστηριχθεί από διάφορες πλευρές ότι η «εποχή», που διανύουμε είναι από τις δυσκολότερες ιστορικά όσον αφορά την δυνατότητα έστω και βραχύβιων προβλέψεων σε κάθε τομέα. Η λεγόμενη *επιτάχυνση της Ιστορίας*, όπως έχουμε αναφέρει και παλαιότερα είναι ένας όρος, που χρησιμοποιούν ιστορικοί, όπως ο Πιερ Νορά για να περιγράψουν το μέγεθος της μεταβολής, που εξελίσσεται «ασύμμετρα» και ανατινάζει κυριολεκτικά την «αδράνεια» του παρόντος, το οποίο πλέον καθίσταται στιγμιαία παρελθόν. Όμως, κατά πόσον κάτι τέτοιο είναι καινοφανές και ποια είναι τα κριτήρια που οδηγούν σ' αυτό ή σε ένα αντίθετο συμπέρασμα; «*Ο Γουώλτ Ντίσνεϊ δουλεύει γρήγορα – σαν γρασαρισμένη μηχανή. Έτσι θα λειτουργούμε εντός ολίγου. Γινόμαστε ό,τι ονειρευόμαστε. Θα το κατέχουμε το πράγμα συντόμως. Θα μάθουμε πώς να ξεπαστρεύουμε όλο τον πλανήτη σε μια στιγμή. Περίμενε και θα δεις*», έγραφε ήδη το 1945 ο ***Henry Miller*** στο βιβλίο του *Κλιματιζόμενος Εφιάλτης*.

Η επιτάχυνση, λοιπόν, έχει ξεκινήσει προ πολλού, μόνο που η εξουσία είναι εκείνη που την ελέγχει κατανοώντας βαθειά ότι όχι μόνο δεν ανοίγονται οδοί απελευθέρωσης εξ αιτίας της αλλά αντίθετα, τα δεσμά πολλαπλασιάζονται και τελικά κατοχυρώνεται εκ νέου η κατάσταση υποδούλωσης, η οποία επιβάλλεται στην ανθρωπότητα. Η επιτάχυνση, λοιπόν, της Ιστορίας ήταν, είναι και παραμένει, ένας αγώνας της κυριαρχίας ενάντια στην μνήμη, είναι η διαρκής επιθυμία κάθε μορφής εξουσίας να κατακτήσει τον «χρόνο», να

Ο ΤΣΙΠΡΑΣ, Ο ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΥΠΟΚΛΙΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΝΕΤΑΝΙΑΧΟΥ...

Την ανάγκη να συνεχίσουν οι λαοί των Βαλκανίων το όραμα του Ρήγα Φεραίου, «*ενός μεγάλου επαναστάτη, που οραματίστηκε την ελευθερία, τη δημοκρατία και τη δικαιοσύνη, όπως κι εμείς σήμερα οφείλουμε να κάνουμε στο πλαίσιο της αδελφοσύνης και της αλληλεγγύης των λαών των Βαλκανίων*», υπογράμμισε ο αεικίνητος κομμουνιστής πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας σε χαιρετισμό που απηύθυνε στο συνέδριο του Σοσιαλιστικού Κόμματος Σερβίας, που πραγματοποιήθηκε στις 22 Δεκεμβρίου στο Βελιγράδι, ύστερα από σχετική πρόσκληση του προέδρου του Σοσιαλιστικού Κόμματος Σερβίας Ίβιτσα Ντάτσιτς, αλλά και του προέδρου της χώρας και οικοδεσπότη της Τετραμερούς Συνόδου Συνεργασίας Βουλγαρίας - Ελλάδας - Σερβίας - Ρουμανίας, Αλεξάνταρ Βούτσιτς.

Ο Τσίπρας εκμυστηρεύτηκε μάλιστα πως κάθε φορά που έρχεται στο Βελιγράδι επισκέπτεται το μνημείο του Ρήγα Φεραίου, με τον οποίο είναι βέβαιο ότι κρατά μια υπερβατική επαναστατική επαφή, αφού καθώς δήλωσε **«εμείς βρισκόμαστε εδώ για να συνεχίσουμε το όραμά του, ένα όραμα που μας εμπνέει παρά τις μεγάλες δυσκολίες»**. Δεν απέφυγε δε να ξεκαθαρίσει ότι **«κανένας αγώνας δεν πήγε χαμένος, ότι καμμία μεγάλη θυσία για την υπεράσπιση μεγάλων αξιών στην ιστορία μας δεν πήγε χαμένη και ότι οι αγώνες αυτοί συνεχίζονται»**.

Θα πείτε ωραία και πού βρήκατε το ενδιαφέρον; Ήταν, είναι και θα παραμείνει κρετίνος αδιόρθωτος, γελοίο υποκείμενο, μαριονέτα που καμώνεται το μεγάλο ηγέτη των Βαλκανίων, τον μεγάλο στρατηγικό «παίκτη» της Αν. Μεσογείου και τον ριζοσπάστη αναμορφωτή της ΕΕ.

Δεν καταλάβατε καλά. Αυτό που μας ανησυχεί είναι το κλείσιμο του λόγου του δηλαδή αυτό το «***οι αγώνες αυ-***

ιδού τι το πανομοιότυπο θα διαβάσετε σε 30-40 σάιτς (με την εθιμικώς κατοχυρωμένη μεθοδολογία του copy-paste από το κρατικό ΑΠΕ-ΜΠΕ...).

[...]*Οι αστυνομικοί προσάγουν άτομα που βρίσκονται έξω από το Αλεξάνδρειο Μέλαθρο, ενώ και από το εσωτερικό του γηπέδου έχουν απομακρυνθεί πολίτες, που κρίθηκαν ύποπτοι,* ***καθώς βρέθηκαν στην κατοχή τους ελληνικές σημαίες*** [...]

Σύμφωνα μάλιστα με καταγγελίες, που τεκμηριώνονται από φωτογραφικό υλικό, οι ύποπτοι υποδεικνύονταν στις κατασταλτικές αρχές από ομάδα ανδρών με πολιτικά και με κόκκινα περιβραχιόνια, (προφανώς συριζαίοι πολιτοφύλακες) με αποτέλεσμα το Μέλαθρο να θυμίζει κάτι από αντεστραμμένο Πολυτεχνείο των 90's με τα ΜΑΤ και τα ΚΝΑΤ να συναποτελούν τον μηχανισμό επιβολής του νόμου και της τάξης.

Ασφαλίτες-λαγωνικά, μάλιστα, εξερευνούσαν ακόμη και τους χώρους των αποχωρητηρίων μήπως έχει κρυφθεί εκεί κάποιο ύποπτο αντικομμουνιστικό στοιχείο, τίποτα δηλαδή ελεεινοί εθνικόφρονες, που ετοιμάζουν την ανατροπή του λαοπρόβλητου ηγέτη. Οι ύποπτοι προσάγονταν στην Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Θεσσαλονίκης με συνοπτικές διαδικασίες, όπου ελέγχονταν πατόκορφα, καταγράφονταν τα στοιχεία τους και κρατούνταν σχεδόν για δύο ώρες.

Μας ενθουσίασαν τόσο πολύ αυτές οι προληπτικές κατασταλτικές κινήσεις που έγιναν με σκοπό να κυλήσει ήρεμα η ομιλία του πρωθυπουργού, που σκοπεύουμε να την μεταφράσουμε και θα τη χώσουμε κάτω από τη μύτη κάποιου ανυποψίαστου φίλου μας από την Εσπερία. Φανταστείτε την πλάκα που θα πάθει ο άνθρωπος· θα νομίζει ότι του στήσαμε φάρσα για να τον τρελάνουμε.

Από όσο ενθυμούμαστε τέτοιου τύπου «αστυνομικά μέτρα» λαμβάνονται κατά περιόδους και στην πλατεία Εξαρχείων από κινηματίες πολιτοφύλακες, αλλά και σε περιφρουρήσεις πορειών, όπου οι φέροντες κόκκινα περιβραχιόνια με ύφος σκληρό και αδίστακτο στέλνουν το μήνυμα ότι δεν σηκώνουν και πολλά-πολλά από τυχόν επίδοξους ταραξίες.

Αν «πολιτική είναι η διαχείριση των συμβόλων», σύμφωνα με τον γνωστό ορισμό, τότε η κομμουνιστική κυβέρνηση παίρνει άριστα όσον αφορά την διατήρηση της

με μεγαλύτερη συνέχεια. Το γεγονός αυτό δεν αναιρεί ούτε στο ελάχιστο την διάθεση επικράτησης. Άλλωστε, επικράτηση και υποχωρητικότητα δεν συνιστούν παρά στρατηγικές, που η καθεμία αποτελεί το είδωλο της άλλης.

Έχει υποστηριχθεί από διάφορες πλευρές ότι η «εποχή», που διανύουμε είναι από τις δυσκολότερες ιστορικά όσον αφορά την δυνατότητα έστω και βραχύβιων προβλέψεων σε κάθε τομέα. Η λεγόμενη *επιτάχυνση της Ιστορίας*, όπως έχουμε αναφέρει και παλαιότερα είναι ένας όρος, που χρησιμοποιούν ιστορικοί, όπως ο Πιερ Νορά για να περιγράψουν το μέγεθος της μεταβολής, που εξελίσσεται «ασύμμετρα» και ανατινάζει κυριολεκτικά την «αδράνεια» του παρόντος, το οποίο πλέον καθίσταται στιγμιαία παρελθόν. Όμως, κατά πόσον κάτι τέτοιο είναι καινοφανές και ποια είναι τα κριτήρια που οδηγούν σ' αυτό ή σε ένα αντίθετο συμπέρασμα; «*Ο Γουώλτ Ντίσνεϊ δουλεύει γρήγορα – σαν γρασαρισμένη μηχανή. Έτσι θα λειτουργούμε εντός ολίγου. Γινόμαστε ό,τι ονειρευόμαστε. Θα το κατέχουμε το πράγμα συντόμως. Θα μάθουμε πώς να ξεπαστρεύουμε όλο τον πλανήτη σε μια στιγμή. Περίμενε και θα δεις*», έγραφε ήδη το 1945 ο ***Henry Miller*** στο βιβλίο του *Κλιματιζόμενος Εφιάλτης*.

Η επιτάχυνση, λοιπόν, έχει ξεκινήσει προ πολλού, μόνο που η εξουσία είναι εκείνη που την ελέγχει κατανοώντας βαθειά ότι όχι μόνο δεν ανοίγονται οδοί απελευθέρωσης εξ αιτίας της αλλά αντίθετα, τα δεσμά πολλαπλασιάζονται και τελικά κατοχυρώνεται εκ νέου η κατάσταση υποδούλωσης, η οποία επιβάλλεται στην ανθρωπότητα. Η επιτάχυνση, λοιπόν, της Ιστορίας ήταν, είναι και παραμένει, ένας αγώνας της κυριαρχίας ενάντια στην μνήμη, είναι η διαρκής επιθυμία κάθε μορφής εξουσίας να κατακτήσει τον «χρόνο», να εποικίσει κάθε στιγμή, να επιβάλλει οριστικά και αμετάκλητα την δικτατορία της ταχύτητας. Μπορούμε να μείνουμε «αδρανείς» μπροστά σε μια τέτοια πρόκληση; Μπορούμε...

Ιανουάριος 2019

ΣΤΟΝ ΝΕΤΑΝΙΑΧΟΥ...

Την ανάγκη να συνεχίσουν οι λαοί των Βαλκανίων το όραμα του Ρήγα Φεραίου, «*ενός μεγάλου επαναστάτη, που οραματίστηκε την ελευθερία, τη δημοκρατία και τη δικαιοσύνη, όπως κι εμείς σήμερα οφείλουμε να κάνουμε στο πλαίσιο της αδελφοσύνης και της αλληλεγγύης των λαών των Βαλκανίων*», υπογράμμισε ο αεικίνητος κομμουνιστής πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας σε χαιρετισμό που απηύθυνε στο συνέδριο του Σοσιαλιστικού Κόμματος Σερβίας, που πραγματοποιήθηκε στις 22 Δεκεμβρίου στο Βελιγράδι, ύστερα από σχετική πρόσκληση του προέδρου του Σοσιαλιστικού Κόμματος Σερβίας Ίβιτσα Ντάτσιτς, αλλά και του προέδρου της χώρας και οικοδεσπότη της Τετραμερούς Συνόδου Συνεργασίας Βουλγαρίας - Ελλάδας - Σερβίας - Ρουμανίας, Αλεξάνταρ Βούτσιτς.

Ο Τσίπρας εκμυστηρεύτηκε μάλιστα πως κάθε φορά που έρχεται στο Βελιγράδι επισκέπτεται το μνημείο του Ρήγα Φεραίου, με τον οποίο είναι βέβαιο ότι κρατά μια υπερβατική επαναστατική επαφή, αφού καθώς δήλωσε **«εμείς βρισκόμαστε εδώ για να συνεχίσουμε το όραμά του, ένα όραμα που μας εμπνέει παρά τις μεγάλες δυσκολίες»**. Δεν απέφυγε δε να ξεκαθαρίσει ότι «**κανένας αγώνας δεν πήγε χαμένος, ότι καμμία μεγάλη θυσία για την υπεράσπιση μεγάλων αξιών στην ιστορία μας δεν πήγε χαμένη και ότι οι αγώνες αυτοί συνεχίζονται**».

Θα πείτε ωραία και πού βρήκατε το ενδιαφέρον; Ήταν, είναι και θα παραμείνει κρετίνος αδιόρθωτος, γελοίο υποκείμενο, μαριονέτα που καμώνεται το μεγάλο ηγέτη των Βαλκανίων, τον μεγάλο στρατηγικό «παίκτη» της Αν. Μεσογείου και τον ριζοσπάστη αναμορφωτή της ΕΕ.

Δεν καταλάβατε καλά. Αυτό που μας ανησυχεί είναι το κλείσιμο του λόγου του δηλαδή αυτό το «***οι αγώνες αυτοί συνεχίζονται***». Προφανώς τα Βαλκάνια θα γίνουν και πάλι ρημαδιό, δηλαδή στάχτη και μπούρμπουλη. Μόλις λίγες ημέρες πριν ο απόγονος και συνεχιστής του Ρήγα Φεραίου, τρομάρα του, επισκέφθηκε το Ισραήλ στα πλαίσια της Τριμερούς Διάσκεψης Ελλάδας, Κύπρου, Ισραήλ και ξεκαρδισμένος από το γέλιο στην συνέντευξη τύπου σχεδόν γονάτισε στο πάτωμα προφανώς αναλογιζόμενος τα βάσανα των παλαιστινίων «αδερφών» και τις δολοφονίες των παιδιών, που αγωνίζονται με μια πέτρα στο χέρι απέναντι στους σιδερόφρακτους ισραηλινούς στρατιώτες.

«Οι αγώνες αυτοί συνεχίζονται», λοιπόν, μόνο που ακόμα δεν έχουμε δει τα χειρότερα. Τα χειρότερα έρχονται...

...διότι βρέθηκαν στην κατοχή τους ελληνικές σημαίες!

Σύμφωνα μάλιστα με καταγγελίες, που τεκμηριώνονται από φωτογραφικό υλικό, οι ύποπτοι υποδεικνύονταν στις κατασταλτικές αρχές από ομάδα ανδρών με πολιτικά και με κόκκινα περιβραχιόνια, (προφανώς συριζαίοι πολιτοφύλακες) με αποτέλεσμα το Μέλαθρο να θυμίζει κάτι από αντεστραμμένο Πολυτεχνείο των 90's με τα ΜΑΤ και τα ΚΝΑΤ να συναποτελούν τον μηχανισμό επιβολής του νόμου και της τάξης.

Ασφαλίτες-λαγωνικά, μάλιστα, εξερευνούσαν ακόμη και τους χώρους των αποχωρητηρίων μήπως έχει κρυφθεί εκεί κάποιο ύποπτο αντικομμουνιστικό στοιχείο, τίποτα δηλαδή ελεεινοί εθνικόφρονες, που ετοιμάζουν την ανατροπή του λαοπρόβλητου ηγέτη. Οι ύποπτοι προσάγονταν στην Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Θεσσαλονίκης με συνοπτικές διαδικασίες, όπου ελέγχονταν πατόκορφα, καταγράφονταν τα στοιχεία τους και κρατούνταν σχεδόν για δύο ώρες.

Μας ενθουσίασαν τόσο πολύ αυτές οι προληπτικές κατασταλτικές κινήσεις που έγιναν με σκοπό να κυλήσει ήρεμα η ομιλία του πρωθυπουργού, που σκοπεύουμε να την μεταφράσουμε και θα τη χώσουμε κάτω από τη μύτη κάποιου ανυποψίαστου φίλου μας από την Εσπερία. Φανταστείτε την πλάκα που θα πάθει ο άνθρωπος· θα νομίζει ότι του στήσαμε φάρσα για να τον τρελάνουμε.

Από όσο ενθυμούμαστε τέτοιου τύπου «αστυνομικά μέτρα» λαμβάνονται κατά περιόδους και στην πλατεία Εξαρχείων από κινηματίες πολιτοφύλακες, αλλά και σε περιφρουρήσεις πορειών, όπου οι φέροντες κόκκινα περιβραχιόνια με ύφος σκληρό και αδίστακτο στέλνουν το μήνυμα ότι δεν σηκώνουν και πολλά-πολλά από τυχόν επίδοξους ταραξίες.

Αν «πολιτική είναι η διαχείριση των συμβόλων», σύμφωνα με τον γνωστό ορισμό, τότε η κομμουνιστική κυβέρνηση παίρνει άριστα όσον αφορά την διατήρηση της μπολσεβικικής κληρονομιάς. Και φυσικά και υπό αυτή την έννοια, εκτός των άλλων, πρωτοπορούν σε όλη την Ευρώπη· αυτές δεν ήταν οι φιλοδοξίες τους στο κάτω-κάτω;

Προσοχή φασίστες!

Εντάξει, το έχουμε συνηθίσει εντελώς πια. «Φασίστας» είναι αυτός που δεν γουστάρουμε, αυτός που θέλουμε να δείρουμε, γιατί μας σπάει τα νεύρα. Κοντεύει να γκρεμίσει από το θρόνο του το άλλο πολύ δημοφιλές ανδρικό προσωνύμιο, που σχετίζεται με την αυτο-ικανοποίηση, είναι πολιτικά ορθός όρος σε αντίθεση με την προδήλως έμφυλη και σεξουαλική διάσταση του προηγούμενου και άρα ταιριάζει απόλυτα με τις ιδεολογικές αναζητήσεις της κυβέρνησης.

Σπανίως ή ποτέ κάθεται κάποιος να ασχοληθεί τί είναι ο φασισμός ή έστω να κατανοήσει τί θέλει ο άλλος, αφού υπάρχει η ιδανική λύση: Τον αποκαλείς «φασίστα» και

– *σαν γρασαρισμένη μηχανή. Έτσι θα λειτουργούμε εντός ολίγου. Γινόμαστε ό,τι ονειρευόμαστε. Θα το κατέχουμε το πράγμα συντόμως. Θα μάθουμε πώς να ξεπαστρεύουμε όλο τον πλανήτη σε μια στιγμή. Περίμενε και θα δεις*», έγραφε ήδη το 1945 ο **Henry Miller** στο βιβλίο του *Κλιματιζόμενος Εφιάλτης*.

Η επιτάχυνση, λοιπόν, έχει ξεκινήσει προ πολλού, μόνο που η εξουσία είναι εκείνη που την ελέγχει κατανοώντας βαθειά ότι όχι μόνο δεν ανοίγονται οδοί απελευθέρωσης εξ αιτίας της αλλά αντίθετα, τα δεσμά πολλαπλασιάζονται και τελικά κατοχυρώνεται εκ νέου η κατάσταση υποδούλωσης, η οποία επιβάλλεται στην ανθρωπότητα. Η επιτάχυνση, λοιπόν, της Ιστορίας ήταν, είναι και παραμένει, ένας αγώνας της κυριαρχίας ενάντια στην μνήμη, είναι η διαρκής επιθυμία κάθε μορφής εξουσίας να κατακτήσει τον «χρόνο», να εποικίσει κάθε στιγμή, να επιβάλλει οριστικά και αμετάκλητα την δικτατορία της ταχύτητας. Μπορούμε να μείνουμε «αδρανείς» μπροστά σε μια τέτοια πρόκληση; Μπορούμε...

Ιανουάριος 2019

Ο Τσίπρας εκμυστηρεύτηκε μάλιστα πως κάθε φορά που έρχεται στο Βελιγράδι επισκέπτεται το μνημείο του Ρήγα Φεραίου, με τον οποίο είναι βέβαιο ότι κρατά μια υπερβατική επαναστατική επαφή, αφού καθώς δήλωσε **«εμείς βρισκόμαστε εδώ για να συνεχίσουμε το όραμά του, ένα όραμα που μας εμπνέει παρά τις μεγάλες δυσκολίες»**. Δεν απέφυγε δε να ξεκαθαρίσει ότι **«κανένας αγώνας δεν πήγε χαμένος, ότι καμμία μεγάλη θυσία για την υπεράσπιση μεγάλων αξιών στην ιστορία μας δεν πήγε χαμένη και ότι οι αγώνες αυτοί συνεχίζονται»**.

Θα πείτε ωραία και πού βρήκατε το ενδιαφέρον; Ήταν, είναι και θα παραμείνει κρετίνος αδιόρθωτος, γελοίο υποκείμενο, μαριονέτα που καμώνεται το μεγάλο ηγέτη των Βαλκανίων, τον μεγάλο στρατηγικό «παίκτη» της Αν. Μεσογείου και τον ριζοσπάστη αναμορφωτή της ΕΕ.

Δεν καταλάβατε καλά. Αυτό που μας ανησυχεί είναι το κλείσιμο του λόγου του δηλαδή αυτό το «***οι αγώνες αυτοί συνεχίζονται***». Προφανώς τα Βαλκάνια θα γίνουν και πάλι ρημαδιό, δηλαδή στάχτη και μπούρμπουλη. Μόλις λίγες ημέρες πριν ο απόγονος και συνεχιστής του Ρήγα Φεραίου, τρομάρα του, επισκέφθηκε το Ισραήλ στα πλαίσια της Τριμερούς Διάσκεψης Ελλάδας, Κύπρου, Ισραήλ και ξεκαρδισμένος από το γέλιο στην συνέντευξη τύπου σχεδόν γονάτισε στο πάτωμα προφανώς αναλογιζόμενος τα βάσανα των παλαιστινίων «αδερφών» και τις δολοφονίες των παιδιών, που αγωνίζονται με μια πέτρα στο χέρι απέναντι στους σιδερόφρακτους ισραηλινούς στρατιώτες.

«Οι αγώνες αυτοί συνεχίζονται», λοιπόν, μόνο που ακόμα δεν έχουμε δει τα χειρότερα. Τα χειρότερα έρχονται...

...διότι βρέθηκαν στην κατοχή τους ελληνικές σημαίες!

Θέλετε να ενημερωθείτε και για την τελευταία ομιλία του έλληνα πρωθυπουργού –το τονίζουμε– Αλέξιου Τσίπρα του μέγα κομμουνιστή ηγέτη στην ερωτική Θεσσαλονίκη; Πολύ ωραία. Στις 14 Δεκεμβρίου ο ΣΥΡΙΖΑ διοργάνωσε ομιλία στο Παλέ ντε Σπορ της Θεσσαλονίκης. Το θέμα της ομιλίας ήταν **«Ναι, στη Μακεδονία της Δημοκρατίας και της Αλληλεγγύης. Όχι, στο μίσος και τον Εθνικισμό»**. Πηγαίνετε στο διαδίκτυο –την αποκλειστική πηγή ειδήσεων για το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού πλέον– βάζετε τις κατάλληλες λέξεις-κλειδιά και

Μας ενθουσίασαν τόσο πολύ αυτές οι προληπτικές κατασταλτικές κινήσεις που έγιναν με σκοπό να κυλήσει ήρεμα η ομιλία του πρωθυπουργού, που σκοπεύουμε να την μεταφράσουμε και θα τη χώσουμε κάτω από τη μύτη κάποιου ανυποψίαστου φίλου μας από την Εσπερία. Φανταστείτε την πλάκα που θα πάθει ο άνθρωπος· θα νομίζει ότι του στήσαμε φάρσα για να τον τρελάνουμε.

Από όσο ενθυμούμαστε τέτοιου τύπου «αστυνομικά μέτρα» λαμβάνονται κατά περιόδους και στην πλατεία Εξαρχείων από κινηματίες πολιτοφύλακες, αλλά και σε περιφρουρήσεις πορειών, όπου οι φέροντες κόκκινα περιβραχιόνια με ύφος σκληρό και αδίστακτο στέλνουν το μήνυμα ότι δεν σηκώνουν και πολλά-πολλά από τυχόν επίδοξους ταραξίες.

Αν «πολιτική είναι η διαχείριση των συμβόλων», σύμφωνα με τον γνωστό ορισμό, τότε η κομμουνιστική κυβέρνηση παίρνει άριστα όσον αφορά την διατήρηση της μπολσεβικικής κληρονομιάς. Και φυσικά και υπό αυτή την έννοια, εκτός των άλλων, πρωτοπορούν σε όλη την Ευρώπη· αυτές δεν ήταν οι φιλοδοξίες τους στο κάτω-κάτω;

Προσοχή φασίστες!

Εντάξει, το έχουμε συνηθίσει εντελώς πια. «Φασίστας» είναι αυτός που δεν γουστάρουμε, αυτός που θέλουμε να δείρουμε, γιατί μας σπάει τα νεύρα. Κοντεύει να γκρεμίσει από το θρόνο του το άλλο πολύ δημοφιλές ανδρικό προσωνύμιο, που σχετίζεται με την αυτο-ικανοποίηση, είναι πολιτικά ορθός όρος σε αντίθεση με την προδήλως έμφυλη και σεξουαλική διάσταση του προηγούμενου και άρα ταιριάζει απόλυτα με τις ιδεολογικές αναζητήσεις της κυβέρνησης.

Σπανίως ή ποτέ κάθεται κάποιος να ασχοληθεί τί είναι ο φασισμός ή έστω να κατανοήσει τί θέλει ο άλλος, αφού υπάρχει η ιδανική λύση: Τον αποκαλείς «φασίστα» και αυτομάτως έχεις εσύ δίκιο. Εκτός αν προλάβει αυτός και σε πει «φασίστα». Μάλλον πρέπει να είσαι εσύ πιο γρήγορος για να πετύχεις το θανάσιμο πλήγμα (από τους βασικούς κανόνες των διαδικτυακών συζητήσεων, εκεί που βυθίζεται και χάνεται ολόκληρη η ανθρωπότητα...).

Περιττό να πούμε πόσο έχει ξεφτίσει αυτή η προσφώνηση και όπως φαίνεται δεν είναι μακριά η εποχή, που θα θεωρείται ως «πρόσθετο προσόν». Δεν είναι τυχαίο ότι ο πανούργος Ντόναλντ Τράμπ κέρδισε τις εκλογές

συνέχεια στη σελ. 4

ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟ...

«Η ανοχή, επιφυλάσσοντας στους ηττημένους έναν βαθμό εξουσίας και ασφάλειας, και διατηρώντας ανοικτό το ενδεχόμενο αναστροφής της ήττας τους, συντηρεί την αντιπολίτευσή τους, ενώ επιτρέπει στον νικητή να εφαρμόσει τα προγράμματα και τις πολιτικές του».

S.F. Hartenberg, *Εξτρεμισμός και Ανοχή στην Πολιτική*, (1967)

«Η συνεργασία υποδηλώνει εκτενή εμπλοκή με κόμματα-παρίες σε συνδυασμό με υψηλό επίπεδο ανοχής. Σαφώς, και επιπροσθέτως, συνεπάγεται επίσης και ένα «δράμα» για το κομματικό σύστημα και για τη δημοκρατία. Συνεργασία μπορεί να προκύψει σε ένα ή περισσότερα πεδία: εκλογικό, νομοθετικό, ή/ και εκτελεστικό. Οι εκλογικές δεσμεύσεις και διαπραγματεύσεις εμπεριέχουν συμφωνίες –επίσημες ή σιωπηρές– δημιουργίας περιφερειακού ανταγωνισμού που θα είναι αμοιβαία επωφελής».

William M. Downs, *Πολιτικός εξτρεμισμός στις δημοκρατίες*, (2012)

Σύμφωνα μ' έναν ορισμό της «σύγκρουσης», που βασίζεται σε μια περιοριστική σημασία του όρου, η «σύγκρουση» παραπέμπει σε μια αντιληπτή διάσταση ενδιαφερόντων ή στην πεποίθηση ότι οι φιλοδοξίες των εμπλεκομένων μερών δεν μπορούν να επιτευχθούν ταυτόχρονα.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τον ορισμό αυτό η σύγκρουση λαμβάνει χώρα, όταν οι «εμπλεκόμενοι» θεωρούν ότι οι φιλοδοξίες τους είναι ασύμβατες ή προβάλλουν τεχνηέντως αυτή την εικόνα, γιατί κάτι τέτοιο ωφελεί αμφότερους. Στην τελευταία περίπτωση ενδείκνυται η προβολή της παράστασης μιας εικονικής σύγκρουσης,

Το συριζαίικων συμφερόντων περιοδικό *Επίκαιρα* στις αρχές του Φλεβάρη 2014 κυκλοφόρησε με κεντρικό τίτλο «***Μυστική συνάντηση Καραμανλή-Τσίπρα***» και υπότιτλο «***Οργή Σαμαρά για ΜΜΕ, Διαπλοκή και σενάρια συγκυβέρνησης***». Στο ανυπόγραφο άρθρο υποστηρίζεται ότι η «μυστική συνάντηση» πραγματοποιήθηκε πριν από το τέλος του 2013 και κρατήθηκε μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας «για λόγους, που γίνονται εύκολα αντιληπτοί», και ότι ακόμη ο δίαυλος μεταξύ τους παραμένει ανοικτός. Εμείς θα προσθέσουμε ότι άλλο τόσο αντιληπτοί γίνονται και οι λόγοι που τα *Επίκαιρα* «αποκάλυψαν» το κρυφό παρασκήνιο.

Μεταξύ άλλων το δημοσίευμα αναφέρει και τα εξής:

«Σε μια χρονική συγκυρία κατά την οποία το πολεμικό κλίμα επικυριαρχεί στην αντιπαράθεση Μεγάρου Μαξίμου και Κουμουνδούρου, τα ευρήματα των δημοσκοπήσεων για τις τάσεις που διαμορφώ-

διαχείρισης του «παλιού» και του «νέου» πολιτικού προσωπικού προχωρούσαν με αμείωτους ρυθμούς, πολύ νωρίτερα, και συγκεκριμένα τουλάχιστον από τα τέλη του 2012. Άλλωστε δεν ήταν η πρώτη φορά, με την εμπειρία του «ιστορικού συμβιβασμού» αριστεράς-δεξιάς, δεκαετίες πριν το 1989, να αποτελεί μια πολύτιμη παρακαταθήκη, ενώ ορισμένοι από τους αρχιτέκτονες εκείνης της συγκυβέρνησης όχι μόνο παραμένουν στις επάλξεις αλλά διατηρούν ισχυρό λόγο και εξουσιαστική ισχύ (Δραγασάκης κ.ά.).

Ας καταγράψουμε, όμως, κάτι εξ ίσου ενδιαφέρον, που αφορά τις μετακινήσεις ψηφοφόρων στις διπλές βουλευτικές εκλογές του Μαΐου-Ιουνίου του 2012.

«Το ήμισυ των ψηφοφόρων που συγκέντρωσε η Χρυσή Αυγή προέρχονται από εκλογείς του ευρύτερου δεξιού και κεντροδεξιού φάσματος· αλλά και ένα αριθμητικά σημαντικό τμήμα πρώην ψηφοφόρων του Πασοκ μετατοπίστηκε προς αυτήν. Είναι

Μ' άλλα λόγια δεν θα μπορούσε ποτέ να βρίσκεται στην εξουσία ο Συριζα, εάν ταυτόχρονα η Χρυσή Αυγή δεν είχε μπει στο κοινοβούλιο, παρέα με τον «κουζουλό» του χωριού Β. Λεβέντη, αλλά και τους Ανελ και το Ποτάμι.

Η επερχομένη αναδίπλωση του πολιτικού σκηνικού, που έχει σκηνοθετηθεί για το επόμενο διάστημα με αφορμή την ψήφιση **της κατάπτυστης συμφωνίας των Πρεσπών**, που επιβάλλουν οι ΗΠΑ και ΕΕ είναι ακόμη πιο χαρακτηριστική.

Η συμφωνία των Πρεσπών αναφέρει στο άρθρο 20 παρ. 9 ότι οι διατάξεις της «***θα παραμείνουν σε ισχύ για αόριστο χρονικό διάστημα και είναι αμετάκλητες. Δεν επιτρέπεται καμία τροποποίηση της παρούσας συμφωνίας που περιέχεται στο άρθρο 1 (3) και στο άρθρο 1 (4)***». Σύμφωνα με το άρθρο 56 της Συμβάσεως της Βιέννης ορίζεται ρητώς ότι συνθήκη, που δεν περιέχει διάταξη για καταγγελία «***δεν δύναται να καταγγελθή ή να λυθή δια αποχωρήσεως***», ενώ τα προβλεπόμενα στο άρθρο 60 περί δυνατότητας λήξεως ή αναστολής εφαρμογής σε περίπτωση μη τηρήσεως των συμφωνηθέντων, θα πρέπει να θεωρούνται, χωρίς αμφιβολία, ανάξια λόγου, και όχι μόνο, λόγω της πολυπλοκότητας, για ευνόητους λόγους.

Επομένως, όσοι δήθεν αντιπολιτεύονται το καθεστώς Τσίπρα για το ζήτημα αυτό, ουσιαστικά στηρίζουν την Συμφωνία, αφού δίνουν κάθε δυνατότητα να γίνει απολύτως διαχειρίσιμη η διαδικασία υπερψήφισής της, με αποτέλεσμα, στην συνέχεια, να μην υπάρχει ουδεμία περίπτωση ανατροπής της με όσα συνεπάγονται απ' αυτή την εξέλιξη.

«Εάν υπάρχει μια Βόρεια Μακεδονία, τότε θα υπάρχει και μια Νότια, γεγονός που εγείρει το ερώτημα αν αυτές

S.F. Hartenberg, *Εξτρεμισμός και Ανοχή στην Πολιτική*, (1967)

«Η συνεργασία υποδηλώνει εκτενή εμπλοκή με κόμματα-παρίες σε συνδυασμό με υψηλό επίπεδο ανοχής. Σαφώς, και επιπροσθέτως, συνεπάγεται επίσης και ένα «δράμα» για το κομματικό σύστημα και για τη δημοκρατία. Συνεργασία μπορεί να προκύψει σε ένα ή περισσότερα πεδία: εκλογικό, νομοθετικό, ή/ και εκτελεστικό. Οι εκλογικές δεσμεύσεις και διαπραγματεύσεις εμπεριέχουν συμφωνίες –επίσημες ή σιωπηρές– δημιουργίας περιφερειακού ανταγωνισμού που θα είναι αμοιβαία επωφελής».

William M. Downs, *Πολιτικός εξτρεμισμός στις δημοκρατίες*, (2012)

Σύμφωνα μ' έναν ορισμό της «σύγκρουσης», που βασίζεται σε μια περιοριστική σημασία του όρου, η «σύγκρουση» παραπέμπει σε μια αντιληπτή διάσταση ενδιαφερόντων ή στην πεποίθηση ότι οι φιλοδοξίες των εμπλεκομένων μερών δεν μπορούν να επιτευχθούν ταυτόχρονα.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τον ορισμό αυτό η σύγκρουση λαμβάνει χώρα, όταν οι «εμπλεκόμενοι» θεωρούν ότι οι φιλοδοξίες τους είναι ασύμβατες ή προβάλλουν τεχνηέντως αυτή την εικόνα, γιατί κάτι τέτοιο ωφελεί αμφότερους. Στην τελευταία περίπτωση ενδείκνυται η προβολή της παράστασης μιας εικονικής σύγκρουσης, η οποία για να πείθει ενδύεται κυρίως τον συγκρουσιακό λόγο, με το σκηνικό να συμπληρώνεται από συνεχείς απειλές, που διατηρούν την ένταση και δίνουν την δυνατότητα σε ενδιάμεσους μηχανισμούς, όπως λόγου χάρη τα ΜΜΕ, αλλά όχι μόνον, να την διαφημίζουν.

Για τους παίκτες της εξουσίας, βέβαια, όπως υποστήριζε και ο Μακιαβέλι, «καλή» είναι πρώτα απ' όλα κάθε ενέργεια και επιλογή, που στηρίζει το στόχο της κατάληψης ή της διατήρησης της εξουσίας. Ο **Μακιαβέλι**, όμως, στο δοκίμιο του με τον τίτλο *«Συνωμοσίες»* προειδοποιούσε, επίσης, τους ηγεμόνες με δηκτικό τρόπο για ορισμένους κινδύνους από τους οποί-

Το συριζαίικων συμφερόντων περιοδικό *Επίκαιρα* στις αρχές του Φλεβάρη 2014 κυκλοφόρησε με κεντρικό τίτλο «***Μυστική συνάντηση Καραμανλή-Τσίπρα***» και υπότιτλο «***Οργή Σαμαρά για ΜΜΕ, Διαπλοκή και σενάρια συγκυβέρνησης***». Στο ανυπόγραφο άρθρο υποστηρίζεται ότι η «μυστική συνάντηση» πραγματοποιήθηκε πριν από το τέλος του 2013 και κρατήθηκε μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας «για λόγους, που γίνονται εύκολα αντιληπτοί», και ότι ακόμη ο δίαυλος μεταξύ τους παραμένει ανοικτός. Εμείς θα προσθέσουμε ότι άλλο τόσο αντιληπτοί γίνονται και οι λόγοι που τα *Επίκαιρα* «αποκάλυψαν» το κρυφό παρασκήνιο.

Μεταξύ άλλων το δημοσίευμα αναφέρει και τα εξής:

«Σε μια χρονική συγκυρία κατά την οποία το πολεμικό κλίμα επικυριαρχεί στην αντιπαράθεση Μεγάρου Μαξίμου και Κουμουνδούρου, τα ευρήματα των δημοσκοπήσεων για τις τάσεις που διαμορφώνονται στην κοινή γνώμη εμφανίζουν ένα όχι αμελητέο τμήμα της ελληνικής κοινωνίας να προκρίνει ως κυβερνητική λύση τη δημιουργία ενός «μεγάλου συνασπισμού» μεταξύ ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ. Σενάριο που εδώ και αρκετό διάστημα διατυπώνεται από στελέχη του «καραμανλικού» μπλοκ, αλλά και από άλλους παράγοντες της ΝΔ, που εμφανίζονται να αμφισβητούν την στρατηγική της σκληρής σύγκρουσης με τον Συριζα, διαφωνούν με την ρητορική «των δύο άκρων» και υποστηρίζουν ότι κυβερνητική πλειοψηφία μπορεί να σχηματιστεί την επομένη ημέρα των εκλογών με την συνεργασία των δύο κομμάτων».

Ο άγνωστος αρθρογράφος στην συνέ-

διαχείρισης του «παλιού» και του «νέου» πολιτικού προσωπικού προχωρούσαν με αμείωτους ρυθμούς, πολύ νωρίτερα, και συγκεκριμένα τουλάχιστον από τα τέλη του 2012. Άλλωστε δεν ήταν η πρώτη φορά, με την εμπειρία του «ιστορικού συμβιβασμού» αριστεράς-δεξιάς, δεκαετίες πριν το 1989, να αποτελεί μια πολύτιμη παρακαταθήκη, ενώ ορισμένοι από τους αρχιτέκτονες εκείνης της συγκυβέρνησης όχι μόνο παραμένουν στις επάλξεις αλλά διατηρούν ισχυρό λόγο και εξουσιαστική ισχύ (Δραγασάκης κ.ά.).

Ας καταγράψουμε, όμως, κάτι εξ ίσου ενδιαφέρον, που αφορά τις μετακινήσεις ψηφοφόρων στις διπλές βουλευτικές εκλογές του Μαΐου-Ιουνίου του 2012.

«Το ήμισυ των ψηφοφόρων που συγκέντρωσε η Χρυσή Αυγή προέρχονται από εκλογείς του ευρύτερου δεξιού και κεντροδεξιού φάσματος· αλλά και ένα αριθμητικά σημαντικό τμήμα πρώην ψηφοφόρων του Πασοκ μετατοπίστηκε προς αυτήν. Είναι αξιοσημείωτο ότι ένα μόρφωμα με τόσο έντονα ιδεολογικά φορτία δεξιού εξτρεμισμού, όπως η Χρυσή Αυγή συγκέντρωσε τα 2/3 της εκλογικής του δύναμης με ροές ψήφων από τα δύο κόμματα, που μέχρι το 2009, εναλλάσσονταν στη διακυβέρνηση και καταλάμβαναν μεγάλο μέρος του πολιτικο-ιδεολογικού πεδίου στις κεντρώες τοποθετήσεις του άξονα Αριστεράς-Δεξιάς» (Ο Δεξιός εξτρεμισμός στην Ευρώπη, συλλ., *Από την Εθνική Παράταξη στην Χρυσή Αυγή. Δεξιός λαϊκισμός και εξτρεμισμός στην Ελλάδα της κρίσης*, Βασιλική Γεωργιάδου).

Το ίδιο ενδιαφέρον έχει ότι σύμφωνα με το κοινό exit poll της 17ης Ιουνίου 2012

κού σκηνικού, που έχει σκηνοθετηθεί για το επόμενο διάστημα με αφορμή την ψήφιση **της κατάπτυστης συμφωνίας των Πρεσπών**, που επιβάλλουν οι ΗΠΑ και ΕΕ είναι ακόμη πιο χαρακτηριστική.

Η συμφωνία των Πρεσπών αναφέρει στο άρθρο 20 παρ. 9 ότι οι διατάξεις της «***θα παραμείνουν σε ισχύ για αόριστο χρονικό διάστημα και είναι αμετάκλητες. Δεν επιτρέπεται καμία τροποποίηση της παρούσας συμφωνίας που περιέχεται στο άρθρο 1 (3) και στο άρθρο 1 (4)***». Σύμφωνα με το άρθρο 56 της Συμβάσεως της Βιέννης ορίζεται ρητώς ότι συνθήκη, που δεν περιέχει διάταξη για καταγγελία «***δεν δύναται να καταγγελθή ή να λυθή δια αποχωρήσεως***», ενώ τα προβλεπόμενα στο άρθρο 60 περί δυνατότητας λήξεως ή αναστολής εφαρμογής σε περίπτωση μη τηρήσεως των συμφωνηθέντων, θα πρέπει να θεωρούνται, χωρίς αμφιβολία, ανάξια λόγου, και όχι μόνο, λόγω της πολυπλοκότητας, για ευνόητους λόγους.

Επομένως, όσοι δήθεν αντιπολιτεύονται το καθεστώς Τσίπρα για το ζήτημα αυτό, ουσιαστικά στηρίζουν την Συμφωνία, αφού δίνουν κάθε δυνατότητα να γίνει απολύτως διαχειρίσιμη η διαδικασία υπερψήφισής της, με αποτέλεσμα, στην συνέχεια, να μην υπάρχει ουδεμία περίπτωση ανατροπής της με όσα συνεπάγονται απ' αυτή την εξέλιξη.

«Εάν υπάρχει μια Βόρεια Μακεδονία, τότε θα υπάρχει και μια Νότια, γεγονός που εγείρει το ερώτημα αν αυτές οι δύο περιοχές θα πρέπει μια μέρα να ενωθούν σε μία», σχολιάζει ενδεικτικά ο Stefan Troebst, Γερμανός καθηγητής πολιτικής ιστορίας στο Πανεπιστήμιο της Λειψίας, σε δημοσίευμα της Ελβετικής ιστοσελίδας Blick με αφορμή την Συμφωνία των Πρεσπών και προτού διεξαχθεί το δημοψήφισμα στην ΠΓΔΜ.

Η επίσκεψη της Μέρκελ στην Αθήνα, το πρώτο δεκαήμερο του Γενάρη 2019, δείχνει όχι μόνο το έντονο ενδιαφέρον των μεγάλων αφεντικών του καθεστώτος Τσίπρα για να κλείσει χωρίς απρόοπτα η υπόθεση, αλλά και την επόμενη εκλογική ημέρα. Οι χρήσιμοι, όπως πάντα θα διασωθούν, ενώ οι «μέτριοι» ή οι «περιττοί»

Σύμφωνα μ' έναν ορισμό της «σύγκρουσης», που βασίζεται σε μια περιοριστική σημασία του όρου, η «σύγκρουση» παραπέμπει σε μια αντιληπτή διάσταση ενδιαφερόντων ή στην πεποίθηση ότι οι φιλοδοξίες των εμπλεκομένων μερών δεν μπορούν να επιτευχθούν ταυτόχρονα.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τον ορισμό αυτό η σύγκρουση λαμβάνει χώρα, όταν οι «εμπλεκόμενοι» θεωρούν ότι οι φιλοδοξίες τους είναι ασύμβατες ή προβάλλουν τεχνηέντως αυτή την εικόνα, γιατί κάτι τέτοιο ωφελεί αμφότερους. Στην τελευταία περίπτωση ενδείκνυται η προβολή της παράστασης μιας εικονικής σύγκρουσης, η οποία για να πείθει ενδύεται κυρίως τον συγκρουσιακό λόγο, με το σκηνικό να συμπληρώνεται από συνεχείς απειλές, που διατηρούν την ένταση και δίνουν την δυνατότητα σε ενδιάμεσους μηχανισμούς, όπως λόγου χάρη τα ΜΜΕ, αλλά όχι μόνον, να την διαφημίζουν.

Για τους παίκτες της εξουσίας, βέβαια, όπως υποστήριζε και ο Μακιαβέλι, «καλή» είναι πρώτα απ' όλα κάθε ενέργεια και επιλογή, που στηρίζει το στόχο της κατάληψης ή της διατήρησης της εξουσίας. Ο ***Μακιαβέλι***, όμως, στο δοκίμιο του με τον τίτλο «*Συνωμοσίες*» προειδοποιούσε, επίσης, τους ηγεμόνες με δηκτικό τρόπο για ορισμένους κινδύνους από τους οποίους όφειλαν να φυλάγονται: «*ο ηγεμόνας που θέλει να φυλάγεται από συνωμοσίες πρέπει να φοβάται περισσότερο εκείνους στους οποίους έχει επιδαψιλεύσει υπερβολικές χάρες, παρά εκείνους στους οποίους έχει κάνει βαρύτατες αδικίες. Επειδή οι τελευταίοι στερούνται ευκαιρίες, ενώ οι πρώτοι διαθέτουν εν αφθονία και έχουν όλοι τούς ίδιους πόθους. Διότι ο πόθος να κυβερνάς είναι τόσο μεγάλος –μεγαλύτερος ίσως– όσο και ο πόθος για εκδίκηση*».

Ας δούμε, όμως, ορισμένα πράγματα πιο συγκεκριμένα.

...γραφο άρθρο υποστηρίζεται ότι η «μυστική συνάντηση» πραγματοποιήθηκε πριν από το τέλος του 2013 και κρατήθηκε μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας «για λόγους, που γίνονται εύκολα αντιληπτοί», και ότι ακόμη ο δίαυλος μεταξύ τους παραμένει ανοικτός. Εμείς θα προσθέσουμε ότι άλλο τόσο αντιληπτοί γίνονται και οι λόγοι που τα *Επίκαιρα* «αποκάλυψαν» το κρυφό παρασκήνιο.

Μεταξύ άλλων το δημοσίευμα αναφέρει και τα εξής:

«*Σε μια χρονική συγκυρία κατά την οποία το πολεμικό κλίμα επικυριαρχεί στην αντιπαράθεση Μεγάρου Μαξίμου και Κουμουνδούρου, τα ευρήματα των δημοσκοπήσεων για τις τάσεις που διαμορφώνονται στην κοινή γνώμη εμφανίζουν ένα όχι αμελητέο τμήμα της ελληνικής κοινωνίας να προκρίνει ως κυβερνητική λύση τη δημιουργία ενός «μεγάλου συνασπισμού» μεταξύ ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ. Σενάριο που εδώ και αρκετό διάστημα διατυπώνεται από στελέχη του «καραμανλικού» μπλοκ, αλλά και από άλλους παράγοντες της ΝΔ, που εμφανίζονται να αμφισβητούν την στρατηγική της σκληρής σύγκρουσης με τον Συριζα, διαφωνούν με την ρητορική «των δύο άκρων» και υποστηρίζουν ότι κυβερνητική πλειοψηφία μπορεί να σχηματιστεί την επομένη ημέρα των εκλογών με την συνεργασία των δύο κομμάτων*».

Ο άγνωστος αρθρογράφος στην συνέχεια αποδεικνύεται ιδιαίτερα διορατικός.

«*Η τρόικα έχει παγιδεύσει την όποια επομένη ημέρα, όποιοι κι αν είναι οι πρωταγωνιστές της. Πολλώ δε μάλλον που το ρευστό πολιτικό σκηνικό εξαντλεί τα πολιτικά αποθέματα της κυβέρνησης και ταυτόχρονα, όσο παρατείνεται το χρονικό διάστημα έως την προκήρυξη των εκλογών, αποδυναμώνει την αντι-μνημονιακή ρητορική του Συριζα*».

Μ' άλλα λόγια η συνέχεια, όχι μόνο ήταν γνωστή και αναμενόμενη, αλλά στο λεγόμενο παρασκήνιο οι διεργασίες συν-συμβιβασμού» αριστεράς-δεξιάς, δεκαετίες πριν το 1989, να αποτελεί μια πολύτιμη παρακαταθήκη, ενώ ορισμένοι από τους αρχιτέκτονες εκείνης της συγκυβέρνησης όχι μόνο παραμένουν στις επάλξεις αλλά διατηρούν ισχυρό λόγο και εξουσιαστική ισχύ (Δραγασάκης κ.ά.).

Ας καταγράψουμε, όμως, κάτι εξ ίσου ενδιαφέρον, που αφορά τις μετακινήσεις ψηφοφόρων στις διπλές βουλευτικές εκλογές του Μαΐου-Ιουνίου του 2012.

«*Το ήμισυ των ψηφοφόρων που συγκέντρωσε η Χρυσή Αυγή προέρχονται από εκλογείς του ευρύτερου δεξιού και κεντροδεξιού φάσματος· αλλά και ένα αριθμητικά σημαντικό τμήμα πρώην ψηφοφόρων του Πασοκ μετατοπίστηκε προς αυτήν. Είναι αξιοσημείωτο ότι ένα μόρφωμα με τόσο έντονα ιδεολογικά φορτία δεξιού εξτρεμισμού, όπως η Χρυσή Αυγή συγκέντρωσε τα 2/3 της εκλογικής του δύναμης με ροές ψήφων από τα δύο κόμματα, που μέχρι το 2009, εναλλάσσονταν στη διακυβέρνηση και καταλάμβαναν μεγάλο μέρος του πολιτικο-ιδεολογικού πεδίου στις κεντρώες τοποθετήσεις του άξονα Αριστεράς-Δεξιάς*» (Ο Δεξιός εξτρεμισμός στην Ευρώπη, συλλ., *Από την Εθνική Παράταξη στην Χρυσή Αυγή. Δεξιός λαϊκισμός και εξτρεμισμός στην Ελλάδα της κρίσης*, Βασιλική Γεωργιάδου).

Το ίδιο ενδιαφέρον έχει ότι σύμφωνα με το κοινό exit poll της 17ης Ιουνίου 2012 από τις εταιρείες δημοσκοπήσεων Metron Analysis, Opinion, MRB, Marc και Alco το 4,6% των ψήφων, που πήρε ή Χρυσή Αυγή προέρχεται από τον Συριζα και τον 1,8% από το ΚΚΕ. Μπορούμε, λοιπόν, να αναγνώσουμε όλη αυτή την κινητικότητα των ψηφοφόρων με άλλη ματιά, αν σκεφτούμε ότι πολύ απλά ο λεγόμενος πολιτικός κόσμος στην περίοδο της «κρίσης» συναπαρτίζεται και από τα λεγόμενα κόμματαπαρίες, δηλαδή τόσο από την Χρυσή Αυγή, αλλά και την Ένωση Κεντρώων, τους Ανελ οι οποίοι και συγκυβερνούν για την ώρα.

...ή αναστολής εφαρμογής σε περίπτωση μη τηρήσεως των συμφωνηθέντων, θα πρέπει να θεωρούνται, χωρίς αμφιβολία, ανάξια λόγου, και όχι μόνο, λόγω της πολυπλοκότητας, για ευνόητους λόγους.

Επομένως, όσοι δήθεν αντιπολιτεύονται το καθεστώς Τσίπρα για το ζήτημα αυτό, ουσιαστικά στηρίζουν την Συμφωνία, αφού δίνουν κάθε δυνατότητα να γίνει απολύτως διαχειρίσιμη η διαδικασία υπερψήφισής της, με αποτέλεσμα, στην συνέχεια, να μην υπάρχει ουδεμία περίπτωση ανατροπής της με όσα συνεπάγονται απ' αυτή την εξέλιξη.

«Εάν υπάρχει μια Βόρεια Μακεδονία, τότε θα υπάρχει και μια Νότια, γεγονός που εγείρει το ερώτημα αν αυτές οι δύο περιοχές θα πρέπει μια μέρα να ενωθούν σε μία», σχολιάζει ενδεικτικά ο Stefan Troebst, Γερμανός καθηγητής πολιτικής ιστορίας στο Πανεπιστήμιο της Λειψίας, σε δημοσίευμα της Ελβετικής ιστοσελίδας Blick με αφορμή την Συμφωνία των Πρεσπών και προτού διεξαχθεί το δημοψήφισμα στην ΠΓΔΜ.

Η επίσκεψη της Μέρκελ στην Αθήνα, το πρώτο δεκαήμερο του Γενάρη 2019, δείχνει όχι μόνο το έντονο ενδιαφέρον των μεγάλων αφεντικών του καθεστώτος Τσίπρα για να κλείσει χωρίς απρόοπτα η υπόθεση, αλλά και την επόμενη εκλογική ημέρα. Οι χρήσιμοι, όπως πάντα θα διασωθούν, ενώ οι «μέτριοι» ή οι «περιττοί» θα μπουν όπως πάντα στην άκρη. Και φυσικά μια «νέα» εκδοχή του Μεγάλου Συνασπισμού θα μπει και πάλι στο τραπέζι.

Όλα κακά και όλα ωραία, μόνο που σε αχαρτογράφητα νερά έχουν βυθιστεί και τα πιο γερά και αξιόπιστα σκαριά, ειδικά όταν οι νέοι καπετάνιοι είναι εξόχως θλιβεροί, αλλά και αδιανόητα αλαζόνες. Εκτός και αν «μωραίνει», όπως λένε και οι φίλοι μας οι χριστιανοί, «Κύριος ὃν βούλεται ἀπολέσαι»...

Συσπείρωση Αναρχικών

συνέχεια από τη σελ. 2

χάρι στα σόσιαλ μήντια και τους υστερικούς, που τον ανεβοκατέβαζαν «φασίστα» και «Χίτλερ». Αργότερα παραδέχτηκε πως πολλοί από τους «λογαριασμούς», που τον έβριζαν, ήταν ψεύτικοι και προέρχονταν απ' ευθείας από το επικοινωνιακό επιτελείο του...

Η προσφώνηση αυτή, που στην πραγματική ζωή συνοδευόταν αμέσως από κλωτσοπατινάδα κατά δικαίων και αδίκων, έχει τιμηθεί δεόντως στους κινηματικούς χώρους, αλλά άνθησε και καρποφόρησε στα εύφορα ιδεολογικά περιβόλια του κυβερνώντος κόμματος, τόσο που διατυπώθηκε από τους θεωρητικούς η παρακάτω εξίσωση: «φασίστας» ίσον ο αντίπαλος του Σύριζα.

Κυβερνητικά έντυπα, υπουργοί και βουλευτές του κυβερνώντος κόμματος, το έχουν ως υπογλώσσιο. Κάτι να μην τους αρέσει, κάποιος να τους στραβοκοιτάξει, το αμολούν αμέσως. Φασίστας! Αν είσαι παραδίπλα και τους ρωτήσεις ευγενικά «Μα τί πρόβλημα έχετε με τον συγκυβερνήτη σας, τον κυρ Πάνο Καμμένο;», θα το μετανιώσεις πικρά. Σε αποκαλούν «φασίστα» και τελειώνει εκεί η συζήτηση.

Για όσους την ψάχνουν περισσότερο υπάρχει και το «θεώρημα του Godwin» σύμφωνα με το οποίο: «Όσο συνεχίζεται μια διαδικτυακή συζήτηση, ανεξαρτήτως θέματος, αυξάνει η πιθανότητα να προκύψει σύγκριση με τους NAZI ή τον Χίτλερ προσωπικά και συνήθως τότε τελειώνει η συζήτηση».

Ο δικηγόρος και συγγραφέας Mike Godwin είχε κάνει την παρατήρηση αυτή ήδη από το 1990, την εποχή του αρχαϊκού usenet, προτού καλά-καλά επινοηθεί το world wide web. Οπότε τώρα ξέρετε!

την (δημόσια) συχνότητα τού 902 TV, που έλαβε δωρεάν το 1989. Διότι βλέπετε, η κυβερνώσα πτέρυγα της αριστεράς υποστηρίζει τον μεγάλο αντίπαλο του Μαρινάκη, τον Μελισσανίδη. Άλλως τε για τον τελευταίο υπάρχει τακτικό και αναλυτικό ρεπορτάζ στα έντυπα του Μαρινάκη (πρώην ΔΟΛ) για τις αμφιλεγόμενες συναλλαγές του στις ΗΠΑ.

Μάλιστα κύριοι, ήρθε και αυτή η εποχή, που αριστερός θα καρφώνει αριστερό, για τον εφοπλιστή του! Ντροπή και πάλι ντροπή. Οποία αγωνιστική κατρακύλα και τσαλαβούτα στον βούρκο του καπιταλισμού...

Για να μην τους αδικούμε και όλους υπάρχει και η τρίτη τάση, το γελοίο: Η τάση του γαλλο-ιρανού ακτιβιστή Παναγιωτί Λαφαζανί, ο οποίος ταξίδεψε ως το Παρίσι των «κίτρινων γιλέκων» για να βγάλει μερικές σέλφι φορώντας το κίτρινο γιλέκο του, που σίγουρα θα αγόρασε από την οδό Αθηνάς. Ο έρμος ο Λαφαζανί! Θύμιζε σχολικό τροχονόμο κοντά στη σύνταξη, του Δήμου Καλλιθέας, κατευχαριστημένος να κουνά το σημαιάκι του στο Ελυζέ, για να περάσουν τα παιδάκια από τη διάβαση τραγουδώντας χαρούμενα Bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao...

Του άρεσε μάλιστα τόσο πολύ η νέα του στολή, που επανέλαβε τις εμφανίσεις του και στην Αθήνα. Δεν μπορείς καν να γελάσεις...

Σπατάλες και κραιπάλες...

Θα θυμάστε, που ο πρωθυπουργός κάποια στιγμή πήγε «εντελώς αυθόρμητα» στο πυρπολημένο Μάτι και μάλιστα κατά την διάρκεια απεργίας της ΕΣΗΕΑ, για να φανεί ότι δεν κάνει στημένες επισκέψεις με κάμερες. Εκεί με το γνώριμο καφενειακό ύφος του είχε το θράσος να παρουσιάσει, σε μια επιλεγμένη ομήγυρη κατοίκων και πυροπληκτών, σαν δική του μια δωρεά

τοποίητα, ο «σγουρομάλλης» και ο «ξανθός», «Αυτοί είναι οι βασικοί ύποπτοι για το τρομοκρατικό χτύπημα στον Σκάι», «Σύμφωνα με πληροφορίες η Αστυνομία κοιτά το ιστορικό της νεοτρομοκρατίας ώστε να αποκτήσει καλύτερη εικόνα και δύο από τα πρόσωπα που εξετάζονται είναι οι αποκαλούμενοι «Ξανθός» και «Σγουρομάλλης», «Οι δύο προαναφερθέντες «σγουρομάλλης» και «ξανθός» φέρεται να έκαναν τα τηλεφωνήματα, ενώ σύμφωνα με την αντιτρομοκρατική υπήρχαν και άλλα δύο τουλάχιστον άτομα που αποτελούσαν την ομάδα υποστήριξης. Συνολικά δηλαδή στην επιχείρηση μετείχαν τουλάχιστον πέντε με επτά άτομα».

Καλά, μιλάμε για πραγματική αποκάλυψη! Αταυτοποίητοι μεν, οι «βασικοί ύποπτοι», αλλά φέρονται να έκαναν τα προειδοποιητικά τηλεφωνήματα. Τί λες τώρα; Ποιοι είναι; Τί κρύβεται πίσω από το μυστήριο της δήθεν μη ταυτοποίησης; Ποιο είναι το μεγάλο μυστικό που κρύβεται πίσω από την υπόθεση; Κάποιοι «σκοτεινοί» κύκλοι θέλουν να κάνουν ένοπλη αντιπολίτευση στην αντιπολίτευση; Αβαντάρουν τους κυβερνώντες; Εκμεταλλεύονται τις «αντιθέσεις του συστήματος»; Μήπως τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά;

Ας δώσουμε το λόγο στους γνωρίζοντας. Κρατήστε την αναπνοή σας...

*«Δεν παύει όμως και το ενδεχόμενο της **προβοκάτσιας** να αποτελεί μια υπόθεση εργασίας σε μια περίοδο όπου πχ. ενώ έπρεπε να μιλάμε όλοι για έναν προϋπολογισμό που θα μπορούσε να θεωρηθεί ο ηπιότερος της περιόδου τώρα ασχολού-*

Χμ, και πάλι χμ. Το πράγμα μπερδεύεται περισσότερο. Η Ραχήλ Μακρή μιλάει και αυτή για προβοκάτσια, αλλά από άλλη μπάντα. Μην μπερδεύεστε, όλα είναι ανακατεμένα, δεν βγάζουν νόημα, αλλά αυτό γίνεται για κάποιο σκοπό...

Για να δούμε τώρα τί υποστηρίζει ένα έγκυρο φερέφωνο του καθεστώτος Τσίπρα, δηλαδή «έγκυρο φερέφωνο», όπως λέμε «αταυτοποίητοι τρομοκράτες που φέρονται να έκαναν προειδοποιητικά τηλεφωνήματα». Ε, κάτι τέτοιο...

*«Θεωρώ επίσης εκτός από το χτύπημα που είναι περίεργο κάνει μπαμ από πολλά μίλια και διακινδυνεύω να το πω ότι είναι **προβοκατόρικο** χτύπημα»,* αποφάνθηκε ο τρισμέγιστος αστέρας της δημοσιογραφίας ***Σωτήρης Καψώχας*** κατά τη διάρκεια της εκπομπής «Δεύτερη Ματιά» στην ΕΡΤ. Χωρίς δεύτερη ματιά προβοκάτσια, λοιπόν. Ποιοι είναι όμως οι προβοκάτορες; Τί επιδιώκουν; Ποιοι είναι οι «Ξανθός» και

Η προσφώνηση αυτή, που στην πραγματική ζωή συνοδευόταν αμέσως από κλωτσοπατινάδα κατά δικαίων και αδίκων, έχει τιμηθεί δεόντως στους κινηματικούς χώρους, αλλά άνθησε και καρποφόρησε στα εύφορα ιδεολογικά περιβόλια του κυβερνώντος κόμματος, τόσο που διατυπώθηκε από τους θεωρητικούς η παρακάτω εξίσωση: «φασίστας» ίσον ο αντίπαλος του Σύριζα.

Κυβερνητικά έντυπα, υπουργοί και βουλευτές του κυβερνώντος κόμματος, το έχουν ως υπογλώσσιο. Κάτι να μην τους αρέσει, κάποιος να τους στραβοκοιτάξει, το αμολούν αμέσως. Φασίστας! Αν είσαι παραδίπλα και τους ρωτήσεις ευγενικά «Μα τί πρόβλημα έχετε με τον συγκυβερνήτη σας, τον κυρ Πάνο Καμμένο;», θα το μετανιώσεις πικρά. Σε αποκαλούν «φασίστα» και τελειώνει εκεί η συζήτηση.

Για όσους την ψάχνουν περισσότερο υπάρχει και το «θεώρημα του Godwin» σύμφωνα με το οποίο: «Όσο συνεχίζεται μια διαδικτυακή συζήτηση, ανεξαρτήτως θέματος, αυξάνει η πιθανότητα να προκύψει σύγκριση με τους ΝΑΖΙ ή τον Χίτλερ προσωπικά και συνήθως τότε τελειώνει η συζήτηση».

Ο δικηγόρος και συγγραφέας Mike Godwin είχε κάνει την παρατήρηση αυτή ήδη από το 1990, την εποχή του αρχαϊκού usenet, προτού καλά-καλά επινοηθεί το world wide web. Οπότε τώρα ξέρετε!

Πες μου τη γραμμή σου, να σου πω τον εφοπλιστή σου...

Αν υπάρχουν ακόμα άνθρωποι, οι οποίοι αντέχουν να διαβάζουν ***Ριζοσπάστη*** και μάλιστα να φτάνουν ως την 21η σελίδα, στον «Ρ» της 20ης Δεκεμβρίου, υπάρχει ένα αθώο μονοστηλάκι, που αναφέρεται στην περίπτωση «γνωστού εφοπλιστή» και στην επικύρωση εκ μέρους του ΣτΕ απόφασης της ΕΛΑΣ να του αφαιρέσει το διαβατήριο. Ποιός είναι αυτός ο «γνωστός εφοπλιστής»;

Είναι πολύ δύσκολο από τα συμφραζόμενα του Ριζοσπάστη να καταλάβει κάποιος χωρίς καλή γνώση του πολιτικού και επιχειρηματικού παρασκηνίου, χώρια που το θέμα είναι σχετικώς αδιάφορο. Και τί που αριστερός θα καρφώνει αριστερό, για τον εφοπλιστή του! Ντροπή και πάλι ντροπή. Οποία αγωνιστική κατρακύλα και τσαλαβούτα στον βούρκο του καπιταλισμού...

Για να μην τους αδικούμε και όλους υπάρχει και η τρίτη τάση, το γελοίο: Η τάση του γαλλο-ιρανού ακτιβιστή Παναγιωτί Λαφαζανί, ο οποίος ταξίδεψε ως το Παρίσι των «κίτρινων γιλέκων» για να βγάλει μερικές σέλφι φορώντας το κίτρινο γιλέκο του, που σίγουρα θα αγόρασε από την οδό Αθηνάς. Ο έρμος ο Λαφαζανί! Θύμιζε σχολικό τροχονόμο κοντά στη σύνταξη, του Δήμου Καλλιθέας, κατευχαριστημένος να κουνά το σημαιάκι του στο Ελυζέ, για να περάσουν τα παιδάκια από τη διάβαση τραγουδώντας χαρούμενα Bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao...

Του άρεσε μάλιστα τόσο πολύ η νέα του στολή, που επανέλαβε τις εμφανίσεις του και στην Αθήνα. Δεν μπορείς καν να γελάσεις...

Σπατάλες και κραιπάλες...

Θα θυμάστε, που ο πρωθυπουργός κάποια στιγμή πήγε «εντελώς αυθόρμητα» στο πυρπολημένο Μάτι και μάλιστα κατά την διάρκεια απεργίας της ΕΣΗΕΑ, για να φανεί ότι δεν κάνει στημένες επισκέψεις με κάμερες. Εκεί με το γνώριμο καφενειακό ύφος του είχε το θράσος να παρουσιάσει, σε μια επιλεγμένη ομήγυρη κατοίκων και πυροπληκτών, σαν δική του μια δωρεά της ελληνοκυπριακής κυβέρνησης για ανέγερση νοσοκομείου. Μια πυρόπληκτη τού παραπονέθηκε για το επίδομα των 2.000 ευρώ που δεν καταβλήθηκε και με την μπολσεβικική γαϊδουριά του, την προσέβαλε με το γνωστό «τί να το δώσω, αφού θα το σπαταλήσεις»...

Βεβαίως, είναι τώρα η εποχή που σχεδόν 1.5 εκατομμύρια νοικοκυριά (περίπου 4.000.000 ψυχές, η μισή Ελλάδα) «σπαταλάνε» σε χριστουγεννιάτικα και πρωτοχρονιάτικα ψώνια το «κοινωνικό μέρισμα» (κατά μέσον όρο 450 ευρώ) από την υπερφορολόγηση και την καταλήστευσή τους.

Ποιά είναι η διαφορά; Μα ότι οι πυρόπληκτοι όσα επιδόματα και να πάρουν από την κυβέρνηση **δεν πρόκειται ποτέ των**

οι αποκαλούμενοι «Ξανθός» και «Σγουρομάλλης», «Οι δύο προαναφερθέντες «σγουρομάλλης» και «ξανθός» φέρεται να έκαναν τα τηλεφωνήματα, ενώ σύμφωνα με την αντιτρομοκρατική υπήρχαν και άλλα δύο τουλάχιστον άτομα που αποτελούσαν την ομάδα υποστήριξης. Συνολικά δηλαδή στην επιχείρηση μετείχαν τουλάχιστον πέντε με επτά άτομα».

Καλά, μιλάμε για πραγματική αποκάλυψη! Αταυτοποίητοι μεν, οι «βασικοί ύποπτοι», αλλά φέρονται να έκαναν τα προειδοποιητικά τηλεφωνήματα. Τί λες τώρα; Ποιοι είναι; Τί κρύβεται πίσω από το μυστήριο της δήθεν μη ταυτοποίησης; Ποιο είναι το μεγάλο μυστικό που κρύβεται πίσω από την υπόθεση; Κάποιοι «σκοτεινοί» κύκλοι θέλουν να κάνουν ένοπλη αντιπολίτευση στην αντιπολίτευση; Αβαντάρουν τους κυβερνώντες; Εκμεταλλεύονται τις «αντιθέσεις του συστήματος»; Μήπως τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά;

Ας δώσουμε το λόγο στους γνωρίζοντας. Κρατήστε την αναπνοή σας...

«Δεν παύει όμως και το ενδεχόμενο της ***προβοκάτσιας*** *να αποτελεί μια υπόθεση εργασίας σε μια περίοδο όπου πχ. ενώ έπρεπε να μιλάμε όλοι για έναν προϋπολογισμό που θα μπορούσε να θεωρηθεί ο ηπιότερος της περιόδου τώρα ασχολούμαστε με χίλια δυο άλλα πράγματα παραμονή της ψήφισης του προϋπολογισμού»,* είπε και ελάλησε ο συριζαίος Μάρδας πρώην αναπληρωτής υπουργός οικονομίας (είναι εκείνος που εισηγήθηκε και ενέταξε τελικά τη περιβόητη «σκανδαλώδη» ρύθμιση για το επίδομα στέγασης χιλιάδων ευρώ για τους βουλευτές τον Αύγουστο του 2015 στο νομοσχέδιο για το τρίτο μνημόνιο, καθώς εκείνο τον καιρό ήταν εξωκοινοβουλευτικός υπουργός Οικονομικών).

Χμ, κάτι βρώμικο κρύβεται εδώ και ο ***Μάρδας*** το μυρίστηκε. Βγήκαμε από τα μνημόνια, η ευημερία του λαού είναι πλέον γεγονός, η κομμουνιστική κυβέρνηση και οι συνοδοιπόροι της μακροημερεύουν και κάποιοι «περίεργοι» θέλουν όλα αυτά να ξεχαστούν. Είναι

Χμ, και πάλι χμ. Το πράγμα μπερδεύεται περισσότερο. Η Ραχήλ Μακρή μιλάει και αυτή για προβοκάτσια, αλλά από άλλη μπάντα. Μην μπερδεύεστε, όλα είναι ανακατεμένα, δεν βγάζουν νόημα, αλλά αυτό γίνεται για κάποιο σκοπό...

Για να δούμε τώρα τί υποστηρίζει ένα έγκυρο φερέφωνο του καθεστώτος Τσίπρα, δηλαδή «έγκυρο φερέφωνο», όπως λέμε «αταυτοποίητοι τρομοκράτες που φέρονται να έκαναν προειδοποιητικά τηλεφωνήματα». Ε, κάτι τέτοιο...

«Θεωρώ επίσης εκτός από το χτύπημα που είναι περίεργο κάνει μπαμ από πολλά μίλια και διακινδυνεύω να το πω ότι είναι ***προβοκατόρικο*** *χτύπημα»,* αποφάνθηκε ο τρισμέγιστος αστέρας της δημοσιογραφίας ***Σωτήρης Καψώχας*** κατά τη διάρκεια της εκπομπής «Δεύτερη Ματιά» στην ΕΡΤ. Χωρίς δεύτερη ματιά προβοκάτσια, λοιπόν. Ποιοι είναι όμως οι προβοκάτορες; Τί επιδιώκουν; Ποιοι είναι οι «Ξανθός» και «Σγουρομάλλης»;

Ε, λοιπόν ναι, θα το αποκαλύψουμε. Ο «Σγουρομάλλης» δεν είναι άλλος από τον Παύλο Πολάκη και ο «Ξανθός» δεν είναι άλλος από τον αναπληρωτή υπουργό υγείας Ανδρέα Ξανθό. Μπορεί οι φωτογραφίες που δόθηκαν στην δημοσιότητα να κρύβουν τα χαρακτηριστικά των προβοκατόρων οι οποίοι δήθεν παραμένουν αταυτοποίητοι, αλλά η αλήθεια δεν μπορεί να κρυφθεί. Άλλωστε ο Πολάκης είχε προειδοποιήσει τα «βοθροκάναλα της διαπλοκής». Έκανε όμως ένα μοιραίο λάθος. Στρατολόγησε τον Πάνο τον Καμμένο και αυτός ο ηλίθιος δεν κρατήθηκε από τη χαρά του και μίλησε σε ανύποπτο χρόνο ήδη από τον Φλεβάρη του 2015 για το

νήτη σας, τον κυρ Πάνο Καμμένο;», θα το μετανιώσεις πικρά. Σε αποκαλούν «φασίστα» και τελειώνει εκεί η συζήτηση.

Για όσους την ψάχνουν περισσότερο υπάρχει και το «θεώρημα του Godwin» σύμφωνα με το οποίο: «Όσο συνεχίζεται μια διαδικτυακή συζήτηση, ανεξαρτήτως θέματος, αυξάνει η πιθανότητα να προκύψει σύγκριση με τους ΝΑΖΙ ή τον Χίτλερ προσωπικά και συνήθως τότε τελειώνει η συζήτηση».

Ο δικηγόρος και συγγραφέας Mike Godwin είχε κάνει την παρατήρηση αυτή ήδη από το 1990, την εποχή του αρχαϊκού usenet, προτού καλά-καλά επινοηθεί το world wide web. Οπότε τώρα ξέρετε!

Πες μου τη γραμμή σου, να σου πω τον εφοπλιστή σου...

Αν υπάρχουν ακόμα άνθρωποι, οι οποίοι αντέχουν να διαβάζουν ***Ριζοσπάστη*** και μάλιστα να φτάνουν ως την 21η σελίδα, στον «Ρ» της 20ης Δεκεμβρίου, υπάρχει ένα αθώο μονοστηλάκι, που αναφέρεται στην περίπτωση «γνωστού εφοπλιστή» και στην επικύρωση εκ μέρους του ΣτΕ απόφασης της ΕΛΑΣ να του αφαιρέσει το διαβατήριο. Ποιός είναι αυτός ο «γνωστός εφοπλιστής»;

Είναι πολύ δύσκολο από τα συμφραζόμενα του Ριζοσπάστη να καταλάβει κάποιος χωρίς καλή γνώση του πολιτικού και επιχειρηματικού παρασκηνίου, χώρια που το θέμα είναι σχετικώς αδιάφορο. Και τί έγινε που κάποιος εφοπλιστής δεν πήρε διαβατήριο, όλοι έχουν τα βάσανά τους σε αυτό τον κόσμο...

Όμως τα σαΐνια της ΕφΣυν, που θήτευσαν στη μεγάλη δημοσιογραφική σχολή του ΚΚΕ, έπιασαν αμέσως την αδυναμία του ***Ριζοσπάστη*** και την κρέμασαν στα μανταλάκια. Ο «γνωστός εφοπλιστής» είναι ο κύριος Μαρινάκης και εντελώς συμπτωματικά σε εταιρία συμφερόντων της αφεντομουτσουνάρας του πούλησε το ΚΚΕ τραγουδώντας χαρούμενα Bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao...

Του άρεσε μάλιστα τόσο πολύ η νέα του στολή, που επανέλαβε τις εμφανίσεις του και στην Αθήνα. Δεν μπορείς καν να γελάσεις...

Σπατάλες και κραιπάλες...

Θα θυμάστε, που ο πρωθυπουργός κάποια στιγμή πήγε «εντελώς αυθόρμητα» στο πυρπολημένο Μάτι και μάλιστα κατά την διάρκεια απεργίας της ΕΣΗΕΑ, για να φανεί ότι δεν κάνει στημένες επισκέψεις με κάμερες. Εκεί με το γνώριμο καφενειακό ύφος του είχε το θράσος να παρουσιάσει, σε μια επιλεγμένη ομήγυρη κατοίκων και πυροπληκτών, σαν δική του μια δωρεά της ελληνοκυπριακής κυβέρνησης για ανέγερση νοσοκομείου. Μια πυρόπληκτη τού παραπονέθηκε για το επίδομα των 2.000 ευρώ που δεν καταβλήθηκε και με την μπολσεβικική γαϊδουριά του, την προσέβαλε με το γνωστό «τί να το δώσω, αφού θα το σπαταλήσεις»...

Βεβαίως, είναι τώρα η εποχή που σχεδόν 1.5 εκατομμύρια νοικοκυριά (περίπου 4.000.000 ψυχές, η μισή Ελλάδα) «σπαταλάνε» σε χριστουγεννιάτικα και πρωτοχρονιάτικα ψώνια το «κοινωνικό μέρισμα» (κατά μέσον όρο 450 ευρώ) από την υπερφορολόγηση και την καταλήστευσή τους.

Ποιά είναι η διαφορά; Μα ότι οι πυρόπληκτοι όσα επιδόματα και να πάρουν από την κυβέρνηση **δεν πρόκειται ποτέ των ποτών να την ψηφίσουν**. Ενώ οι άλλοι σου κάνουν τεμενάδες ακόμα και με τα μισά!

ΙΔΟΥ ΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ. «ΞΑΝΘΟΣ» ΚΑΙ «ΣΓΟΥΡΟΣ» ΚΑΙ ΟΛΟ ΤΟ «ΣΥΣΤΗΜΑ» ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΚΑΘΟΔΗΓΕΙ...

Η είδηση έκανε πάταγο: «*Οι αξιωματικοί της Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας στρέφονται σε δύο πρόσωπα τα οποία είναι αταυ*προειδοποιητικά τηλεφωνήματα. Τί λες τώρα; Ποιοι είναι; Τί κρύβεται πίσω από το μυστήριο της δήθεν μη ταυτοποίησης; Ποιο είναι το μεγάλο μυστικό που κρύβεται πίσω από την υπόθεση; Κάποιοι «σκοτεινοί» κύκλοι θέλουν να κάνουν ένοπλη αντιπολίτευση στην αντιπολίτευση; Αβαντάρουν τους κυβερνώντες; Εκμεταλλεύονται τις «αντιθέσεις του συστήματος»; Μήπως τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά;

Ας δώσουμε το λόγο στους γνωρίζοντας. Κρατήστε την αναπνοή σας...

«*Δεν παύει όμως και το ενδεχόμενο της* ***προβοκάτσιας*** *να αποτελεί μια υπόθεση εργασίας σε μια περίοδο όπου πχ. ενώ έπρεπε να μιλάμε όλοι για έναν προϋπολογισμό που θα μπορούσε να θεωρηθεί ο ηπιότερος της περιόδου τώρα ασχολούμαστε με χίλια δυο άλλα πράγματα παραμονή της ψήφισης του προϋπολογισμού*», είπε και ελάλησε ο συριζαίος Μάρδας πρώην αναπληρωτής υπουργός οικονομίας (είναι εκείνος που εισηγήθηκε και ενέταξε τελικά τη περιβόητη «σκανδαλώδη» ρύθμιση για το επίδομα στέγασης χιλιάδων ευρώ για τους βουλευτές τον Αύγουστο του 2015 στο νομοσχέδιο για το τρίτο μνημόνιο, καθώς εκείνο τον καιρό ήταν εξωκοινοβουλευτικός υπουργός Οικονομικών).

Χμ, κάτι βρώμικο κρύβεται εδώ και ο ***Μάρδας*** το μυρίστηκε. Βγήκαμε από τα μνημόνια, η ευημερία του λαού είναι πλέον γεγονός, η κομμουνιστική κυβέρνηση και οι συνοδοιπόροι της μακροημερεύουν και κάποιοι «περίεργοι» θέλουν όλα αυτά να ξεχαστούν. Είναι φως φανάρι. Όμως η ραδιουργία φαίνεται πιο πολύπλοκη, το σχέδιο σατανικό, αδιανόητο υποχθόνιο.

Και συνεχίζουμε.

«*Μια επαγγελματικά συντονισμένη ενέργεια με την συνήθη προειδοποίηση και ζημιά σε χώρο που ευτυχώς δεν κινδύνεψαν εργαζόμενοι του ΣΚΑΪ, ήταν η* ***προβοκάτσια*** *αντιπερισπασμός στην υστερία του Τσίπρα και την βία των μπράβων του*», δήλωσε η ***Ραχήλ Μακρή***.

κατεμένα, δεν βγάζουν νόημα, αλλά αυτό γίνεται για κάποιο σκοπό...

Για να δούμε τώρα τί υποστηρίζει ένα έγκυρο φερέφωνο του καθεστώτος Τσίπρα, δηλαδή «έγκυρο φερέφωνο», όπως λέμε «αταυτοποίητοι τρομοκράτες που φέρονται να έκαναν προειδοποιητικά τηλεφωνήματα». Ε, κάτι τέτοιο...

«*Θεωρώ επίσης εκτός από το χτύπημα που είναι περίεργο κάνει μπαμ από πολλά μίλια και διακινδυνεύω να το πω ότι είναι* ***προβοκατόρικο*** *χτύπημα*», αποφάνθηκε ο τρισμέγιστος αστέρας της δημοσιογραφίας ***Σωτήρης Καψώχας*** κατά τη διάρκεια της εκπομπής «Δεύτερη Ματιά» στην ΕΡΤ. Χωρίς δεύτερη ματιά προβοκάτσια, λοιπόν. Ποιοι είναι όμως οι προβοκάτορες; Τί επιδιώκουν; Ποιοι είναι οι «Ξανθός» και «Σγουρομάλλης»;

Ε, λοιπόν ναι, θα το αποκαλύψουμε. Ο «Σγουρομάλλης» δεν είναι άλλος από τον Παύλο Πολάκη και ο «Ξανθός» δεν είναι άλλος από τον αναπληρωτή υπουργό υγείας Ανδρέα Ξανθό. Μπορεί οι φωτογραφίες που δόθηκαν στην δημοσιότητα να κρύβουν τα χαρακτηριστικά των προβοκατόρων οι οποίοι δήθεν παραμένουν αταυτοποίητοι, αλλά η αλήθεια δεν μπορεί να κρυφθεί. Άλλωστε ο Πολάκης είχε προειδοποιήσει τα «βοθροκάναλα της διαπλοκής». Έκανε όμως ένα μοιραίο λάθος. Στρατολόγησε τον Πάνο τον Καμμένο και αυτός ο ηλίθιος δεν κρατήθηκε από την χαρά του και μίλησε σε ανύποπτο χρόνο ήδη από τον Φλεβάρη του 2015 για το σχέδιο: «*μπορεί να μην έχουν ανατιναχτεί κάποια κανάλια, ιδίως στον Πειραιά κοντά, αλλά έχει ανατιναχτεί η ελληνική οικογένεια. Υπάρχει υψηλή ανεργία και αυτό θα πρέπει να το δείτε κάποια στιγμή*» είχε πει τότε με νόημα...

Ο βασικός εγκέφαλος, όμως, του «σχεδίου» είναι άλλος. Και αυτό θα το αποκαλύψουμε αμέσως. Ποιός είναι; Πού βρίσκεται; Ποιός είχε το μεγαλύτερο κίνητρο να οργανώσει εδώ και δεκαετίες ολόκληρες

αυτή την βρώμικη προβοκάτσια; Μα ποιός άλλος;

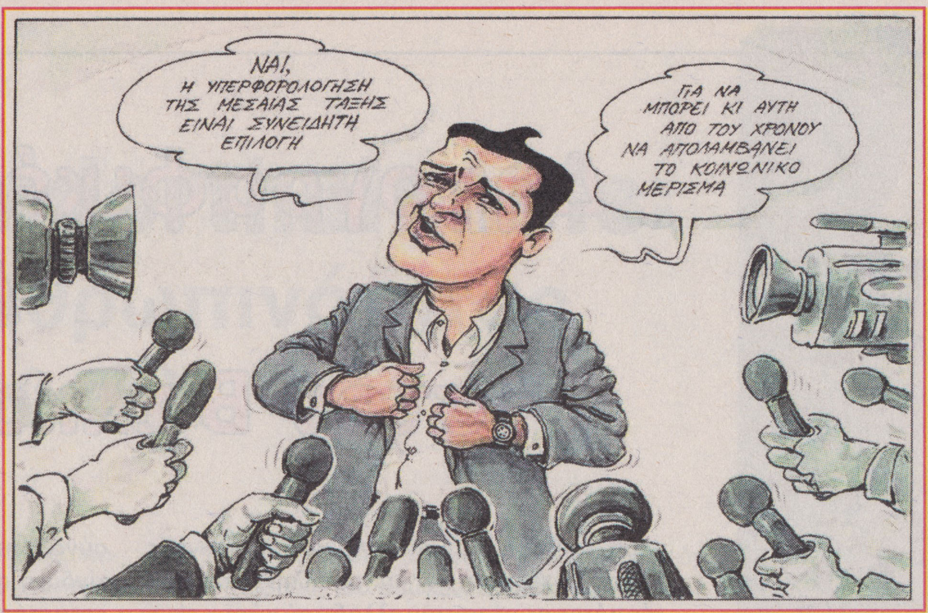
«*Στο χειρότερο χαμαιτυπείο της Ελλάδας δεν γίνεται χρήση αυτής της γλώσσας, αυτών των επιχειρημάτων, επιτέλους εναντίον του Έλληνος πρωθυπουργού, εναντίον της οικογένειάς του, εναντίον μιας πονεμένης γυναίκας που είναι η κόρη μου. Η χυδαιολογία στο αποκορύφωμα της*», είχε δηλώσει τον Φλεβάρη του 1992 ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης μιλώντας στον ΑΝΤ1 για την «βρώμικη» επίθεση εναντίον του από τον Σκάι.

Δεν τελειώσαμε, όμως, γιατί θέλουμε όλα να βγουν στην φόρα, γιατί η «προβοκάτσια» είναι ασύλληπτη, όπως θα εξακριβώσετε αμέσως τώρα.

Στα τέλη του Σεπτεμβρίου του 2012 δημοσιεύεται άρθρο της εφημερίδας Real News, **σύμφωνα με το οποίο ο τότε πρόεδρος της Βουλής ο Βαγγέλας Μεϊμαράκης και οι δύο πρώην υπουργοί της ΝΔ, Γιώργος Βουλγαράκης και Μιχάλης Λιάπης εμπλέκονται σε σκάνδαλο ξεπλύματος μαύρου χρήματος που υπολογίζεται σε 10,2 δισεκατομμύρια ευρώ.**

Η απάντηση του Βαγγέλα είναι διαφωτιστική, διαβάστε και θα καταλάβετε γιατί το κουβάρι της προβοκάτσιας μόλις έχει αρχίσει ήδη να ξετυλίγεται...

«***Η επίθεση που εξαπέλυσε ο Χατζηνικολάου εναντίον μου είναι μαφιόζικη, εκβιαστική και αλήτικη***. *Ξέρω ότι ο Χατζηνικολάου είναι σοβαρός παίχτης, ξέρω ποιοι είναι από πίσω, ξέρω που πάω να δώσω τη μάχη, εγώ όμως θα την δώσω και δεν πρόκειται να με περιορίσει το κουστούμι του Προέδρου. Λάθος πρόσωπο χτύπησε. Θα κατέβω στην αρένα, δεν θα πάω μόνο νομικά και σαλονάτα.* ***Ο φίλος μου ο Νίκος έχει πάρει το καλαμάκι και θέλει να μου πιει το αίμα, δεν θα τον διευκολύνω*** *[...] Δεν ξέρω ποιοι κρύβονται πίσω από τον ογκόλιθο Χατζηνικολάου, αν γυρίσω όμως*

τά αναγνώσιμα και αναγνωρίσιμα πλέον με πολλούς βραχίονες από μπλογκς μέχρι έγκριτα μέσα ενημέρωσης από τσαλακωμένους μέχρι ατσαλάκωτους παίκτες, που τώρα ξανακτυπούν προς διάφορες κατευθύνσεις, έχει αλλάξει η ατζέντα εδώ και δυο τρεις μέρες, προχθές ήταν η λίστα τώρα ξαφνικά αυτό το θέμα και μεθαύριο δεν ξέρω τι άλλο, αλλά ο κοινός τόπος όλων αυτών είναι η απονομιμοποίηση του πολιτικού κόσμου, αυτό προκύπτει αυτήν την κρίσιμη στιγμή, όλου του πολιτικού κόσμου και αφορά όλο το πολιτικό κόσμο και όλους και την ίδια την δημοκρατία σας θυμίζω ότι προχθές ο πρόεδρος του Σύριζα για να πάμε και σε άλλο πεδίο πέραν του κ. Μεϊμαράκη που εκτός από πρόεδρος της βουλής είναι κορυφαίο στέλεχος της ΝΔ μέχρι πρόσφατα, μόλις προσφάτως ***ο κ. Τσίπρας και όχι τυχαία προφανώς μίλησε για τους εκβιασμούς του υποκόσμου στο πολιτικό σύστημα συνολικά****, ας σκεφτούμε λοιπόν όλοι ποιοι και γιατί θέλουν σ' αυτή την συγκυρία αυτή την απονομιμοποίηση του πολιτικού κόσμου, που έρχεται ως συνεπαγόμενο όλων αυτών και αυτά είναι τα πιο κρίσιμα ερωτήματα πόσο μάλλον όταν πέφτει ένα πέπλο αδιαφάνειας*

νομική υπηρεσία του ρεαλ γρουπ και νομίζω ότι σήμερα ή αύριο θα κινηθούμε δικαστικά εναντίον της και σήμερα ή αύριο θα κατατεθούν αγωγές μηνύσεις και ότι άλλο αποφασίσουμε αυτά για την άθλια λάσπη την χυδαία λάσπη της κ. Ακριβοπούλου και του Σκάι και βέβαια δεν θα στραφούμε μόνο κατά της κ. Ακριβοπούλου αλλά και κατά του σταθμού που φιλοξένησε χωρίς να διαψεύσει αυτά τα άθλια εμετικά σχόλια της συγκεκριμένης κυρίας».

Η Ακριβοπούλου απαντά την επομένη από το δελτίο ειδήσεων του Σκάι που παρουσιάζει, ποια άλλη, η Σία Κοσσιώνη η οποία λίγα χρόνια αργότερα γίνεται «σύντροφος» του Κώστα Μπακογιάννη. Σία, Προδοσία, Προβοκάτσια, Συνωμοσία. Δηλαδή η οικογένεια Μητσοτάκη κάνει εισοδισμό στο χαμαιτυπείο του Σκάι μέσω της Σία. Σατανικό και όχι μόνο...

Και που να δείτε την συνέχεια.

Στις 8 Μαΐου 2014 ανακοινώνεται μετά βαΐων και κλάδων από τον ίδιο τον Νικολάκη Χατζηνικολάου στην ραδιοφωνική του εκπομπή ότι «στην οικογένεια του **Real** ανήκει και επίσημα η δημοσιογράφος **Κατερίνα Ακριβοπούλου**», ενώ όπως πρόσθεσε «η **καταξιωμένη δημοσι-**

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΚΑΤΣΙΦΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΒΑΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΤΣΙΠΡΑ

«*Όλες οι χώρες της Βαλκανικής πρέπει να ακολουθήσουν το παράδειγμα της συνεργασίας, όλες οι χώρες της Βαλκανικής να βασίσουν το όραμά τους για την ένταξη στην ΕΕ στην ανάγκη συμμόρφωσης με το ευρωπαϊκό κεκτημένο άρα ο σεβασμός του διεθνούς δικαίου, ο σεβασμός των μειονοτικών δικαιωμάτων καθώς και η διασφάλιση του κράτους δικαίου είναι απαράβατα κριτήρια για ένταξη στην ΕΕ*», δήλωσε με αποφασιστικότητα ο Αλέξης Τσίπρας για να τρομάξει την Αλβανική κυβέρνηση, που ...τόλμησε πρόσφατα να κρατικοποιήσει τις περιουσίες μέρους της ελληνικής μειονότητας στη Χιμάρα.

Υπέρτατος υπερασπιστής των αδυνάτων ο μεγάλος κομμουνιστής ηγέτης. Άλλωστε, το απέδειξε πρόσφατα. Θα μπορούσε άραγε το αλβανικό κράτος να δολοφονήσει εν ψυχρώ τον Κατσίφα σε μια δύσβατη περιοχή, όπου δεν είχε την παραμικρή φυσική ή άλλου είδους κάλυψη, δηλαδή σε συνθήκες, όπου με ευκολία οι ειδικές δυνάμεις θα μπορούσαν να τον είχαν αφοπλίσει, έστω τραυματίζοντάς τον ή προκαλώντας τον να παραδοθεί καλώντας κάποιο συγγενικό του πρόσωπο ως μεσολαβητή; Σε καμμία περίπτωση, κατά την γνώμη μας, αν δεν είχε την σύμφωνη γνώμη τόσο του καθεστώτος Τσίπρα όσο και των αμερικανών φίλων, τις πρακτικές των οποίων επικαλέσθηκε ο Πάγκαλος για να νομιμοποιήσει την δολοφονία.

Οι δηλώσεις Παγκάλου οι οποίες προβλήθηκαν δεόντως από τα αλβανικά μέσα ενημέρωσης είναι ενδεικτικές: «***Είχε όπλο ή δεν είχε; Εγώ είμαι της άποψης όποιος κραδαίνει όπλο να πυροβολείται από την αστυνομία όπως συμβαίνει στις ΗΠΑ και τις σκανδι-***

ντίνος Μητσοτάκης μιλώντας στον ΑΝΤ1 για την «βρώμικη» επίθεση εναντίον του από τον Σκάι.

Δεν τελειώσαμε, όμως, γιατί θέλουμε όλα να βγουν στην φόρα, γιατί η «προβοκάτσια» είναι ασύλληπτη, όπως θα εξακριβώσετε αμέσως τώρα.

Στα τέλη του Σεπτεμβρίου του 2012 δημοσιεύεται άρθρο της εφημερίδας Real News, **σύμφωνα με το οποίο ο τότε πρόεδρος της Βουλής ο Βαγγέλας Μεϊμαράκης και οι δύο πρώην υπουργοί της ΝΔ, Γιώργος Βουλγαράκης και Μιχάλης Λιάπης εμπλέκονται σε σκάνδαλο ξεπλύματος μαύρου χρήματος που υπολογίζεται σε 10,2 δισεκατομμύρια ευρώ.**

Η απάντηση του Βαγγέλα είναι διαφωτιστική, διαβάστε και θα καταλάβετε γιατί το κουβάρι της προβοκάτσιας μόλις έχει αρχίσει ήδη να ξετυλίγεται...

*«**Η επίθεση που εξαπέλυσε ο Χατζηνικολάου εναντίον μου είναι μαφιόζικη, εκβιαστική και αλήτικη**. Ξέρω ότι ο Χατζηνικολάου είναι σοβαρός παίχτης, ξέρω ποιοι είναι από πίσω, ξέρω που πάω να δώσω τη μάχη, εγώ όμως θα την δώσω και δεν πρόκειται να με περιορίσει το κουστούμι του Προέδρου. Λάθος πρόσωπο χτύπησε. Θα κατέβω στην αρένα, δεν θα πάω μόνο νομικά και σαλονάτα. **Ο φίλος μου ο Νίκος έχει πάρει το καλαμάκι και θέλει να μου πιει το αίμα, δεν θα τον διευκολύνω** [...] Δεν ξέρω ποιοι κρύβονται πίσω από τον ογκόλιθο Χατζηνικολάου, αν γυρίσω όμως λίγο θα τους δω [...] Αναλαμβάνεις ρε πούστη ότι είναι έτσι όπως τα γράφεις;».*

Α, ωραία παρέα, ωραία φιλαράκια, που έχουν πάρει το καλαμάκι να πιούν ο ένας το αίμα του άλλου. Και γαμώ τις ιστορίες. «Μαφιόζοι», «εκβιαστές», «αλήτες», «πούστηδες», υποσχέσεις για μόρτικες και ξηγημένες απαντήσεις και όχι νομικά και σαλονάτα νταλαβέρια (το πιάσατε και αυτό το υπονοούμενο...) και λοιπά, ωραία λόγια, μπράβο, μπράβο, σα δεν ντρεπόμαστε λίγο...

Τί σχέση όμως έχουν τα παραπάνω με την προβοκάτσια; Μην βιάζεστε. Δείτε την συνέχεια και θα μείνετε σύξυλοι για το βάθος της συνωμοσίας...

«Έχει αποδειχθεί τα τελευταία χρόνια

*τά αναγνώσιμα και αναγνωρίσιμα πλέον με πολλούς βραχίονες από μπλογκς μέχρι έγκριτα μέσα ενημέρωσης από τσαλακωμένους μέχρι ατσαλάκωτους παίκτες, που τώρα ξανακτυπούν προς διάφορες κατευθύνσεις, έχει αλλάξει η ατζέντα εδώ και δυο τρεις μέρες, προχθές ήταν η λίστα τώρα ξαφνικά αυτό το θέμα και μεθαύριο δεν ξέρω τι άλλο, αλλά ο κοινός τόπος όλων αυτών είναι η απονομιμοποίηση του πολιτικού κόσμου, αυτό προκύπτει αυτήν την κρίσιμη στιγμή, όλου του πολιτικού κόσμου και αφορά όλο το πολιτικό κόσμο και όλους και την ίδια την δημοκρατία σας θυμίζω ότι προχθές ο πρόεδρος του Σύριζα για να πάμε και σε άλλο πεδίο πέραν του κ. Μεϊμαράκη που εκτός από πρόεδρος της βουλής είναι κορυφαίο στέλεχος της ΝΔ μέχρι πρόσφατα, μόλις προσφάτως **ο κ. Τσίπρας και όχι τυχαία προφανώς μίλησε για τους εκβιασμούς του υποκόσμου στο πολιτικό σύστημα συνολικά**, ας σκεφτούμε λοιπόν όλοι ποιοι και γιατί θέλουν σ' αυτή την συγκυρία αυτή την απονομιμοποίηση του πολιτικού κόσμου, που έρχεται ως συνεπαγόμενο όλων αυτών και αυτά είναι τα πιο κρίσιμα ερωτήματα πόσο μάλλον όταν πέφτει ένα πέπλο αδιαφάνειας και χωρίς περαιτέρω εξηγήσεις από τους φορείς που θα έπρεπε να τις δίνουν... φως παντού και κυρίως το γιατί τώρα από ποιους και γιατί και στα κίνητρα τα οποία για εμένα είναι το πιο βασικό να μην πω το πιο επικίνδυνο».*

Ποιος τα είπε όλα αυτά ή μάλλον ποια δημοσιογράφος και σε πιο κανάλι εργαζόταν; Μα το Κατερινάκι η Ακριβοπούλου με την βραχνή φωνή στις 26-9-2012. Και που εργαζόταν; Βρε κουτά παιδιά δεν το μαντέψατε ακόμη; Μα που αλλού στο χαμαιτυπείο του Σκάι. Τί συγκίνηση και αυτή! Η συριζαία δημοσιογράφος ρίχνει το δάκρυ κορόμηλο για την αβάσταχτη απονομιμοποίηση όλου του πολιτικού συστήματος, ναι μωρέ είναι αυτό το «παλαιό» κομματι-

νομική υπηρεσία του ρεαλ γρουπ και νομίζω ότι σήμερα ή αύριο θα κινηθούμε δικαστικά εναντίον της και σήμερα ή αύριο θα κατατεθούν αγωγές μηνύσεις και ότι άλλο αποφασίσουμε αυτά για την άθλια λάσπη την χυδαία λάσπη της κ. Ακριβοπούλου και του Σκάι και βέβαια δεν θα στραφούμε μόνο κατά της κ. Ακριβοπούλου αλλά και κατά του σταθμού που φιλοξένησε χωρίς να διαψεύσει αυτά τα άθλια εμετικά σχόλια της συγκεκριμένης κυρίας».

Η Ακριβοπούλου απαντά την επομένη από το δελτίο ειδήσεων του Σκάι που παρουσιάζει, ποια άλλη, η Σία Κοσσιώνη η οποία λίγα χρόνια αργότερα γίνεται «σύντροφος» του Κώστα Μπακογιάννη. Σία, Προδοσία, Προβοκάτσια, Συνομωσία. Δηλαδή η οικογένεια Μητσοτάκη κάνει εισοδισμό στο χαμαιτυπείο του Σκάι μέσω της Σία. Σατανικό και όχι μόνο...

Και που να δείτε την συνέχεια.

Στις 8 Μαΐου 2014 ανακοινώνεται μετά βαΐων και κλάδων από τον ίδιο τον Νικολάκη Χατζηνικολάου στην ραδιοφωνική του εκπομπή ότι «στην οικογένεια του **Real** ανήκει και επίσημα η δημοσιογράφος **Κατερίνα Ακριβοπούλου**», ενώ όπως πρόσθεσε «η **καταξιωμένη δημοσιογράφος** εκτός από το ραδιόφωνο θα γράφει και για την εφημερίδα του ομίλου».

Κουκουρίκου και ξανά κουκουρίκου!!

Η **Κατερίνα Ακριβοπούλου** παραιτήθηκε μάλιστα από τον Σκάι με μια αιχμηρή επιστολή προς τον **Γιάννη Αλαφούζο** ύστερα από μια 20χρονη παρουσία στο συγκρότημα του **Φαλήρου**. Τελικά η Ακριβοπούλου προσλαμβάνεται από το λαοπρόβλητο καθεστώς Τσίπρα στην Κρατική Τηλεόραση.

Σόδομα και Γόμορρα. Τα ύστερα του κόσμου. Μαφιόζοι πολιτικοί, μαφιόζοι εκδότες, που ρουφάνε με το καλαμάκι ο ένας το αίμα του άλλου, εκβιασμοί και πολιτικά νταβατζιλίκια, ξέπλυμα «μαύρου» πολιτικού χρήματος, «ανίερες» συμμαχίες

κεκτημένο άρα ο σεβασμός του διεθνούς δικαίου, ο σεβασμός των μειονοτικών δικαιωμάτων καθώς και η διασφάλιση του κράτους δικαίου είναι απαράβατα κριτήρια για ένταξη στην ΕΕ», δήλωσε με αποφασιστικότητα ο Αλέξης Τσίπρας για να τρομάξει την Αλβανική κυβέρνηση, που ...τόλμησε πρόσφατα να κρατικοποιήσει τις περιουσίες μέρους της ελληνικής μειονότητας στη Χιμάρα.

Υπέρτατος υπερασπιστής των αδυνάτων ο μεγάλος κομμουνιστής ηγέτης. Άλλωστε, το απέδειξε πρόσφατα. Θα μπορούσε άραγε το αλβανικό κράτος να δολοφονήσει εν ψυχρώ τον Κατσίφα σε μια δύσβατη περιοχή, όπου δεν είχε την παραμικρή φυσική ή άλλου είδους κάλυψη, δηλαδή σε συνθήκες, όπου με ευκολία οι ειδικές δυνάμεις θα μπορούσαν να τον είχαν αφοπλίσει, έστω τραυματίζοντάς τον ή προκαλώντας τον να παραδοθεί καλώντας κάποιο συγγενικό του πρόσωπο ως μεσολαβητή; Σε καμμία περίπτωση, κατά την γνώμη μας, αν δεν είχε την σύμφωνη γνώμη τόσο του καθεστώτος Τσίπρα όσο και των αμερικανών φίλων, τις πρακτικές των οποίων επικαλέσθηκε ο Πάγκαλος για να νομιμοποιήσει την δολοφονία.

Οι δηλώσεις Παγκάλου οι οποίες προβλήθηκαν δεόντως από τα αλβανικά μέσα ενημέρωσης είναι ενδεικτικές: «***Είχε όπλο ή δεν είχε; Εγώ είμαι της άποψης όποιος κραδαίνει όπλο να πυροβολείται από την αστυνομία όπως συμβαίνει στις ΗΠΑ και τις σκανδιναβικές χώρες***».

Ο Πάγκαλος μπορεί να προβάλλεται σαν ένας γραφικός παλαίμαχος πολιτικός που δεν τον ενδιαφέρει το πολιτικό κόστος, αλλά πρόκειται για ένα πρώην υπουργό εξωτερικών του οποίου οι δηλώσεις προσφέρουν ένα μέρος της νομιμοποίησης της δολοφονίας Κατσίφα από το αλβανικό κράτος. Ο Πάγκαλος βέβαια δεν έκανε μόνος ολόκληρη την βρωμοδουλειά αφού κινήθηκε πάνω στο χαλί που έστρωσε η ενορχηστρωμένη συκοφάντηση του νεκρού Κατσίφα από τα εγχώρια ΜΜΕ φυσικά κατ' εντολήν όπως γίνεται παραδοσιακά σε τέτοιες περιπτώσεις. Όσο για τους διάφορους κινηματίες που σταθερά πλέον και απροκάλυπτα συντάσσονται με διάφορες αφορμές με την κρατική προπαγάνδα του κα-

τιστική, διαβάστε και θα καταλάβετε γιατί το κουβάρι της προβοκάτσιας μόλις έχει αρχίσει ήδη να ξετυλίγεται...

«***Η επίθεση που εξαπέλυσε ο Χατζηνικολάου εναντίον μου είναι μαφιόζικη, εκβιαστική και αλήτικη.*** *Ξέρω ότι ο Χατζηνικολάου είναι σοβαρός παίχτης, ξέρω ποιοι είναι από πίσω, ξέρω που πάω να δώσω τη μάχη, εγώ όμως θα την δώσω και δεν πρόκειται να με περιορίσει το κουστούμι του Προέδρου. Λάθος πρόσωπο χτύπησε. Θα κατέβω στην αρένα, δεν θα πάω μόνο νομικά και σαλονάτα.* ***Ο φίλος μου ο Νίκος έχει πάρει το καλαμάκι και θέλει να μου πιει το αίμα, δεν θα τον διευκολύνω*** *[...] Δεν ξέρω ποιοι κρύβονται πίσω από τον ογκόλιθο Χατζηνικολάου, αν γυρίσω όμως λίγο θα τους δω [...] Αναλαμβάνεις ρε πούστη ότι είναι έτσι όπως τα γράφεις;*».

Α, ωραία παρέα, ωραία φιλαράκια, που έχουν πάρει το καλαμάκι να πιουν ο ένας το αίμα του άλλου. Και γαμώ τις ιστορίες. «Μαφιόζοι», «εκβιαστές», «αλήτες», «πούστηδες», υποσχέσεις για μόρτικες και ξηγημένες απαντήσεις και όχι νομικά και σαλονάτα νταλαβέρια (το πιάσατε και αυτό το υπονοούμενο...) και λοιπά, ωραία λόγια, μπράβο, μπράβο, σα δεν ντρεπόμαστε λίγο...

Τί σχέση όμως έχουν τα παραπάνω με την προβοκάτσια; Μην βιάζεστε. Δείτε την συνέχεια και θα μείνετε σύξυλοι για το βάθος της συνωμοσίας...

«Έχει αποδειχθεί τα τελευταία χρόνια ότι τα σκάνδαλα ή το στήσιμο σκανδάλων ή η σκανδαλολογία έχουν χρησιμοποιηθεί ως μοχλός άλλων συμφερόντων απ' αυτά που αρχικά φαίνεται, είτε για να αλλάξει η ατζέντα, είτε γιατί κάποιοι εκτελούν συγκεκριμένες εργολαβίες για συγκεκριμένες σκοπιμότητες, είτε γιατί πρέπει να συγκαλυφθούν άλλα σκάνδαλα, είτε γιατί γίνονται συγκεκριμένες συνδιαλλαγές αυτό που λέμε στα νεοελληνικά deal αυτά τα συστήματα είναι διαχρονικά και αρκετήν κρίσιμη στιγμή, όλου του πολιτικού κόσμου και αφορά όλο το πολιτικό κόσμο και όλους και την ίδια την δημοκρατία σας θυμίζω ότι προχθές ο πρόεδρος του Σύριζα για να πάμε και σε άλλο πεδίο πέραν του κ. Μεϊμαράκη που εκτός από πρόεδρος της βουλής είναι κορυφαίο στέλεχος της ΝΔ μέχρι πρόσφατα, μόλις προσφάτως ***ο κ. Τσίπρας και όχι τυχαία προφανώς μίλησε για τους εκβιασμούς του υποκόσμου στο πολιτικό σύστημα συνολικά***, *ας σκεφτούμε λοιπόν όλοι ποιοι και γιατί θέλουν σ' αυτή την συγκυρία αυτή την απονομιμοποίηση του πολιτικού κόσμου, που έρχεται ως συνεπαγόμενο όλων αυτών και αυτά είναι τα πιο κρίσιμα ερωτήματα πόσο μάλλον όταν πέφτει ένα πέπλο αδιαφάνειας και χωρίς περαιτέρω εξηγήσεις από τους φορείς που θα έπρεπε να τις δίνουν... φως παντού και κυρίως το γιατί τώρα από ποιους και γιατί και στα κίνητρα τα οποία για εμένα είναι το πιο βασικό να μην πω το πιο επικίνδυνο».*

Ποιος τα είπε όλα αυτά ή μάλλον ποια δημοσιογράφος και σε ποιο κανάλι εργαζόταν; Μα το Κατερινάκι η Ακριβοπούλου με την βραχνή φωνή στις 26-9-2012. Και που εργαζόταν; Βρε κουτά παιδιά δεν το μαντέψατε ακόμη; Μα που αλλού στο χαματυπείο του Σκάι. Τί συγκίνηση και αυτή! Η συριζαία δημοσιογράφος ρίχνει το δάκρυ κορόμηλο για την αβάσταχτη απονομιμοποίηση όλου του πολιτικού συστήματος, ναι μωρέ είναι αυτό το «παλαιό» κομματικό σύστημα που ήρθε να εξυγιάνει η κομμουνιστική κυβέρνηση Τσίπρα, και βέβαια στάζει μέλι για τους καραμανλικούς συμμάχους και συνοδοιπόρους ήδη στα τέλη του 2012. Εύγε και πάλι εύγε.

Πάρτε τώρα και την «οργισμένη» απάντηση του Χατζηνικολάου που αντέδρασε για την «τιμή» του ή γιατί κατά πως λέει ο σοφός λαός, όποιος έχει την μύγα μυγιάζεται.

«Τα σχόλια της αξιολογούνται από την

Η Ακριβοπούλου απαντά την επόμενη από το δελτίο ειδήσεων του Σκάι που παρουσιάζει, ποια άλλη, η Σία Κοσσιώνη η οποία λίγα χρόνια αργότερα γίνεται «σύντροφος» του Κώστα Μπακογιάννη. Σία, Προδοσία, Προβοκάτσια, Συνομωσία. Δηλαδή η οικογένεια Μητσοτάκη κάνει εισοδισμό στο χαμαιτυπείο του Σκάι μέσω της Σία. Σατανικό και όχι μόνο...

Και που να δείτε την συνέχεια.

Στις 8 Μαΐου 2014 ανακοινώνεται μετά βαΐων και κλάδων από τον ίδιο τον Νικολάκη Χατζηνικολάου στην ραδιοφωνική του εκπομπή ότι «στην οικογένεια του **Real** ανήκει και επίσημα η δημοσιογράφος **Κατερίνα Ακριβοπούλου**», ενώ όπως πρόσθεσε «η **καταξιωμένη δημοσιογράφος** εκτός από το ραδιόφωνο θα γράφει και για την εφημερίδα του ομίλου».

Κουκουρίκου και ξανά κουκουρίκου!!

Η **Κατερίνα Ακριβοπούλου** παραιτήθηκε μάλιστα από τον Σκάι με μια αιχμηρή επιστολή προς τον **Γιάννη Αλαφούζο** ύστερα από μια 20χρονη παρουσία στο συγκρότημα του **Φαλήρου**. Τελικά η Ακριβοπούλου προσλαμβάνεται από το λαοπρόβλητο καθεστώς Τσίπρα στην Κρατική Τηλεόραση.

Σόδομα και Γόμορρα. Τα ύστερα του κόσμου. Μαφιόζοι πολιτικοί, μαφιόζοι εκδότες, που ρουφάνε με το καλαμάκι ο ένας το αίμα του άλλου, εκβιασμοί και πολιτικά νταβατζιλίκια, ξέπλυμα «μαύρου» πολιτικού χρήματος, «ανίερες» συμμαχίες «δεξιών» και «αριστερών», πολιτικός και επιχειρηματικός «υπόκοσμος», που αλληλοεκβιάζεται και την ίδια στιγμή αλληλοσυντηρείται, κομμουνιστές, αριστεροί, κεντρώοι, νεοφιλελεύθεροι, πολιτικά τζάκια, δημοσιογράφοι που εναλλάσσονται στις κατάλληλες θέσεις σύμφωνα με τις συμφωνίες που γίνονται ή «χαλούν» για να βρεθεί η κοινή συνέχεια.

Ε, ναι τελικά είναι και γαμώ τις προβοκάτσιες...

ευκολία οι ειδικές δυνάμεις θα μπορούσαν να τον είχαν αφοπλίσει, έστω τραυματίζοντάς τον ή προκαλώντας τον να παραδοθεί καλώντας κάποιο συγγενικό του πρόσωπο ως μεσολαβητή; Σε καμμία περίπτωση, κατά την γνώμη μας, αν δεν είχε την σύμφωνη γνώμη τόσο του καθεστώτος Τσίπρα όσο και των αμερικανών φίλων, τις πρακτικές των οποίων επικαλέσθηκε ο Πάγκαλος για να νομιμοποιήσει την δολοφονία.

Οι δηλώσεις Παγκάλου οι οποίες προβλήθηκαν δεόντως από τα αλβανικά μέσα ενημέρωσης είναι ενδεικτικές: «***Είχε όπλο ή δεν είχε; Εγώ είμαι της άποψης όποιος κραδαίνει όπλο να πυροβολείται από την αστυνομία όπως συμβαίνει στις ΗΠΑ και τις σκανδιναβικές χώρες***».

Ο Πάγκαλος μπορεί να προβάλλεται σαν ένας γραφικός παλαίμαχος πολιτικός που δεν τον ενδιαφέρει το πολιτικό κόστος, αλλά πρόκειται για ένα πρώην υπουργό εξωτερικών του οποίου οι δηλώσεις προσφέρουν ένα μέρος της νομιμοποίησης της δολοφονίας Κατσίφα από το αλβανικό κράτος. Ο Πάγκαλος βέβαια δεν έκανε μόνος ολόκληρη την βρωμοδουλειά αφού κινήθηκε πάνω στο χαλί που έστρωσε η ενορχηστρωμένη συκοφάντηση του νεκρού Κατσίφα από τα εγχώρια ΜΜΕ φυσικά κατ' εντολήν όπως γίνεται παραδοσιακά σε τέτοιες περιπτώσεις. Όσο για τους διάφορους κινηματίες που σταθερά πλέον και απροκάλυπτα συντάσσονται με διάφορες αφορμές με την κρατική προπαγάνδα του καθεστώτος Τσίπρα, θα τους θυμίσουμε την περίπτωση της δολοφονίας του Μ. Πρέκα το 1987 στην Καλογρέζα.

Και ο νοών νοείτω...

Λεόν

Δημογραφικές Πολιτικές Διαχρονικά στον Βαλκανικό Χώρο

Την ίδια στιγμή που ο Καναδάς προσπαθεί να βρει εργατικό δυναμικό από άλλες χώρες για να ικανοποιήσει τις ανάγκες του, όπως αυτές διαμορφώνονται σε επαρχίες του, κυρίως αυτές που είναι αρκετά ορεινές και «παγωμένες», οι όμορες ΗΠΑ ασκούν μια αυστηρή μεταναστατευτική πολιτική. Δυο διαφορετικές χώρες με διαφορετικές ανάγκες κατά την ίδια περίοδο κάτι που τις διαφοροποιεί, ουσιαστικά για πρώτη φορά ως προς την εύρεση και ικανοποίηση των μεταναστατευτικών ροών. Και οι δυο χώρες δεν θα αναπτύσσονταν με όρους οικονομικής μεγέθυνσης, τις προηγούμενες δεκαετίες, εάν κατά εκατομμύρια δεν συνέρρεαν μετανάστες στα εδάφη τους από το 19ο αι. Σήμερα ο Καναδάς «παρακαλεί» μετανάστες να καταφέρουν να περάσουν τα επιτροπού-

γηση της εξουσίας είτε για άλλους λόγους.

Στις αρχές του 14ου αι. οι ελληνοκαταλανικές μάχες σε μέρος του ελλαδικού χώρου είχαν **επιφέρει μεγάλες καταστροφές και σημαντικές απώλειες πληθυσμού.** Αυτό έκανε τη διοίκηση της Κωνσταντινούπολης **να προσελκύσει αλβανούς εποίκους** για να εγκατασταθούν στη Θεσσαλία και έτσι παρατηρείται πολυπληθές κύμα εγκατάστασης αλβανών στη περιοχή. Παρόμοια εγκατάσταση εποίκων έγινε και στα περίχωρα του Φαναρίου το 1342, χωρίς επιτυχία λόγω αντίδρασης του ντόπιου πληθυσμού για λόγους κυρίως γεωιδιοκτησίας. Ίδια εγκατάσταση με τη Θεσσαλία πραγματοποιήθηκε και στη Μακεδονία, όπου ήδη κατοικούσαν παρά πολλά σλαβικά φύλα και γι' αυτό αναφέρεται από ιστορικούς ότι στα μέσα του 14ου αι. ήταν εκσλαβισμένη.

Οι παραπάνω δυο περιοχές μαζί με την Ήπειρο δέχθηκαν τις πρώτες εγκαταστάσεις αλβανών και σλάβων και εν συνεχεία αποτέλεσαν τις «δεξαμενές» απ' όπου οι μετανάστες προσέγγισαν τις κυρίως ελληνικές περιοχές. Υπενθυμίζεται ότι το 1311, η εξέγερση των Αλμογαβάρων έληξε με τη κατάκτηση του φράγκικου δουκάτου των Αθηνών. Εκεί οι καταλανοί πραγματοποίησαν συμμαχία με τους αλβανούς, όχι σε σταθερή βάση αλλά σε καθαρά μισθοφορική. Έτσι συναντάμε άλλοτε τους αλβανούς να πολεμούν υπέρ των Καταλανών και άλλοτε εναντίον τους. Οι σχέσεις τους, επομένως, ήταν διφορούμενες, όπως γνωρίζουμε πολύ καλά ότι ήταν

σύνολο που μπορούσε να χρησιμοποιηθεί χωρίς μεγάλο κίνδυνο από τις δυνάμεις εκείνες που ήθελαν να αποκαταστήσουν τις κατεστραμμένες γαίες με νέο εργατικό δυναμικό. Οι γενναίες υποσχέσεις που δόθηκαν από τους ενετούς προκάλεσαν την αντίδραση του τοσκανού δούκα των Αθηνών Antonio Acciaiuoli που διαμαρτυρήθηκε έντονα στη Δημοκρατία γι' αυτόν τον «εκμαυλισμό». Η Βενετία προσποιήθηκε ότι δεν ήξερε τίποτα για τη μετανάστευση των αλβανών και ταυτόχρονα έδινε οδηγίες στις τοπικές αρχές της Εύβοιας να **συγκρατήσουν προσεκτικά όλους εκείνους που είναι χρήσιμοι και επωφελείς για την αποικία και να αφήσουν να φύγουν εκείνους που «είχαν χαρακτηρισθεί άχρηστοι». Πιστεύουμε πως δεν μπορεί να δοθεί αποτελεσματικότερα η σύζευξη της οικονομικοπολιτικής δομής ενός εργατικού δυναμικού βάσει των αποφάσεων της πολιτειακής αρχής. Και όλα αυτά συμβαίνουν κατά τον 14ο-15ο αι. όπου ο σύγχρονος καπιταλισμός και η εντατικοποίηση κεφαλαίου δεν έχουν κάνει την εμφάνιση τους, αλλά η διπροσωπία της εξουσίας, οι προσελκυστικές πολιτικές μετανάστευσης, η αφομοίωση των ανθρώπων στα κυρίαρχα για την διοίκηση πρότυπα προσομοιάζονται με τη σημερινή εποχή.**

Ο Ιωάννης Καντακουζηνός είχε εγκαινιάσει κατά τον 14ο αι. τις μεταναστευτικές εγκαταστάσεις αλβανών στην Πελοπόννησο ώστε να ενδυναμώσει πληθυσμιακά την συγκεκριμένη περιοχή αλλά ταυτόχρονα προκαλεί την ερήμωση της Αλβανίας. Αυτή η πολιτική των Καντακουζηνών προκαλεί τους πολιτικούς τους αντιπάλους οι οποίοι τους καταλογίζουν ότι ακατάπαυστα εισήγαγαν

Την ίδια στιγμή που ο Καναδάς προσπαθεί να βρει εργατικό δυναμικό από άλλες χώρες για να ικανοποιήσει τις ανάγκες του, όπως αυτές διαμορφώνονται σε επαρχίες του, κυρίως αυτές που είναι αρκετά ορεινές και «παγωμένες», οι όμορες ΗΠΑ ασκούν μια αυστηρή μεταναστατευτική πολιτική. Δυο διαφορετικές χώρες με διαφορετικές ανάγκες κατά την ίδια περίοδο κάτι που τις διαφοροποιεί, ουσιαστικά για πρώτη φορά ως προς την εύρεση και ικανοποίηση των μεταναστατευτικών ροών. Και οι δυο χώρες δεν θα αναπτύσσονταν με όρους οικονομικής μεγέθυνσης, τις προηγούμενες δεκαετίες, εάν κατά εκατομμύρια δεν συνέρρεαν μετανάστες στα εδάφη τους από το $19^{ο}$ αι. Σήμερα ο Καναδάς «παρακαλεί» μετανάστες να καταφέρουν να περάσουν τα επιτηρούμενα σύνορα Μεξικού-ΗΠΑ ώστε πεζή να μπορέσουν να εισέλθουν στην επικράτειά του. Αρκετοί κοινωνιολόγοι υποστηρίζουν ότι το μόνο κοινό που έχουν αυτές οι δύο χώρες είναι ότι βρίσκονται στη Β. Αμερική και ότι η «κουλτούρα» του κάθε κράτους διαφοροποιείται σημαντικά. Θα συμφωνήσουμε, εν μέρει, με αυτή τη διαπίστωση, στη βάση ότι ο Καναδάς για λόγους που του ήταν επιτρεπτό και αναγκαίο συνάμα, άσκησε μια «κοινωνική πολιτική» για τους «πολλούς», αλλά και μια παρελκυστική και επιθετική για τους ιθαγενείς ινδιάνους. Για ποιο λόγο τα αναφέρουμε όλα αυτά; Γιατί, όπως θα προσπαθήσουμε να δείξουμε και στη συνέχεια, η μετανάστευση και η ροή των ανθρώπων από τις εστίες τους σε νέα άγνωστα μέρη σχετίζονται με σχεδιασμούς και αποφάσεις που λαμβάνονται σε κεντρικό πολιτικό και οικονομικό επίπεδο διαχρονικά.

Ας περάσουμε, λοιπόν, στην Ευρώπη και τα Βαλκάνια

γηση της εξουσίας είτε για άλλους λόγους.

Στις αρχές του $14^{ου}$ αι. οι ελληνοκαταλανικές μάχες σε μέρος του ελλαδικού χώρου είχαν **επιφέρει μεγάλες καταστροφές και σημαντικές απώλειες πληθυσμού.** Αυτό έκανε τη διοίκηση της Κωνσταντινούπολης **να προσελκύσει αλβανούς εποίκους** για να εγκατασταθούν στη Θεσσαλία και έτσι παρατηρείται πολυπληθές κύμα εγκατάστασης αλβανών στη περιοχή. Παρόμοια εγκατάσταση εποίκων έγινε και στα περίχωρα του Φαναρίου το 1342, χωρίς επιτυχία λόγω αντίδρασης του ντόπιου πληθυσμού για λόγους κυρίως γεωιδιοκτησίας. Ίδια εγκατάσταση με τη Θεσσαλία πραγματοποιήθηκε και στη Μακεδονία, όπου ήδη κατοικούσαν παρά πολλά σλαβικά φύλα και γι' αυτό αναφέρεται από ιστορικούς ότι στα μέσα του $14^{ου}$ αι. ήταν εκσλαβισμένη.

Οι παραπάνω δυο περιοχές μαζί με την Ήπειρο δέχθηκαν τις πρώτες εγκαταστάσεις αλβανών και σλάβων και εν συνεχεία αποτέλεσαν τις «δεξαμενές» απ' όπου οι μετανάστες προσέγγισαν τις κυρίως ελληνικές περιοχές. Υπενθυμίζεται ότι το 1311, η εξέγερση των Αλμογαβάρων έληξε με τη κατάκτηση του φράγκικου δουκάτου των Αθηνών. Εκεί οι καταλανοί πραγματοποίησαν συμμαχία με τους αλβανούς, όχι σε σταθερή βάση αλλά σε καθαρά μισθοφορική. Έτσι συναντάμε άλλοτε τους αλβανούς να πολεμούν υπέρ των Καταλανών και άλλοτε εναντίον τους. Οι σχέσεις τους, επομένως, ήταν διφορούμενες, όπως γνωρίζουμε πολύ καλά ότι ήταν και οι αντίστοιχες σχέσεις των κλεφτών και αρματολών με την εξουσία, κατά το $19^{ο}$ αι. Όπως σημειώνει ο Alain Ducellier[1]: «Με την ιδιότητα των μισθοφόρων οι Αλβανοί βρέθηκαν, λοιπόν, στη Φωκίδα από όπου εξαπλώθηκαν εύκολα στη Βοιωτία και την Αττική: το καταλανικό δουκάτο, όπως και οι έλληνες της Θεσσαλίας, μαστίζονταν άλλωστε από δημογραφική κρίση και έγινε φυσικά προσπάθεια να ενισχυθεί ο πληθυσμός με αλβανούς».

Ο κόμης de Mitra ζητά το 1382 από τον βασιλιά της Αραγωνίας το δικαίωμα **να παραχωρηθεί φορολογική ατέλεια δυο χρόνων στους αλβανούς του Δουκάτου των Αθηνών.** Αυτό είχε ως αποτέλεσμα ένα κύμα αλβανών ενθαρρυμένο από τις καταλανικές και μετέπειτα τοσκανικές αποφάσεις να μετακινηθεί στην Αττική και τα γύρω νησιά. Μετά τη πτώση του καταλανικού δουκάτου οι ενετικές αρχές της Εύβοιας προσέλκυσαν τους αλβανούς ώστε να μετακινηθούν στο νησί, όπως

σύνολο που μπορούσε να χρησιμοποιηθεί χωρίς μεγάλο κίνδυνο από τις δυνάμεις εκείνες που ήθελαν να αποκαταστήσουν τις κατεστραμμένες γαίες με νέο εργατικό δυναμικό. Οι γενναίες υποσχέσεις που δόθηκαν από τους ενετούς προκάλεσαν την αντίδραση του τοσκανού δούκα των Αθηνών Antonio Acciaiuoli που διαμαρτυρήθηκε έντονα στη Δημοκρατία γι' αυτόν τον «εκμαυλισμό». Η Βενετία προσποιήθηκε ότι δεν ήξερε τίποτα για τη μετανάστευση των αλβανών και ταυτόχρονα έδινε οδηγίες στις τοπικές αρχές της Εύβοιας να **συγκρατήσουν προσεκτικά όλους εκείνους που είναι χρήσιμοι και επωφελείς για την αποικία και να αφήσουν να φύγουν εκείνους που «είχαν χαρακτηρισθεί άχρηστοι». Πιστεύουμε πως δεν μπορεί να δοθεί αποτελεσματικότερα η σύζευξη της οικονομικοπολιτικής δομής ενός εργατικού δυναμικού βάσει των αποφάσεων της πολιτειακής αρχής. Και όλα αυτά συμβαίνουν κατά τον $14^{ο}$-$15^{ο}$ αι. όπου ο σύγχρονος καπιταλισμός και η εντατικοποίηση κεφαλαίου δεν έχουν κάνει την εμφάνιση τους, αλλά η διπροσωπία της εξουσίας, οι προσελκυστικές πολιτικές μετανάστευσης, η αφομοίωση των ανθρώπων στα κυρίαρχα για την διοίκηση πρότυπα προσομοιάζονται με τη σημερινή εποχή.**

Ο Ιωάννης Καντακουζηνός είχε εγκαινιάσει κατά τον $14^{ο}$ αι. τις μεταναστευτικές εγκαταστάσεις αλβανών στην Πελοπόννησο ώστε να ενδυναμώσει πληθυσμιακά την συγκεκριμένη περιοχή αλλά ταυτόχρονα προκαλεί την ερήμωση της Αλβανίας. Αυτή η πολιτική των Καντακουζηνών προκαλεί τους πολιτικούς τους αντιπάλους οι οποίοι τους καταλογίζουν ότι ακατάπαυστα εισήγαγαν ξένους που αποτελούσαν απειλή για τους «εθνικούς». Σε συνέχεια αυτής της πολιτικής, ο δεσπότης Θεόδωρος ο Α' Παλαιολόγος εφαρμόζει πολιτική πληθυσμιακής ανασυγκρότησης στηριζόμενος στον αλβανικό πληθυσμό. Παραχωρεί γαίες που είχαν μείνει ακαλλιέργητες σε πληθυσμούς που είχαν είτε νομαδικό τρόπο ζωής είτε μόνιμο μέσω της γεωργίας. Κατά τους επόμενους αιώνες και με την παρουσία των Οθωμανών στη Διοίκηση εντείνεται **η πολιτική διαίρεσης** μεταξύ των ντόπιων πληθυσμών, που, όμως, δεν κατέστη αρκετή για την αποτροπή της σπίθας που άναψε το 1821.

Ακόμη μια αξιοσημείωτη πληθυσμιακή ομάδα που εγκαταστάθηκε στα Βαλκάνια από τον $5^{ο}$ αι. ήταν εκείνη των σλάβων, οι οποίοι, μετά τη διάσπαση του Ουννικού κράτους και τον θάνατο του Αττίλα, μετακινήθηκαν προς τα νότια. Η πρώτη κάθοδος τους στα εδάφη της σημερινής Ρουμανίας είχε αρχικά χαρακτήρα ειρηνικό με τη

Την ίδια στιγμή που ο Καναδάς προσπαθεί να βρει εργατικό δυναμικό από άλλες χώρες για να ικανοποιήσει τις ανάγκες του, όπως αυτές διαμορφώνονται σε επαρχίες του, κυρίως αυτές που είναι αρκετά ορεινές και «παγωμένες», οι όμορες ΗΠΑ ασκούν μια αυστηρή μεταναστατευτική πολιτική. Δυο διαφορετικές χώρες με διαφορετικές ανάγκες κατά την ίδια περίοδο κάτι που τις διαφοροποιεί, ουσιαστικά για πρώτη φορά ως προς την εύρεση και ικανοποίηση των μεταναστατευτικών ροών. Και οι δυο χώρες δεν θα αναπτύσσονταν με όρους οικονομικής μεγέθυνσης, τις προηγούμενες δεκαετίες, εάν κατά εκατομμύρια δεν συνέρρεαν μετανάστες στα εδάφη τους από το 19ο αι. Σήμερα ο Καναδάς «παρακαλεί» μετανάστες να καταφέρουν να περάσουν τα επιτηρούμενα σύνορα Μεξικού-ΗΠΑ ώστε πεζή να μπορέσουν να εισέλθουν στην επικράτειά του. Αρκετοί κοινωνιολόγοι υποστηρίζουν ότι το μόνο κοινό που έχουν αυτές οι δύο χώρες είναι ότι βρίσκονται στη Β. Αμερική και ότι η «κουλτούρα» του κάθε κράτους διαφοροποιείται σημαντικά. Θα συμφωνήσουμε, εν μέρει, με αυτή τη διαπίστωση, στη βάση ότι ο Καναδάς για λόγους που του ήταν επιτρεπτό και αναγκαίο συνάμα, άσκησε μια «κοινωνική πολιτική» για τους «πολλούς», αλλά και μια παρελκυστική και επιθετική για τους ιθαγενείς ινδιάνους. Για ποιο λόγο τα αναφέρουμε όλα αυτά; Γιατί, όπως θα προσπαθήσουμε να δείξουμε και στη συνέχεια, η μετανάστευση και η ροή των ανθρώπων από τις εστίες τους σε νέα άγνωστα μέρη σχετίζονται με σχεδιασμούς και αποφάσεις που λαμβάνονται σε κεντρικό πολιτικό και οικονομικό επίπεδο διαχρονικά.

Ας περάσουμε, λοιπόν, στην Ευρώπη και τα Βαλκάνια για να παρατηρήσουμε τις αντίστοιχες ροές και αποφάσεις. Κυρίως θα δούμε τις μετακινήσεις που έγιναν από σλάβους και αλβανούς στην νοτιοανατολική Ευρώπη και κυρίως στον ελλαδικό χώρο. Ο βαλκανικός χώρος για δύο χιλιάδες χρόνια λειτούργησε ως μια ενιαία διοικητική, οικονομική και κοινωνική ενότητα υπό την ηγεσία διαφορετικών αυτοκρατοριών και τη συνύπαρξη διαφορετικών λαών, γλωσσών και θρησκειών. Αυτό φυσικά επέτρεπε τις μετακινήσεις, εντός της αυτοκρατορίας, νομαδικών ή άλλων φυλών είτε με τη καθοδήγηση στη Μακεδονία, όπου ήδη κατοικούσαν παρά πολλά σλαβικά φύλα και γι' αυτό αναφέρεται από ιστορικούς ότι στα μέσα του 14ου αι. ήταν εκσλαβισμένη.

Οι παραπάνω δυο περιοχές μαζί με την Ήπειρο δέχθηκαν τις πρώτες εγκαταστάσεις αλβανών και σλάβων και εν συνεχεία αποτέλεσαν τις «δεξαμενές» απ' όπου οι μετανάστες προσέγγισαν τις κυρίως ελληνικές περιοχές. Υπενθυμίζεται ότι το 1311, η εξέγερση των Αλμογαβάρων έληξε με τη κατάκτηση του φράγκικου δουκάτου των Αθηνών. Εκεί οι καταλανοί πραγματοποίησαν συμμαχία με τους αλβανούς, όχι σε σταθερή βάση αλλά σε καθαρά μισθοφορική. Έτσι συναντάμε άλλοτε τους αλβανούς να πολεμούν υπέρ των Καταλανών και άλλοτε εναντίον τους. Οι σχέσεις τους, επομένως, ήταν διφορούμενες, όπως γνωρίζουμε πολύ καλά ότι ήταν και οι αντίστοιχες σχέσεις των κλεφτών και αρματολών με την εξουσία, κατά το 19ο αι. Όπως σημειώνει ο Alain Ducellier[1]: «Με την ιδιότητα των μισθοφόρων οι Αλβανοί βρέθηκαν, λοιπόν, στη Φωκίδα από όπου εξαπλώθηκαν εύκολα στη Βοιωτία και την Αττική: το καταλανικό δουκάτο, όπως και οι έλληνες της Θεσσαλίας, μαστίζονταν άλλωστε από δημογραφική κρίση και έγινε φυσικά προσπάθεια να ενισχυθεί ο πληθυσμός με αλβανούς».

Ο κόμης de Mitra ζητά το 1382 από τον βασιλιά της Αραγωνίας το δικαίωμα **να παραχωρηθεί φορολογική ατέλεια δυο χρόνων στους αλβανούς του Δουκάτου των Αθηνών.** Αυτό είχε ως αποτέλεσμα ένα κύμα αλβανών ενθαρρυμένο από τις καταλανικές και μετέπειτα τοσκανικές αποφάσεις να μετακινηθεί στην Αττική και τα γύρω νησιά. Μετά τη πτώση του καταλανικού δουκάτου οι ενετικές αρχές της Εύβοιας προσέλκυσαν τους αλβανούς ώστε να μετακινηθούν στο νησί, όπως και έγινε από 300 οικογένειες μαζί με τα ζώα τους. Οι αλβανοί προτιμώνται από τους ενετούς διότι όπως αναφέρει ο Alain Ducellier: «Πρόκειται για ένα αδιαφοροποίητο πλήθος, όπου ξεχώριζαν μόνο οικογένειες, χωρίς αξιοσημείωτους αρχηγούς. Είναι μια καλή εικόνα ενός πληθυσμού του οποίου **οι περιπλανήσεις και η μακρόχρονη υποταγή του σε φεουδάρχες είχαν, προφανώς, γομώσει τις παλαιές δομές**». Αποτελούσε, λοιπόν, ένα

1. Οι Αλβανοί στην Ελλάδα, 13ος-15ος αι., έκδ. Ίδρυμα Γουλανδρή-Χορν.

κότερα η σύζευξη της οικονομικοπολιτικής δομής ενός εργατικού δυναμικού βάσει των αποφάσεων της πολιτειακής αρχής. Και όλα αυτά συμβαίνουν κατά τον 14ο-15ο αι. όπου ο σύγχρονος καπιταλισμός και η εντατικοποίηση κεφαλαίου δεν έχουν κάνει την εμφάνιση τους, αλλά η διπροσωπία της εξουσίας, οι προσελκυστικές πολιτικές μετανάστευσης, η αφομοίωση των ανθρώπων στα κυρίαρχα για την διοίκηση πρότυπα προσομοιάζονται με τη σημερινή εποχή.

Ο Ιωάννης Καντακουζηνός είχε εγκαινιάσει κατά τον 14ο αι. τις μεταναστευτικές εγκαταστάσεις αλβανών στην Πελοπόννησο ώστε να ενδυναμώσει πληθυσμιακά την συγκεκριμένη περιοχή αλλά ταυτόχρονα προκαλεί την ερήμωση της Αλβανίας. Αυτή η πολιτική των Καντακουζηνών προκαλεί τους πολιτικούς τους αντιπάλους οι οποίοι τους καταλογίζουν ότι ακατάπαυστα εισήγαγαν ξένους που αποτελούσαν απειλή για τους «εθνικούς». Σε συνέχεια αυτής της πολιτικής, ο δεσπότης Θεόδωρος ο Α' Παλαιολόγος εφαρμόζει πολιτική πληθυσμιακής ανασυγκρότησης στηριζόμενος στον αλβανικό πληθυσμό. Παραχωρεί γαίες που είχαν μείνει ακαλλιέργητες σε πληθυσμούς που είχαν είτε νομαδικό τρόπο ζωής είτε μόνιμο μέσω της γεωργίας. Κατά τους επόμενους αιώνες και με την παρουσία των Οθωμανών στη Διοίκηση εντείνεται **η πολιτική διαίρεσης** μεταξύ των ντόπιων πληθυσμών, που, όμως, δεν κατέστη αρκετή για την αποτροπή της σπίθας που άναψε το 1821.

Ακόμη μια αξιοσημείωτη πληθυσμιακή ομάδα που εγκαταστάθηκε στα Βαλκάνια από τον 5ο αι. ήταν εκείνη των σλάβων, οι οποίοι, μετά τη διάσπαση του Ουννικού κράτους και τον θάνατο του Αττίλα, μετακινήθηκαν προς τα νότια. Η πρώτη κάθοδος τους στα εδάφη της σημερινής Ρουμανίας είχε αρχικά χαρακτήρα ειρηνικό με τη μορφή βαθμιαίας διείσδυσης ανάμεσα στους ντόπιους πληθυσμούς. Από τον 6ο αι. οι σλάβοι μετακινούνται και νοτιότερα σε βυζαντινά εδάφη πραγματοποιώντας επιθέσεις και επιδρομές, όπως εκείνης της ανεπιτυχούς πολιορκίας της Θεσσαλονίκης. Η επιδρομική στάση των σλάβων δεν τροποποίησε τη βυζαντινή πολιτική, μια πολιτική που δεν αποσκοπούσε στην εξόντωση τους αλλά στην ένταξή τους στο πολιτικό και οικονομικό σύστημα της αυτοκρατορίας και στη βαθμιαία αφομοίωσή τους χρησιμοποιώντας, ασφαλώς, μέσα στρατιωτικά αλλά

και διοικητικά, οικονομικά και δημογραφικά. Πέραν, λοιπόν, της χρήσης στρατιωτικών επιχειρήσεων, συναντάμε ένα από τα βασικά μέτρα της βυζαντινής διοίκησης που ήταν οι βίαιες μετακινήσεις πληθυσμών, οι οποίες αποτελούν μια συνηθισμένη πρακτική της βυζαντινής εξουσίας. Ο Ιουστινιανός ο Β' μετέφερε σλάβους στη Μ. Ασία με σκοπό να αφομοιωθούν ανάμεσα σε έναν ακμαίο και πολυάριθμο ελληνικό πληθυσμό αλλά και αντίστροφα μεταφέρθηκαν ελληνικοί πληθυσμοί της Μ. Ασίας σε σλάβουσες περιοχές ώστε να ενισχυθεί το ελληνικό στοιχείο. Αυτή **η πολιτική των ανταλλαγών** είχε συνέχεια και συνέπεια από το Νικηφόρο, ο οποίος συστηματικά μετέφερε ελληνικούς και χριστιανικούς πληθυσμούς από τη Μ. Ασία προς την Πελοπόννησο και τις βορειοελλαδικές περιοχές. **Η δημογραφική αυτή πρακτική δεν εφαρμόζεται συνεπώς μόνο ως μέσο εξόντωσης ή εκτόπισης αλλόθρησκων και εχθρών, όπως το 1922, αλλά και ως μέσο άσκησης πολιτικής και δημογραφικής πολιτικής μέσα στα όρια μιας ενιαίας διοικητικής αρχής.**

Ταυτόχρονα, η βυζαντινή εξουσία αποφασίζει την κατάτμησή της σε μικρότερες διοικητικές ενότητες σε *Θέματα, όπως Θέμα Μακεδονίας, Θέμα Θεσσαλονίκης, Θέμα Στρυμώνος, Θέμα Πελοποννήσου* και την παράλληλη ίδρυση εκκλησιαστικών επισκοπών για αποτελεσματικότερη αφομοίωση των αλλόθρησκων πληθυσμών. Η διαδικασία της ένταξης των σλάβων ολοκληρώθηκε με τον εκχριστιανισμό τους, σε μια διαδικασία που διήρκεσε τρεις περίπου αιώνες. Είμαστε βέβαιοι ότι στο πλούσιο φυλετικό μωσαϊκό των Βαλκανίων αφομοιωτικές πολιτικές ασκήθηκαν προς όλους τους μειονοτικούς πληθυσμούς, από εκείνους που ασκούσαν εξουσία. **Σε γενικές γραμμές οι πρακτικές είναι παρόμοιες και η δημογραφική πολιτική παίζει σημαντικότατο ρόλο στην επιβολή νέων κανόνων από κάθε εξουσιαστική εθνοτική ομάδα. Είτε αφορά το ελληνικό κράτος στη Μακεδονία, είτε το βουλγάρικο στην ίδια περιοχή κατά τις τρείς περιόδους «κατοχής» του σε βαλκανικούς, πρώτο και δεύτερο παγκόσμιο είτε τους Οθωμανούς.** Αλλά, σύμφωνα με τους μελετητές της ιστορικής δημογραφίας των Βαλκανίων, καθαρόαιμες φυλές δεν υπάρχουν στη συγκεκριμένη επικράτεια επειδή καθαρότητα μιας ανθρώπινης φυλής σημαίνει γεωγραφική απομόνωση. Θα προσθέταμε ότι η γεωγραφική απομόνωση δεν είναι αναγκαία κακή για τις φυλές –οι υπάρχουσες «πρωτόγονες» φυλές ξέρουν καλύτερα–, αλλά στον βαλκανικό χώρο και αλλού η πληθυσμιακή μετακίνηση φυλών, φατριών και ομάδων αποτέλεσε βασική συνιστώσα πολιτικοοικονομικής και δημογραφικής πολιτικής από τα χρόνια του Μεσαίωνα και μέχρι σήμερα˙ όπως, επίσης, και η αδιάλειπτη προσπάθεια αφομοίωσης κάθε ετερογενούς στοιχείου, όπου όταν η αφομοίωση συντελείται υπέρ του έθνους-κράτους βαπτίζεται «νίκη του ελληνικού πνεύματος» για παράδειγμα, ενώ στην αντίθετη περίπτωση ονομάζεται βία και καταπίεση.

Για να επανέλθουμε στην αρχή του σημειώματος, πέραν από τις κύριες σημερινές μετακινήσεις πληθυσμών από Ασία, Αφρική προς Ευρώπη ή από Λατινική Αμερική προς βορρά, ο Καναδάς ευνοήθηκε πρόσκαιρα από την εκλογή Τράμπ με τη μετεγκατάσταση μερικών χιλιάδων αμερικανών στο έδαφος του και ίσως πιστεύει ότι θα συμβεί το ίδιο και από τη Μεγάλη Βρετανία αυτή τη φορά μετά από το Brexit. Άγγλοι και Ιρλανδοί ξανάρχονται;

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

και αντίστροφα μεταφέρθηκαν ελληνικοί πληθυσμοί της Μ. Ασίας σε σλάβουσες περιοχές ώστε να ενισχυθεί το ελληνικό στοιχείο. Αυτή **η πολιτική των ανταλλαγών** είχε συνέχεια και συνέπεια από το Νικηφόρο, ο οποίος συστηματικά μετέφερε ελληνικούς και χριστιανικούς πληθυσμούς από τη Μ. Ασία προς την Πελοπόννησο και τις βορειοελλαδικές περιοχές. **Η δημογραφική αυτή πρακτική δεν εφαρμόζεται συνεπώς μόνο ως μέσο εξόντωσης ή εκτόπισης αλλόθρησκων και εχθρών, όπως το 1922, αλλά και ως μέσο άσκησης πολιτικής και δημογραφικής πολιτικής μέσα στα όρια μιας ενιαίας διοικητικής αρχής.**

Ταυτόχρονα, η βυζαντινή εξουσία αποφασίζει την κατάτμησή της σε μικρότερες διοικητικές ενότητες σε *Θέματα, όπως Θέμα Μακεδονίας, Θέμα Θεσσαλονίκης, Θέμα Στρυμώνος, Θέμα Πελοποννήσου* και την παράλληλη ίδρυση εκκλησιαστικών επισκοπών για αποτελεσματικότερη αφομοίωση των αλλόθρησκων πληθυσμών. Η διαδικασία της ένταξης των σλάβων ολοκληρώθηκε με τον εκχριστιανισμό τους, σε μια διαδικασία που διήρκεσε τρεις περίπου αιώνες. Είμαστε βέβαιοι ότι στο πλούσιο φυλετικό μωσαϊκό των Βαλκανίων αφομοιωτικές πολιτικές ασκήθηκαν προς όλους τους μειονοτικούς πληθυσμούς, από εκείνους που ασκούσαν εξουσία. **Σε γενικές γραμμές οι πρακτικές είναι παρόμοιες και η δημογραφική πολιτική παίζει σημαντικότατο ρόλο στην επιβολή νέων κανόνων από κάθε εξουσιαστική εθνοτική ομάδα. Είτε αφορά το ελληνικό κράτος στη Μακεδονία, είτε το βουλγάρικο στην ίδια περιοχή κατά τις τρείς περιόδους «κατοχής» του σε βαλκανικούς, πρώτο και δεύτερο παγκόσμιο είτε τους Οθωμανούς.** Αλλά, σύμφωνα με τους μελετητές της ιστορικής δημογραφίας των Βαλκανίων, καθαρόαιμες φυλές δεν υπάρχουν στη συγκεκριμένη επικράτεια επειδή καθαρότητα μιας ανθρώπινης φυλής σημαίνει γεωγραφική απομόνωση. Θα προσθέταμε ότι η γεωγραφική απομόνωση δεν είναι αναγκαία κακή για τις φυλές –οι υπάρχουσες «πρωτόγονες» φυλές ξέρουν καλύτερα–, αλλά στον βαλκανικό χώρο και αλλού η πληθυσμιακή μετακίνηση φυλών, φατριών και ομάδων αποτέλεσε βασική συνιστώσα πολιτικοοικονομικής και δημογραφικής πολιτικής από τα χρόνια του Μεσαίωνα και μέχρι σήμερα˙ όπως, επίσης, και η αδιάλειπτη προσπάθεια αφομοίωσης κάθε ετερογενούς στοιχείου, όπου όταν η αφομοίωση συντελείται υπέρ του έθνους-κράτους βαπτίζεται «νίκη του ελληνικού πνεύματος» για παράδειγμα, ενώ στην αντίθετη περίπτωση ονομάζεται βία και καταπίεση.

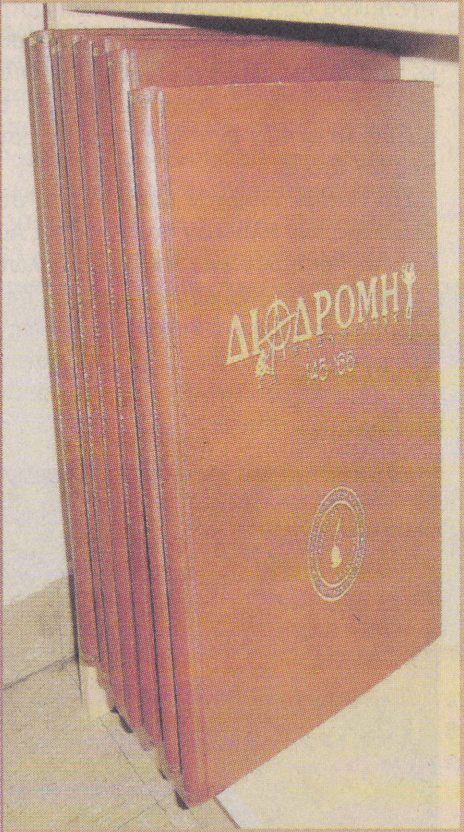
Για να επανέλθουμε στην αρχή του σημειώματος, πέραν από τις κύριες σημερινές μετακινήσεις πληθυσμών από Ασία, Αφρική προς Ευρώπη ή από Λατινική Αμερική προς βορρά, ο Καναδάς ευνοήθηκε πρόσκαιρα από την εκλογή Τράμπ με τη μετεγκατάσταση μερικών χιλιάδων αμερικανών στο έδαφος του και ίσως πιστεύει ότι θα συμβεί το ίδιο και από τη Μεγάλη Βρετανία αυτή τη φορά μετά από το Brexit. Άγγλοι και Ιρλανδοί ξανάρχονται;

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

χη ίδρυση εκκλησιαστικών επισκοπών για αποτελεσμα-τικότερη αφομοίωση των αλλόθρησκων πληθυσμών. Η διαδικασία της ένταξης των σλάβων ολοκληρώθηκε με τον εκχριστιανισμό τους, σε μια διαδικασία που διήρκεσε τρεις περίπου αιώνες. Είμαστε βέβαιοι ότι στο πλούσιο φυλετικό μωσαϊκό των Βαλκανίων αφομοιωτικές πολιτικές ασκήθηκαν προς όλους τους μειονοτικούς πληθυσμούς, από εκείνους που ασκούσαν εξουσία. **Σε γενικές γραμμές οι πρακτικές είναι παρόμοιες και η δημογραφική πολιτική παίζει σημαντικότατο ρόλο στην επιβολή νέων κανόνων από κάθε εξουσιαστική εθνο-**ας των Βαλκανίων, καθαρόαιμες φυλές δεν υπάρχουν στη συγκεκριμένη επικράτεια επειδή καθαρότητα μιας ανθρώπινης φυλής σημαίνει γεωγραφική απομόνωση. Θα προσθέταμε ότι η γεωγραφική απομόνωση δεν είναι αναγκαία κακή για τις φυλές –οι υπάρχουσες «πρωτόγονες» φυλές ξέρουν καλύτερα–, αλλά στον βαλκανικό χώρο και αλλού η πληθυσμιακή μετακίνηση φυλών, φατριών και ομάδων αποτέλεσε βασική συνιστώσα πολιτικοοικονομικής και δημογραφικής πολιτικής από τα χρόνια του Μεσαίωνα και μέχρι σήμερα· όπως, επίσης, και η αδιάλειπτη προσπάθεια αφομοίωσης κάθε ετερο-ραν από τις κύριες σημερινές μετακινήσεις πληθυσμών από Ασία, Αφρική προς Ευρώπη ή από Λατινική Αμερική προς βορρά, ο Καναδάς ευνοήθηκε πρόσκαιρα από την εκλογή Τράμπ με τη μετεγκατάσταση μερικών χιλιάδων αμερικανών στο έδαφος του και ίσως πιστεύει ότι θα συμβεί το ίδιο και από τη Μεγάλη Βρετανία αυτή τη φορά μετά από το Brexit. Άγγλοι και Ιρλανδοί ξανάρχονται;

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους.
Με τα φύλλα 145-166 συμπληρώθηκε ο 7ος τόμος (έτη 2015-2016) και διατίθεται βιβλιοδετημένος, όπως και οι προηγούμενοι.

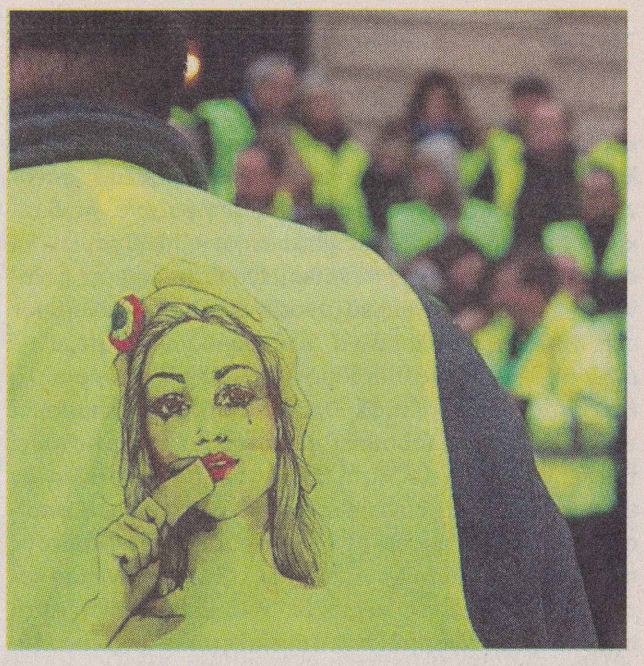
Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25),
2ος » (φύλλα 26-50),
3ος » (φύλλα 51-75),
4ος » (φύλλα 76-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)

***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας.

Χρονικό γεγονότων και κινητοποιήσεων των ΚΙΤΡΙΝΩΝ ΓΙΛΕΚΩΝ

Τα Κίτρινα Γιλέκα γεννήθηκαν αυθόρμητα μέσα από τα social media στα μέσα Οκτώβρη του 2018. Υπάρχουν όμως και πολλοί που υποστηρίζουν ότι η πρώιμη δημιουργία τους εντοπίζεται σε ένα διαδικτυακό κάλεσμα συλλογής υπογραφών ενάντια στην αύξηση των καυσίμων στα μέσα Μαΐου.

Η ιδέα του κίτρινου γιλέκου είναι πραγματικά μια πάρα πολύ έξυπνη σκέψη. Προσδίδει στους διαδηλωτές μια ομοιογένεια παρά το ότι μπορεί στην πραγματικότητα να είναι πολύ διαφορετικοί, να προέρχονται από πολλά διαφορετικά στρώματα αντιλήψεις κλπ, αλλά μπροστά στις διεκδικήσεις να είναι όλοι ίδιοι να είναι οι καταπιεζόμενοι ενάντια στους καταπιεστές. Για το λόγο αυτό το σώμα που κρύβεται κάτω από ένα Κίτρινο Γιλέκο μπορεί να είναι άνεργου, φοιτητή, μαθητή, εργαζόμενου, εργάτη, αναρχικού, αριστερού, δεξιού αριστερού και ακροδεξιού. Για το λόγο αυτό επίσης βλέπουμε ότι υπάρχουν και ενδογενείς συγκρούσεις ανάμεσα στα Κίτρινα Γιλέκα, πράγμα απολύτως λογικό. Από την πρώτη στιγμή ο Μακρόν έψαχνε εναγωνίως αντιπροσώπους αυτού του κύματος οργής ώστε να μπορέσει να το ελέγξει. Μάταια όμως. Αντιπρόσωποι δεν υπάρχουν, δυστυχώς για του γάλλους εξουσιαστές, ευτυχώς για όλους εμάς. Κάποιοι εντελώς άγνωστοι που εμφανίστηκαν στα κανάλια ως αντιπρόσωποι ήταν

ότι όλα γίνονται μέσα από συνδικάτα, πολιτικές οργανώσεις, «τάξεις», κόμματα και κάλπες. Γκρεμίζει, επίσης, το μύθο της διαπραγμάτευσης και των αντιπροσώπων.

Τέλος, καταρρίπτει το μύθο ότι αυτά τα Κίτρινα Γιλέκα είναι από ύφασμα. Ένα μήνα και κάτι μετά την πρώτη τους κινητοποίηση και μετά από τόση καταστολή μπορούμε να πούμε ότι είναι αλεξίσφαιρα!

Ακολουθεί το χρονικό των γεγονότων και των κινητοποιήσεων των Κίτρινων Γιλέκων:

17 Νοεμβρίου: Έγιναν οι πρώτες μεγάλες συγκεντρώσεις των Κίτρινων Γιλέκων. 282.000 διαδηλωτές συμμετείχαν σε περισσότερες από 1.500 συγκεντρώσεις σε όλη την Γαλλία. Οι διαδηλώσεις περιορί-

Η κυβέρνηση επιχείρησε από την πρώτη στιγμή να συνδέσει σκόπιμα τα Κίτρινα Γιλέκα με το κόμμα της Λεπέν. Η σύνδεση αυτή κατέρρευσε. Ενώ ο πρόεδρος του κόμματος της Λαϊκής Δημοκρατικής Ένωσης, Φρανσουά Ασελινό επιχειρεί να υποβιβάσει τις μεγάλες διαδηλώσεις της ημέρας χαρακτηρίζοντας τα Κίτρινα Γιλέκα «ακίνδυνα και χωρίς μέλλον». Η εφημερίδα Le Monde αναφέρει πως αυτό που φοβίζει την κυβέρνηση είναι ότι **οι διαδηλωτές αποτελούνται κυρίως από άτομα που ρίχνουν λευκό, άκυρο ή απέχουν από την εκλογική διαδικασία**. Ενώ πολλές εφημερίδες δίνουν έμφαση στο γεγονός ότι συμμετέχουν άτομα που δεν έχουν καμμία σχέση με τον συνδικαλισμό και ποτέ στο παρελθόν δεν είχαν διαδηλώσει.

24 Νοεμβρίου: Μια βδομάδα μετά τις πρώτες κινητοποιήσεις τα Κίτρινα Γιλέκα συγκεντρώνονται ξανά σε ολόκληρη την χώρα. Οι συγκεντρώσεις υστερούν σε όγκο από αυτές της $17^{ης}$ Νοέμβρη αλλά υπερτερούν σε συγκρούσεις. Συνολικά στις κινητοποιήσεις συμμετείχαν περίπου 230.00 άτομα σε 1.619 σημεία. Ακόμα και ο υπουργός εσωτερικών Καστανέ, διαπιστώνει ριζοσπαστικοποίηση στις κινητο-

φράχτες ώστε να εμποδίσουν πάσει θυσία τους διαδηλωτές να έχουν πρόσβαση στο προεδρικό μέγαρο. Οι συγκρούσεις είναι σφοδρές με την αστυνομία να χρησιμοποιεί όλα τα μέσα καταστολής ώστε να τις περιορίσει. Στους δρόμους βγαίνουν αύρες, ενώ αστυνομικοί βάλουν κατά των διαδηλωτών με πλαστικές σφαίρες. Τα ΜΜΕ συνεχίζουν την προσπάθεια αποδόμησης των Κίτρινων Γιλέκων ενώ η κυβέρνηση δια στόματος υπουργού εσωτερικών κάνει λόγω για αποδυναμωμένες κινητοποιήσεις θυμίζοντας λίγο Μαρία Αντουανέτα. Οι διαδηλωτές τα βάζουν και με τους δημοσιογράφους. 300 άτομα συγκεντρώνονται έξω από τα γραφεία της εφημερίδας Midi Libre στην πόλη Beziers κατηγορώντας το μέσο ως πουλημένο, ενώ στην Τουλούζη διαδηλωτές επιχείρησαν να λιντσάρουν δημοσιογράφο του τηλεοπτικού σταθμού BFM.

Η κυβέρνηση προσπαθεί εναγωνίως να βρει εκπροσώπους.

των ΚΙΤΡΙΝΩΝ ΓΙΛΕΚΩΝ

γραφών ενάντια στην αύξηση των καυσίμων στα μέσα Μαΐου.

Η ιδέα του κίτρινου γιλέκου είναι πραγματικά μια πάρα πολύ έξυπνη σκέψη. Προσδίδει στους διαδηλωτές μια ομοιογένεια παρά το ότι μπορεί στην πραγματικότητα να είναι πολύ διαφορετικοί, να προέρχονται από πολλά διαφορετικά στρώματα αντιλήψεις κλπ, αλλά μπροστά στις διεκδικήσεις να είναι όλοι ίδιοι να είναι οι καταπιεζόμενοι ενάντια στους καταπιεστές. Για το λόγο αυτό το σώμα που κρύβεται κάτω από ένα Κίτρινο Γιλέκο μπορεί να είναι άνεργου, φοιτητή, μαθητή, εργαζόμενου, εργάτη, αναρχικού, αριστερού, δεξιού αριστερού και ακροδεξιού. Για το λόγο αυτό επίσης βλέπουμε ότι υπάρχουν και ενδογενείς συγκρούσεις ανάμεσα στα Κίτρινα Γιλέκα, πράγμα απολύτως λογικό. Από την πρώτη στιγμή ο Μακρόν έψαχνε εναγωνίως αντιπροσώπους αυτού του κύματος οργής ώστε να μπορέσει να το ελέγξει. Μάταια όμως. Αντιπρόσωποι δεν υπάρχουν, δυστυχώς για του γάλλους εξουσιαστές, ευτυχώς για όλους εμάς. Κάποιοι εντελώς άγνωστοι που εμφανίστηκαν στα κανάλια ως αντιπρόσωποι ήταν εντελώς ξένο σώμα, μάλιστα κάποιοι είχαν και υπηρετικό προσωπικό για να τους κρατάει την ομπρέλα όταν έκαναν δηλώσεις έξω από το προεδρικό μέγαρο.

Όλες οι κινητοποιήσεις των Κίτρινων Γιλέκων έχουν συγκρουσιακό χαρακτήρα. Ένα χαρακτηριστικό τους είναι ότι χωρίς μολότοφ έχουν καταφέρει να συγκρούονται αποτελεσματικά απέναντι σε πάνοπλους αστυνομικούς, να έχουν αλληλοεπικαλύψεις, να κρατάνε και να εξαπλώνουν την σύγκρουση. Πάνω από ένα μήνα μέσα από απίστευτη καταστολή τα Κίτρινα Γιλέκα παραμένουν στους δρόμους της Γαλλίας φέρνοντας πονοκέφαλο στον Μακρόν αλλά και στους γύρω ευρωπαίους εξουσιαστές, καθώς φαίνεται πως εάν επεκταθεί όλη αυτή η δυναμική και εκτός συνόρων τα πράγματα δεν θα είναι εύκολα γι αυτούς.

Δεν τρέφουμε ψευδαισθήσεις για το μήνα και κάτι μετά την πρώτη τους κινητοποίηση και μετά από τόση καταστολή μπορούμε να πούμε ότι είναι αλεξίσφαιρα!

Ακολουθεί το χρονικό των γεγονότων και των κινητοποιήσεων των Κίτρινων Γιλέκων:

17 Νοεμβρίου: Έγιναν οι πρώτες μεγάλες συγκεντρώσεις των Κίτρινων Γιλέκων. 282.000 διαδηλωτές συμμετείχαν σε πε-

ρισσότερες από 1.500 συγκεντρώσεις σε όλη την Γαλλία. Οι διαδηλώσεις περιορίστηκαν σε αποκλεισμούς δρόμων και συγκεντρώσεων σε πλατείες. Μάλιστα εκείνη την ημέρα στην Σαβουά μια διαδηλώτρια έχασε την ζωή της καθώς παρασύρθηκε από πανικοβλημένη οδηγό που έπεσε πάνω στο μπλόκο. Συνολικά εκείνη την ημέρα λόγω των εντάσεων τραυματίστηκαν 227 άτομα.

Στο Παρίσι υπήρχαν διαδηλώσεις στην Λεωφόρο των Ηλυσίων στο ύψος της Αψίδας του θριάμβου ενώ πολλοί διαδηλωτές κινήθηκαν στο προεδρικό μέγαρο όπου το απόγευμα σημειώθηκαν συμπλοκές με την αστυνομία. Εντάσεις με την αστυνομία υπήρχαν και στην Place de la Concore (πλατεία Ομονοίας).

κόμματος της Λαϊκής Δημοκρατικής Ένωσης, Φρανσουά Ασελινό επιχειρεί να υποβιβάσει τις μεγάλες διαδηλώσεις της ημέρας χαρακτηρίζοντας τα Κίτρινα Γιλέκα «ακίνδυνα και χωρίς μέλλον». Η εφημερίδα Le Monde αναφέρει πως αυτό που φοβίζει την κυβέρνηση είναι ότι **οι διαδηλωτές αποτελούνται κυρίως από άτομα που ρίχνουν λευκό, άκυρο ή απέχουν από την εκλογική διαδικασία**. Ενώ πολλές εφημερίδες δίνουν έμφαση στο γεγονός ότι συμμετέχουν άτομα που δεν έχουν καμμία σχέση με τον συνδικαλισμό και ποτέ στο παρελθόν δεν είχαν διαδηλώσει.

24 Νοεμβρίου: Μια βδομάδα μετά τις πρώτες κινητοποιήσεις τα Κίτρινα Γιλέκα συγκεντρώνονται ξανά σε ολόκληρη την χώρα. Οι συγκεντρώσεις υστερούν σε όγκο από αυτές της 17ης Νοέμβρη αλλά υπερτερούν σε συγκρούσεις. Συνολικά στις κινητοποιήσεις συμμετείχαν περίπου 230.00 άτομα σε 1.619 σημεία. Ακόμα και ο υπουργός εσωτερικών Καστανέ, διαπιστώνει ριζοσπαστικοποίηση στις κινητοποιήσεις παρά τον λιγότερο κόσμο που τις πλαισιώνουν.

Στο Παρίσι η αστυνομία είχε δώσει έγκριση για τις συγκεντρώσεις μόνο σε τρία σημεία. Στα σημεία αυτά η καταστο-

φράχτες ώστε να εμποδίσουν πάσει θυσία τους διαδηλωτές να έχουν πρόσβαση στο προεδρικό μέγαρο. Οι συγκρούσεις είναι σφοδρές με την αστυνομία να χρησιμοποιεί όλα τα μέσα καταστολής ώστε να τις περιορίσει. Στους δρόμους βγαίνουν αύρες, ενώ αστυνομικοί βάλουν κατά των διαδηλωτών με πλαστικές σφαίρες. Τα ΜΜΕ συνεχίζουν την προσπάθεια αποδόμησης των Κίτρινων Γιλέκων ενώ η κυβέρνηση δια στόματος υπουργού εσωτερικών κάνει λόγω για αποδυναμωμένες κινητοποιήσεις θυμίζοντας λίγο Μαρία Αντουανέτα. Οι διαδηλωτές τα βάζουν και με τους δημοσιογράφους. 300 άτομα συγκεντρώνονται έξω από τα γραφεία της εφημερίδας Midi Libre στην πόλη Beziers κατηγορώντας το μέσο ως πουλημένο, ενώ στην Τουλούζη διαδηλωτές επιχείρησαν να λιντσάρουν δημοσιογράφο του τηλεοπτικού σταθμού BFM.

Η κυβέρνηση προσπαθεί εναγωνίως να βρει εκπροσώπους.

1η Δεκεμβρίου: Τρίτη πράξη για τα Κίτρινα Γιλέκα. Ολόκληρη η Γαλλία αστυνομοκρατείται ενώ το κέντρο του Παρισιού είναι απροσπέλαστο με 4.000 αστυνομικούς να βρίσκονται στους δρόμους. Σημειώνο-

διεκδικήσεις να είναι όλοι ίσοι να είναι οι καταπιεζόμενοι ενάντια στους καταπιεστές. Για το λόγο αυτό το σώμα που κρύβεται κάτω από ένα Κίτρινο Γιλέκο μπορεί να είναι άνεργου, φοιτητή, μαθητή, εργαζόμενου, εργάτη, αναρχικού, αριστερού, δεξιού αριστερού και ακροδεξιού. Για το λόγο αυτό επίσης βλέπουμε ότι υπάρχουν και ενδογενείς συγκρούσεις ανάμεσα στα Κίτρινα Γιλέκα, πράγμα απολύτως λογικό. Από την πρώτη στιγμή ο Μακρόν έψαχνε εναγωνίως αντιπροσώπους αυτού του κύματος οργής ώστε να μπορέσει να το ελέγξει. Μάταια όμως. Αντιπρόσωποι δεν υπάρχουν, δυστυχώς για του γάλλους εξουσιαστές, ευτυχώς για όλους εμάς. Κάποιοι εντελώς άγνωστοι που εμφανίστηκαν στα κανάλια ως αντιπρόσωποι ήταν εντελώς ξένο σώμα, μάλιστα κάποιοι είχαν και υπηρετικό προσωπικό για να τους κρατάει την ομπρέλα όταν έκαναν δηλώσεις έξω από το προεδρικό μέγαρο.

Όλες οι κινητοποιήσεις των Κίτρινων Γιλέκων έχουν συγκρουσιακό χαρακτήρα. Ένα χαρακτηριστικό τους είναι ότι χωρίς μολότοφ έχουν καταφέρει να συγκρούονται αποτελεσματικά απέναντι σε πάνοπλους αστυνομικούς, να έχουν αλληλοεπικαλύψεις, να κρατάνε και να εξαπλώνουν την σύγκρουση. Πάνω από ένα μήνα μέσα από απίστευτη καταστολή τα Κίτρινα Γιλέκα παραμένουν στους δρόμους της Γαλλίας φέρνοντας πονοκέφαλο στον Μακρόν αλλά και στους γύρω ευρωπαίους εξουσιαστές, καθώς φαίνεται πως εάν επεκταθεί όλη αυτή η δυναμική και εκτός συνόρων τα πράγματα δεν θα είναι εύκολα γι αυτούς.

Δεν τρέφουμε ψευδαισθήσεις για το μέλλον των κινητοποιήσεων, ότι σιγά-σιγά η καταστολή θα μεγαλώνει και ότι ίσως επέλθει κάποια κόπωση. Αλλά έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι ο χαρακτήρας των συγκεκριμένων συγκρουσιακών κινητοποιήσεων, γκρεμίζει την βουβή ευθεία γραμμή στην χώρα των λωτοφάγων είτε λέγεται Γαλλία, είτε Ιταλία, είτε Ισπανία, είτε Ελλάδα, γκρεμίζει τον μύθο

λες συγκεντρώσεις των Κίτρινων Γιλέκων. 282.000 διαδηλωτές συμμετείχαν σε πε-

ρισσότερες από 1.500 συγκεντρώσεις σε όλη την Γαλλία. Οι διαδηλώσεις περιορίστηκαν σε αποκλεισμούς δρόμων και συγκεντρώσεων σε πλατείες. Μάλιστα εκείνη την ημέρα στην Σαβουά μια διαδηλώτρια έχασε την ζωή της καθώς παρασύρθηκε από πανικοβλημένη οδηγό που έπεσε πάνω στο μπλόκο. Συνολικά εκείνη την ημέρα λόγω των εντάσεων τραυματίστηκαν 227 άτομα.

Στο Παρίσι υπήρχαν διαδηλώσεις στην Λεωφόρο των Ηλυσίων στο ύψος της Αψίδας του θριάμβου ενώ πολλοί διαδηλωτές κινήθηκαν στο προεδρικό μέγαρο όπου το απόγευμα σημειώθηκαν συμπλοκές με την αστυνομία. Εντάσεις με την αστυνομία υπήρχαν και στην Place de la Concore (πλατεία Ομονοίας).

ακόμα η απέχουν από την εκλογική διαδικασία. Ενώ πολλές εφημερίδες δίνουν έμφαση στο γεγονός ότι συμμετέχουν άτομα που δεν έχουν καμμία σχέση με τον συνδικαλισμό και ποτέ στο παρελθόν δεν είχαν διαδηλώσει.

24 Νοεμβρίου: Μια βδομάδα μετά τις πρώτες κινητοποιήσεις τα Κίτρινα Γιλέκα συγκεντρώνονται ξανά σε ολόκληρη την χώρα. Οι συγκεντρώσεις υστερούν σε όγκο από αυτές της 17ης Νοέμβρη αλλά υπερτερούν σε συγκρούσεις. Συνολικά στις κινητοποιήσεις συμμετείχαν περίπου 230.00 άτομα σε 1.619 σημεία. Ακόμα και ο υπουργός εσωτερικών Καστανέ, διαπιστώνει ριζοσπαστικοποίηση στις κινητο-

ποιήσεις παρά τον λιγότερο κόσμο που τις πλαισιώνουν.

Στο Παρίσι η αστυνομία είχε δώσει έγκριση για τις συγκεντρώσεις μόνο σε τρία σημεία. Στα σημεία αυτά η καταστολή των διαδηλώσεων θα ήταν ελεγχόμενη. Περίπου 8.000 διαδηλώνουν στο Παρίσι. Από το πρωί αρχίζουν οι πρώτες συγκρούσεις με τους διαδηλωτές να ξηλώνουν οδοστρώματα και να φτιάχνουν οδοφράγματα. Η οργή είναι μεγάλη. Η κατάσταση στα Ηλύσια Πεδία γίνεται ανεξέλεγκτη για τις αστυνομικές δυνάμεις όπου άρον άρον σηκώνουν ακόμα και σιδερένιους

συνεχίζουν την προσπάθεια απαξίωσης των Κίτρινων Γιλέκων ενώ η κυβέρνηση δια στόματος υπουργού εσωτερικών κάνει λόγω για αποδυναμωμένες κινητοποιήσεις θυμίζοντας λίγο Μαρία Αντουανέτα. Οι διαδηλωτές τα βάζουν και με τους δημοσιογράφους. 300 άτομα συγκεντρώνονται έξω από τα γραφεία της εφημερίδας Midi Libre στην πόλη Beziers κατηγορώντας το μέσο ως πουλημένο, ενώ στην Τουλούζη διαδηλωτές επιχείρησαν να λιντσάρουν δημοσιογράφο του τηλεοπτικού σταθμού BFM.

Η κυβέρνηση προσπαθεί εναγωνίως να βρει εκπροσώπους.

1η Δεκεμβρίου: Τρίτη πράξη για τα Κίτρινα Γιλέκα. Ολόκληρη η Γαλλία αστυνομοκρατείται ενώ το κέντρο του Παρισιού είναι απροσπέλαστο με 4.000 αστυνομικούς να βρίσκονται στους δρόμους. Σημειώνονται σφοδρές συγκρούσεις στους δρόμους γύρω από την Αψίδα του Θριάμβου. Πυρπολούνται αυτοκίνητα και χρησιμοποιούνται για οδοφράγματα. Ένοπλοι αστυνομικοί με το δάχτυλο στην σκανδάλη είναι διασκορπισμένοι στους δρόμους γύρω από το κέντρο ενώ στις ταράτσες των κτηρίων γύρω από την Αψίδα του Θριάμβου υπάρχουν ελεύθεροι σκοπευτές. Η κατάσταση

ξεφεύγει από τον έλεγχο της αστυνομίας όπου το συνδικάτο των αστυνομικών ζητάει την παρέμβαση του στρατού.

Το βράδυ πυρπολείται κτήριο στο κέντρο του Παρισιού ενώ ο Μακρόν από την μακρινή Αργεντινή είπε να πει την άποψή του ότι δηλαδή οι διαδηλωτές θέλουν χάος και ότι δεν θα αποδεχτεί την βία και άλλα τέτοια όμορφα και συνέχισε την βόλτα του στο γραφικό Μπουένος Άιρες.

Οι ζημιές σύμφωνα με τον δήμαρχο του Παρισιού αγγίζουν τα 4 εκατομμύρια

και εισπράττει έντονες αποδοκιμασίες από το πλήθος που φωνάζει «Μακρόν Παραιτήσου». Οι διαδηλωτές κυνηγούν την αυτοκινητοπομπή του για εκατοντάδες μέτρα.

Στις κινητοποιήσεις μετά τους μαθητές και τους φοιτητές μπαίνουν οι αγρότες, οι δημόσιοι υπάλληλοι και πολλοί εργαζόμενοι. Το συνδικάτο CGT των δημοσίων υπαλλήλων καλεί τα μέλη του σε απεργία από τις 9 έως τις 31 Δεκεμβρίου. Επίσης το ίδιο συνδικάτο καθώς και το FO καλούν σε απεργία διαρκείας τα μέλη τους στον τομέα των μεταφορών, μη δεχόμενα τα ψίχουλα που ανακοίνωσε ο Μακρόν για την αποκλιμάκωση της κρίσης. Όλα τα παραπάνω δεν είναι τίποτα άλλο παρά μόνο λόγια, αφού μετά από δυο μέρες η απεργία λήγει από τα συνδικάτα λόγω δικαίωσης!

Δεν λείπουν και οι λεγόμενοι «νοικοκυραίοι». Οι λεγόμενοι πολίτες με τα «Κόκκινα Φουλάρια» κάνουν την εμφάνισή τους στις γαλλικές τηλεοράσεις και ζητούν να σταματήσουν οι κινητοποιήσεις.

5 Δεκεμβρίου: Σε απεργία διαρκείας καλεί ακόμα και το αστυνομικό συνδικάτο Vigi ως ένδειξη αλληλεγγύης στα Κίτρινα

ους μαθητές η αστυνομία τους έχει δέσει τα χέρια με τάιραπ και τους έχει βάλει γονατιστούς να κοιτάνε ένα μαντρότοιχο. Ανάμεσα στους συλληφθέντες είναι και ένα 12χρονο παιδί με αυτισμό.

7 Δεκεμβρίου: Παρά τις μεγάλες επαναστατικές εξαγγελίες από τα συνδικάτα και τους εργατοπατέρες για απεργίες διαρκείας κτλ στις 7 του Δεκέμβρη ανακοινώνουν άρση της απεργίας στις μεταφορές γιατί μετά από προφορική (!) διαβεβαίωση του υπουργού μεταφορών ικανοποιήθηκαν τα αιτήματά τους σχετικά την αμοιβή των υπερωριών τους. Έτσι έλαβε τέλος άλλη μια επαναστατική γυμναστική.

30 κίτρινα γιλέκα με τα χέρια στα κεφάλια και γονατιστοί με σαφή αναφορά στον τρόπο σύλληψης των 147 μαθητών, συγκεντρώνονται έξω από εργοστάσιο κατασκευής δακρυγόνων και εξοπλισμών για τις αστυνομικές δυνάμεις όλης της Ευρώπης, με πανώ που αφορούσε το σταμάτημα της καταστολής.

Πολλοί εμφανιζόμενοι ως εκπρόσωποι

της μετριοπαθούς πτέρυγας των Κίτρινων Γιλέκων καλούν τον κόσμο να μην ταξιδέψει στο Παρίσι για την κινητοποίηση στις

είναι κλειστοί ενώ από τα ξημερώματα όλα τα αυτοκίνητα που μπαίνουν στο Παρίσι ελέγχονται. Οι δρόμοι γύρω από το προεδρικό και πρωθυπουργικό μέγαρο είναι σφραγισμένοι με σιδερένιους φράχτες. Εκατοντάδες οι προληπτικές συλλήψεις στο Παρίσι από τα ξημερώματα. Παρ' όλη την πρωτοφανή καταστολή 136.000 διαδηλωτές βρίσκονται σε πολλές πόλεις της Γαλλίας. 10.000 περίπου στο Παρίσι.

Δεν αργούν να ξεκινήσουν οι συμπλοκές. Οι συγκρούσεις εξαπλώνονται σε πολλά σημεία του Παρισιού αφού τα Κίτρινα Γιλέκα λόγω της αυξημένης καταστολής στο κέντρο σπάνε σε πολλές μικρές ομάδες και

συγκρούονται περιφερειακά. Η αστυνομία αδυνατεί να ελέγξει την έκταση των ταραχών ενώ σημειώνονται πολλά πλιάτσικα

Το βράδυ πυρπολείται κτήριο στο κέντρο του Παρισιού ενώ ο Μακρόν από την μακρινή Αργεντινή είπε να πει την άποψή του ότι δηλαδή οι διαδηλωτές θέλουν χάος και ότι δεν θα αποδεχτεί την βία και άλλα τέτοια όμορφα και συνέχισε την βόλτα του στο γραφικό Μπουένος Άιρες.

Οι ζημιές σύμφωνα με τον δήμαρχο του Παρισιού αγγίζουν τα 4 εκατομμύρια ευρώ.

Συγκρούσεις σημειώθηκαν και στη Μασσαλία. Μάλιστα μια ογδοντάχρονη γυναίκα έχασε την ζωή της από δακρυγόνο καθώς έκλεινε τα παράθυρα του σπιτιού της.

Συγκεντρώσεις, επίσης, υπήρξαν σε Ολλανδία, Βέλγιο, Βουλγαρία και Γερμανία.

3 Δεκεμβρίου: 2 πανεπιστήμια και 200 λύκεια τελούν υπό κατάληψη. Οι μαθητές με την σειρά τους μπαίνουν και αυτοί στις κινητοποιήσεις με αιτήματα που σχετίζονται με το απολυτήριό τους. Διαδηλώνουν στους δρόμους. Στους δρόμους και οι οδηγοί ασθενοφόρων καταγγέλλοντας την κυβέρνηση ότι προσπαθεί να κάνει Uber το

αυτοκινητοπομπή του για εκατοντάδες μέτρα.

Στις κινητοποιήσεις μετά τους μαθητές και τους φοιτητές μπαίνουν οι αγρότες, οι δημόσιοι υπάλληλοι και πολλοί εργαζόμενοι. Το συνδικάτο CGT των δημοσίων υπαλλήλων καλεί τα μέλη του σε απεργία από τις 9 έως τις 31 Δεκεμβρίου. Επίσης το ίδιο συνδικάτο καθώς και το FO καλούν σε απεργία διαρκείας τα μέλη τους στον τομέα των μεταφορών, μη δεχόμενα τα ψίχουλα που ανακοίνωσε ο Μακρόν για την αποκλιμάκωση της κρίσης. Όλα τα παραπάνω δεν είναι τίποτα άλλο παρά μόνο λόγια, αφού μετά από δυο μέρες η απεργία λήγει από τα συνδικάτα λόγω δικαίωσης!

Δεν λείπουν και οι λεγόμενοι «νοικοκυραίοι». Οι λεγόμενοι πολίτες με τα «Κόκκινα Φουλάρια» κάνουν την εμφάνισή τους στις γαλλικές τηλεοράσεις και ζητούν να σταματήσουν οι κινητοποιήσεις.

5 Δεκεμβρίου: Σε απεργία διαρκείας καλεί ακόμα και το αστυνομικό συνδικάτο Vigi ως ένδειξη αλληλεγγύης στα Κίτρινα Γιλέκα.

Ο Μακρόν ανακοινώνει ότι η αύξηση στην τιμή των καυσίμων από την 1η Γενάρη

ας κτλ στις 7 του Δεκέμβρη ανακοινώνουν άρση της απεργίας στις μεταφορές γιατί μετά από προφορική (!) διαβεβαίωση του υπουργού μεταφορών ικανοποιήθηκαν τα αιτήματά τους σχετικά την αμοιβή των υπερωριών τους. Έτσι έλαβε τέλος άλλη μια επαναστατική γυμναστική.

30 κίτρινα γιλέκα με τα χέρια στα κεφάλια και γονατιστοί με σαφή αναφορά στον τρόπο σύλληψης των 147 μαθητών, συγκεντρώνονται έξω από εργοστάσιο κατασκευής δακρυγόνων και εξοπλισμών για τις αστυνομικές δυνάμεις όλης της Ευρώπης, με πανώ που αφορούσε το σταμάτημα της καταστολής.

Πολλοί εμφανιζόμενοι ως εκπρόσωποι

της μετριοπαθούς πτέρυγας των Κίτρινων Γιλέκων καλούν τον κόσμο να μην ταξιδέψει στο Παρίσι για την κινητοποίηση στις 8 Δεκέμβρη αλλά να εκφραστεί στις περιφέρειες. Η «εκ των έσω» καταστολή έχει ήδη αρχίσει!

8 Δεκεμβρίου: 90.000 αστυνομικοί βρίσκονται σε όλη την χώρα για την καταστολή των προγραμματισμένων διαμαρτυριών. Στο Παρίσι βρίσκονται 8.000 αστυνομικοί, από νωρίς το πρωί πετούν περισσότερα από 100 αστυνομικά drones, ελικόπτερα, ενώ 15 τεθωρακισμένα οχήματα έχουν πά-

είναι κλειστοί ενώ από τα ξημερώματα όλα τα αυτοκίνητα που μπαίνουν στο Παρίσι ελέγχονται. Οι δρόμοι γύρω από το προεδρικό και πρωθυπουργικό μέγαρο είναι σφραγισμένοι με σιδερένιους φράχτες. Εκατοντάδες οι προληπτικές συλλήψεις στο Παρίσι από τα ξημερώματα. Παρ' όλη την πρωτοφανή καταστολή 136.000 διαδηλωτές βρίσκονται σε πολλές πόλεις της Γαλλίας. 10.000 περίπου στο Παρίσι.

Δεν αργούν να ξεκινήσουν οι συμπλοκές. Οι συγκρούσεις εξαπλώνονται σε πολλά σημεία του Παρισιού αφού τα Κίτρινα Γιλέκα λόγω της αυξημένης καταστολής στο κέντρο σπάνε σε πολλές μικρές ομάδες και συγκρούονται περιφερειακά. Η αστυνομία αδυνατεί να ελέγξει την έκταση των ταραχών ενώ σημειώνονται πολλά πλιάτσικα σε μεγάλα καταστήματα σε όλη την χώρα.

Οι φλόγες των αναταραχών εκτός από το Παρίσι καίνε το Μπορντώ (όπου υπάρχει τουλάχιστον ένας τραυματίας σε κρίσιμη κατάσταση), το Σεν Ετιέν, την Λυόν, την Τουλούζη, την Νάντη και άλλες μικρές και μεγάλες επαρχιακές πόλεις.

Οι προσαγωγές σε όλη την χώρα φτάνουν τις 2.000, 974 υπό κράτηση και 118 τραυματίες. Οι καταστροφές στην επαρχία και στο Παρίσι παρ' όλη την τερατώδη καταστολή είναι πιο σημαντικές από το προηγούμενο Σάββατο και αυτό γιατί οι συγκρούσεις, λόγω του ασφυκτικού αστυνομοκρατούμενου κέντρου,

στο γραφικό Μπουένος Άιρες.

Οι ζημιές σύμφωνα με τον δήμαρχο του Παρισιού αγγίζουν τα 4 εκατομμύρια ευρώ.

Συγκρούσεις σημειώθηκαν και στη Μασσαλία. Μάλιστα μια ογδοντάχρονη γυναίκα έχασε την ζωή της από δακρυγόνο καθώς έκλεινε τα παράθυρα του σπιτιού της.

Συγκεντρώσεις, επίσης, υπήρξαν σε Ολλανδία, Βέλγιο, Βουλγαρία και Γερμανία.

3 Δεκεμβρίου: 2 πανεπιστήμια και 200 λύκεια τελούν υπό κατάληψη. Οι μαθητές με την σειρά τους μπαίνουν και αυτοί στις κινητοποιήσεις με αιτήματα που σχετίζονται με το απολυτήριό τους. Διαδηλώνουν στους δρόμους. Στους δρόμους και οι οδηγοί ασθενοφόρων καταγγέλλοντας την κυβέρνηση ότι προσπαθεί να κάνει Uber το επάγγελμά τους. Το βράδυ έξω από το κοινοβούλιο έβαλαν φωτιά σε ένα όχημα.

4 Δεκεμβρίου: Ο Μακρόν ανακοινώνει αναστολή έξι μηνών της αύξησης στην τιμή των καυσίμων.

Για δεύτερη μέρα οι μαθητές βρίσκονται στους δρόμους σε πολλές πόλεις της Γαλλίας. Ταραχές σημειώθηκαν στην Ορλεάνη. 3 πανεπιστήμια στο Παρίσι τελούν υπό κατάληψη.

Ο Μακρόν επισκέπτεται το κτίριο της καμένης νομαρχίας του νομού Puy-En-Velay υπαλλήλων καλεί τα μέλη του σε απεργία από τις 9 έως τις 31 Δεκεμβρίου. Επίσης το ίδιο συνδικάτο καθώς και το FO καλούν σε απεργία διαρκείας τα μέλη τους στον τομέα των μεταφορών, μη δεχόμενα τα ψίχουλα που ανακοίνωσε ο Μακρόν για την αποκλιμάκωση της κρίσης. Όλα τα παραπάνω δεν είναι τίποτα άλλο παρά μόνο λόγια, αφού μετά από δυο μέρες η απεργία λήγει από τα συνδικάτα λόγω δικαίωσης!

Δεν λείπουν και οι λεγόμενοι «νοικοκυραίοι». Οι λεγόμενοι πολίτες με τα «Κόκκινα Φουλάρια» κάνουν την εμφάνισή τους στις γαλλικές τηλεοράσεις και ζητούν να σταματήσουν οι κινητοποιήσεις.

5 Δεκεμβρίου: Σε απεργία διαρκείας καλεί ακόμα και το αστυνομικό συνδικάτο Vigi ως ένδειξη αλληλεγγύης στα Κίτρινα Γιλέκα.

Ο Μακρόν ανακοινώνει ότι η αύξηση στην τιμή των καυσίμων από την 1η Γενάρη

δεν αναστέλλεται ούτε αναβάλλεται αλλά ματαιώνεται για το 2019.

6 Δεκεμβρίου: Δεκάδες χιλιάδες μαθητές κατεβαίνουν στους δρόμους και συγκρούονται με την αστυνομία. Κατά την διάρκεια των κινητοποιήσεων 700 μαθητές συλλαμβάνονται. Μάλιστα κυκλοφορεί βίντεο από την πόλη Mantes la Jolie (ένα υποβαθμισμένο προάστιο του Παρισιού) όπου η αστυνομία έχει αναγκάσει 147 μαθητές να κάθονται γονατιστοί με τα χέρια τους να κρατάνε το κεφάλι τους, σε κάποι-

της μετριοπαθούς πτέρυγας των Κίτρινων Γιλέκων καλούν τον κόσμο να μην ταξιδέψει στο Παρίσι για την κινητοποίηση στις 8 Δεκέμβρη αλλά να εκφραστεί στις περιφέρειες. Η «εκ των έσω» καταστολή έχει ήδη αρχίσει!

8 Δεκεμβρίου: 90.000 αστυνομικοί βρίσκονται σε όλη την χώρα για την καταστολή των προγραμματισμένων διαμαρτυριών. Στο Παρίσι βρίσκονται 8.000 αστυνομικοί, από νωρίς το πρωί πετούν περισσότερα από 100 αστυνομικά drones, ελικόπτερα, ενώ 15 τεθωρακισμένα οχήματα έχουν πά-

ρει θέση μάχης. Ένα ελικόπτερο είναι σε ετοιμότητα σε περίπτωση που ο Μακρόν θα χρειαστεί να εγκαταλείψει το προεδρικό μέγαρο.

Όλοι οι σταθμοί του μετρό στο κέντρο συγκρούονται περιφερειακά. Η αστυνομία αδυνατεί να ελέγξει την έκταση των ταραχών ενώ σημειώνονται πολλά πλιάτσικα σε μεγάλα καταστήματα σε όλη την χώρα.

Οι φλόγες των αναταραχών εκτός από το Παρίσι καίνε το Μπορντώ (όπου υπάρχει τουλάχιστον ένας τραυματίας σε κρίσιμη κατάσταση), το Σεν Ετιέν, την Λυόν, την Τουλούζη, την Νάντη και άλλες μικρές και μεγάλες επαρχιακές πόλεις.

Οι προσαγωγές σε όλη την χώρα φτάνουν τις 2.000, 974 υπό κράτηση και 118 τραυματίες. Οι καταστροφές στην επαρχία και στο Παρίσι παρ' όλη την τερατώδη καταστολή είναι πιο σημαντικές από το προηγούμενο Σάββατο και αυτό γιατί οι συγκρούσεις, λόγω του ασφυκτικού αστυνομοκρατούμενου κέντρου, επεκτάθηκαν περιφερειακά.

Ο Μακρόν δεν μπορεί να πιστέψει ότι αυτές οι συγκρουσιακές κινητοποιήσεις εκπορεύονται από την απέχθεια των διαδηλωτών στο πρόσωπο και στην πολιτική του και ψάχνει με το ζόρι εξωτερική παρέμβαση μήπως και κρατηθεί λίγο ακόμα στον προεδρικό θώκο. Η Γενική Γραμματεία Άμυνας και Ασφάλειας

συνέχεια στη σελ. 10

συνέχεια από τη σελ. 9

θα ερευνήσει τυχόν ξένη παρέμβαση μέσα από τα κοινωνικά δίκτυα. Οι Times ήδη έστρωσαν κλίμα αναφέροντας εκατοντάδες λογαριασμούς κοινωνικής δικτύωσης που σχετίζονται με τη Ρωσία.

9 Δεκεμβρίου: Ο υπουργός οικονομίας Μπρούνο Λε Μερ δηλώνει: « Οι ταραχές είναι μια καταστροφή για το εμπόριο, είναι μια καταστροφή για την οικονομία μας».

10 Δεκεμβρίου: Ο Μακρόν λίγο πριν κάνει ανακοινώσεις για μέτρα ελάφρυνσης, συναντιέται με εργοδοσία, πολιτικούς και συνδικάτα.

Στο διάγγελμά του κηρύττει την χώρα σε κατάσταση έκτακτης οικονομικής και κοινωνικής ανάγκης και ανακοινώνει αύξηση βασικού μισθού κατά 100 ευρώ το μήνα. Επίσης, απαλλάσσει τους συνταξιούχους, που παίρνουν 2.000 ευρώ το μήνα, από την εισφορά αλληλεγγύης και την μη φορολόγηση των υπερωριών για το 2019. Δεν αναφέρει τίποτα για τους ανέργους και τις μονογονεϊκές οικογένειες, τους αγρότες, τους μαθητές λυκείου και τους φοιτητές. Στις ανακοινώσεις του δεν υπάρχει καμία αναφορά για συνεισφορά της εργοδοσίας και των εύπορων.

Σε αυτό το διάγγελμα έπαιξε με τις λέξεις. Η λεγόμενη αύξηση του βασικού μισθού δεν είναι τίποτα άλλο παρά αύξηση ενός προνοιακού επιδόματος που είχε προαναγγείλει ότι θα γίνει σταδιακά και απλά θα γίνει άμεσα. Το συγκεκριμένο επίδομα το παίρνουν όσοι ο μισθός τους δεν αγγίζει τον κατώτατο. Άρα άνθρακας ο θησαυρός, oh la la.

11 Δεκεμβρίου: Ένοπλος ανοίγει πυρ σε χριστουγεννιάτικη αγορά στο Στρασβούργο σκοτώνοντας 5 ανθρώπους. Ο ένοπλος είναι γνωστός στις αρχές ως ακραίος ισλαμιστής και συγκαταλεγόταν στις λίστες παρακολούθησης Fiches των

φορά. Οι διαδηλωτές είναι περίπου 4.000 και έχουν περιοριστεί στην λεωφόρο των Ηλισίων την οποία και σε λίγες ώρες την εγκαταλείπουν και διασκορπίζονται σε παρακείμενους δρόμους δημιουργώντας πολλές εστίες αναταραχών έξω από το κέντρο. Η αστυνομία έκανε 175 προσαγωγές και 104 συλλήψεις.

Πολλοί διαδήλωσαν στις πόλεις τους και άλλοι προτίμησαν να κλείσουν δρόμους. Αναταραχές, εκτός από το Παρίσι, σημειώθηκαν σε Μπορντώ, Νάντη, Λυών, Μπεζανσόν και Τουλούζη. 66.000 διαδηλωτές κατέβηκαν στους δρόμους σε όλη την Γαλλία, το κλίμα φόβου που δημιούργησε η κυβέρνηση φαίνεται πως λειτούργησε.

18 Δεκεμβρίου: Το αφεντικό πάντα πριμοδοτεί αυτόν που του κάνει την βρώμικη δουλειά και τον προστατεύει. Έτσι λοιπόν, η κυβέρνηση ευχαριστεί τους 111.000 αστυνομικούς και τους στρατιώτες που είχαν υπηρεσία κατά την διάρκεια των κινητοποιήσεων και δίνει 300 ευρώ μπόνους στον καθένα τους. Με αυτό τον τρόπο συν τοις άλλοις επιχειρεί να εκτονώσει και την δυσαρέσκεια τους για τις περικοπές στα σώματα ασφαλείας στο προϋπολογισμό του 2019.

19 Δεκεμβρίου: Τα συνδικάτα της αστυνομίας προαναγγέλλουν κινητοποιήσεις για τις περικοπές στους μισθούς τους.

20 Δεκεμβρίου: Μετά από μια μέρα (!) τα συνδικάτα της αστυνομίας έρχονται σε συμφωνία με τον υπουργό εσωτερικών και καταφέρνουν να πάρουν αύξηση στο μισθό τους από 120- 150 ευρώ. Σε αντίθεση με τα ψίχουλα που κέρδισαν οι εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές σε όλη την Γαλλία μέσα σε ενάμιση μήνα κινητοποιήσεων!

Είναι άραγε η επιστήμη εχθρός της ελευθερίας; Φταίει η φυσική, η χημεία, τα μαθηματικά, αλλά ακόμη και οι «δευτερεύουσες» –ας μας επιτραπεί ο όρος– επιστήμες, όπως η αρχαιολογία, η ανθρωπολογία, η λαογραφία, για την καταπίεση, την ανελευθερία, τη μοναξιά, την πλήξη, τη μιζέρια, την αποξένωση που βιώνουμε καθημερινά; Η μάλλον εύκολη κι ανέξοδα αβασάνιστη απάντηση θα ήταν ασφαλώς «ναι», αλλά είναι ωστόσο έτσι τα πράγματα; Αν δούμε, όμως, το ζήτημα πιο διεξοδικά γίνεται αντιληπτό ότι η επιστήμη, σε αντίθεση βεβαίως με την τεχνολογία, στην «ουδέτερα φορτισμένη» μορφή της είναι ένα εργαλείο που αποκαλύπτει επί μέρους αλήθειες, είτε στα αμιγώς ανθρώπινα είτε στα απείρως συμπαντικά.

Ως εκ τούτου, ένα σημαντικό προχώρημα της επιστήμης των μαθηματικών, επί παραδείγματι, συμβάλει στη διεύρυνση της ανθρώπινης γνώσης τόσο για το ανθρώπινο-επίγειο, όσο και για το συμπαντικό. Παρ' όλα αυτά, θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί, ενδεχομένως εύλογα, ότι «δίχως το προχώρημα των μαθηματικών ο τεχνοβιομηχανικός πολιτισμός δεν θα είχε συμβεί, κανένα από τα δεινά του δεν θα ρήμαζε τις ζωές μας». Κι εδώ θεωρούμε ότι βρίσκεται το ολίσθημα: φταίει το προχώρημα των μαθηματικών ή μήπως φταίει το κράτος, η σφιχτά δομημένη εξουσία, η ενοποιημένη παγκόσμια κυριαρχία κι όλα τα συμπαρομαρτούντα αυτών;

Με άλλα λόγια, δεν φταίει το εργαλείο, αλλά αυτός που το χρησιμοποιεί και, κυρίως, τί έργο επιθυμεί να παράξει με αυτό. Όταν ένας ολόκληρος πολιτισμός έχει ως πυλώνες το δίχως όρια κυνήγι του κέρδους, την εκμετάλευση ανθρώπου από άνθρωπο, την απόλυτη προσήλωση στην ύλη, είναι ποτέ δυνατόν να χρησιμοποιήσει το ο,τιδήποτε με σεβασμό στη Φύση και τον άνθρωπο; Ας μη γελιόμαστε.

Ας αναφέρουμε όμως ένα απλό παράδειγμα. Από την οικιακή πρίζα και «έξω» ζούμε τον «πυρετό» της ψηφιακής τεχνολογίας, αντιθέτως από την πρίζα και «μέσα», επί της ουσίας, ζούμε στην εποχή

συνέχεια από τη σελ. 9

θα ερευνήσει τυχόν ξένη παρέμβαση μέσα από τα κοινωνικά δίκτυα. Οι Times ήδη έστρωσαν κλίμα αναφέροντας εκατοντάδες λογαριασμούς κοινωνικής δικτύωσης που σχετίζονται με τη Ρωσία.

9 Δεκεμβρίου: Ο υπουργός οικονομίας Μπρούνο Λε Μερ δηλώνει: « Οι ταραχές είναι μια καταστροφή για το εμπόριο, είναι μια καταστροφή για την οικονομία μας».

10 Δεκεμβρίου: Ο Μακρόν λίγο πριν κάνει ανακοινώσεις για μέτρα ελάφρυνσης, συναντιέται με εργοδοσία, πολιτικούς και συνδικάτα.

Στο διάγγελμά του κηρύττει την χώρα σε κατάσταση έκτακτης οικονομικής και κοινωνικής ανάγκης και ανακοινώνει αύξηση βασικού μισθού κατά 100 ευρώ το μήνα. Επίσης, απαλλάσσει τους συνταξιούχους, που παίρνουν 2.000 ευρώ το μήνα, από την εισφορά αλληλεγγύης και την μη φορολόγηση των υπερωριών για το 2019. Δεν αναφέρει τίποτα για τους ανέργους και τις μονογονεϊκές οικογένειες, τους αγρότες, τους μαθητές λυκείου και τους φοιτητές. Στις ανακοινώσεις του δεν υπάρχει καμία αναφορά για συνεισφορά της εργοδοσίας και των εύπορων.

Σε αυτό το διάγγελμα έπαιξε με τις λέξεις. Η λεγόμενη αύξηση του βασικού μισθού δεν είναι τίποτα άλλο παρά αύξηση ενός προνοιακού επιδόματος που είχε προαναγγείλει ότι θα γίνει σταδιακά και απλά θα γίνει άμεσα. Το συγκεκριμένο επίδομα το παίρνουν όσοι ο μισθός τους δεν αγγίζει τον κατώτατο. Άρα άνθρακας ο θησαυρός, oh la la.

11 Δεκεμβρίου: Ένοπλος ανοίγει πυρ σε χριστουγεννιάτικη αγορά στο Στρασβούργο σκοτώνοντας 5 ανθρώπους. Ο ένοπλος είναι γνωστός στις αρχές ως ακραίος ισλαμιστής και συγκαταλεγόταν στις λίστες παρακολούθησης Fiches των υπηρεσιών πληροφοριών. Είχε εκτίσει ποινές φυλάκισης στη Γαλλία και στη Γερμανία και το πρωί της Τρίτης, λίγες ώρες πριν την επίθεση, σχεδιαζόταν να συλληφθεί στο πλαίσιο έρευνας για απόπειρα ανθρωποκτονίας. Πως ένα τόσο στοχοποιημένο άτομο «ξέφυγε» από την αστυνομία, δίνοντας ένα απίστευτο δώρο στον στριμωγμένο Μακρόν είναι απορίας άξιον!

13 Δεκεμβρίου: Σε κεντρικό οδικό άξονα ομάδα από Κίτρινα Γιλέκα ανοίγουν τα διόδια.

Ο δράστης της επίθεσης στο Στραβούργο εκτελείται από αστυνομικούς. Είναι σημαντικό να αναφερθεί ότι με το πρόσχημα του ασύλληπτου δράστη η κυβέρνηση έθεσε την χώρα σε «κατάσταση συναγερμού για τρομοκρατική επίθεση» ενισχύοντας τα μέτρα ασφάλειας σε όλη την χώρα και κάνοντας δηλώσεις για την αναβολή των διαδηλώσεων για λόγους ασφαλείας. Επιχείρησαν μέσα από αυτό το τραγικό

Τουλούζη. 66.000 διαδηλωτές κατέβηκαν στους δρόμους σε όλη την Γαλλία, το κλίμα φόβου που δημιούργησε η κυβέρνηση φαίνεται πως λειτούργησε.

18 Δεκεμβρίου: Το αφεντικό πάντα πριμοδοτεί αυτόν που του κάνει την βρώμικη δουλειά και τον προστατεύει. Έτσι λοιπόν, η κυβέρνηση ευχαριστεί τους 111.000 αστυνομικούς και τους στρατιώτες που είχαν υπηρεσία κατά την διάρκεια των κινητοποιήσεων και δίνει 300 ευρώ μπόνους στον καθένα τους. Με αυτό τον τρόπο συν τοις άλλοις επιχειρεί να εκτονώσει και την δυσαρέσκεια τους για τις περικοπές στα σώματα ασφαλείας στο προϋπολογισμό του 2019.

19 Δεκεμβρίου: Τα συνδικάτα της αστυνομίας προαναγγέλλουν κινητοποιήσεις για τις περικοπές στους μισθούς τους.

20 Δεκεμβρίου: Μετά από μια μέρα (!) τα συνδικάτα της αστυνομίας έρχονται σε συμφωνία με τον υπουργό εσωτερικών και καταφέρνουν να πάρουν αύξηση στο μισθό τους από 120- 150 ευρώ. Σε αντίθεση με τα ψίχουλα που κέρδισαν οι εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές σε όλη την Γαλλία μέσα σε ενάμιση μήνα κινητοποιήσεων!

Οι αστυνομικοί διαλύουν τα μπλόκα από τους δρόμους και αμέσως μετά από κάθε διαλυόμενο γεννιέται ένα νέο σε άλλον δρόμο.

22 Δεκεμβρίου: Περίπου 40.000 διαδηλωτές βγήκαν στους δρόμους σε όλη την χώρα. Δεκάδες κινητοποιήσεις στην επαρχία, ενώ μπλόκα υπήρχαν στα σύνορα με την Ισπανία, την Γαλλία και την Ιταλία. Τα ΜΜΕ επιχείρησαν να υποβαθμίσουν αυτή την έκτη τους κινητοποίηση με αποτέλεσμα πολλά μαγαζιά που έμειναν ανοιχτά, μέχρι το μεσημέρι να κλείνουν άρον άρον. Για μια ακόμα φορά ο κόσμος στο Παρίσι αλλά και σε πολλές άλλες πόλεις συγκρούστηκε με τους αστυνομικούς. Υπήρξαν οδομαχίες στην περιοχή της Όπερας, στα Ηλύσια Πεδία και σπάστηκαν πολλά πολυεθνικά καταστήματα. Ομάδα διαδηλωτών έτρεψε σε φυγή μοτοσυκλετιστές αστυνομικούς πετώντας τους πέτρες και ξύλα, με αποτέλεσμα οι αστυνομικοί για μια στιγμή να εγκλωβιστούν. Κατάφεραν να διαφύγουν όταν ένας από τους αστυνομικούς

είναι ωστόσο έτσι τα πράγματα; Αν δούμε, όμως, το ζήτημα πιο διεξοδικά γίνεται αντιληπτό ότι η επιστήμη, σε αντίθεση βεβαίως με την τεχνολογία, στην «ουδέτερα φορτισμένη» μορφή της είναι ένα εργαλείο που αποκαλύπτει επί μέρους αλήθειες, είτε στα αμιγώς ανθρώπινα είτε στα απείρως συμπαντικά.

Ως εκ τούτου, ένα σημαντικό προχώρημα της επιστήμης των μαθηματικών, επί παραδείγματι, συμβάλει στη διεύρυνση της ανθρώπινης γνώσης τόσο για το ανθρώπινο-επίγειο, όσο και για το συμπαντικό. Παρ' όλα αυτά, θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί, ενδεχομένως εύλογα, ότι «δίχως το προχώρημα των μαθηματικών ο τεχνοβιομηχανικός πολιτισμός δεν θα είχε συμβεί, κανένα από τα δεινά του δεν θα ρήμαζε τις ζωές μας». Κι εδώ θεωρούμε ότι βρίσκεται το ολίσθημα: φταίει το προχώρημα των μαθηματικών ή μήπως φταίει το κράτος, η σφιχτά δομημένη εξουσία, η ενοποιημένη παγκόσμια κυριαρχία κι όλα τα συμπαρομαρτούντα αυτών;

Με άλλα λόγια, δεν φταίει το εργαλείο, αλλά αυτός που το χρησιμοποιεί και, κυρίως, τί έργο επιθυμεί να παράξει με αυτό. Όταν ένας ολόκληρος πολιτισμός έχει ως πυλώνες το δίχως όρια κυνήγι του κέρδους, την εκμετάλευση ανθρώπου από άνθρωπο, την απόλυτη προσήλωση στην ύλη, είναι ποτέ δυνατόν να χρησιμοποιήσει το ο,τιδήποτε με σεβασμό στη Φύση και τον άνθρωπο; Ας μη γελιόμαστε.

Ας αναφέρουμε όμως ένα απλό παράδειγμα. Από την οικιακή πρίζα και «έξω» ζούμε τον «πυρετό» της ψηφιακής τεχνολογίας, αντιθέτως από την πρίζα και «μέσα», επί της ουσίας, ζούμε στην εποχή των... Neanderthal, όπως ο αντιήρωας του άρθρου που θα ακολουθήσει· καίμε ακόμη δηλαδή υλικά για να παράξουμε ηλεκτρικό ρεύμα. Γιατί όμως; Η απάντηση είναι προφανής, έτσι δεν είναι; Πόσο ισχυροί θα ήταν οι ισχυροί αυτού του κόσμου αν αύριο το πετρέλαιο, το φυσικό αέριο και τα υπόλοιπα ορυκτά καύσιμα δεν είχαν καμμία αξία; Πόσοι πόλεμοι θα γίνονταν; Πόσα όπλα θα κατασκεύαζαν οι πολυεθνικές, για να μακελεύονται οι άνθρωποι αναμεταξύ τους;

Η τεχνολογία, λοιπόν, δημιουργείται από ένα μικρό μέρος των εφαρμοσμένων θετικών επιστημών. Ποιός, όμως, αποφασίζει ποιο θα είναι αυτό; Σίγουρα όχι ημείς ή υμείς. Άρα δεν φταίνε τα μαθηματικά και η φυσική για τις πυρηνικές βόμβες, τη μαζική εργοστασιακή παραγωγή, τη μόλυνση ή

αύξηση βασικού μισθού κατά 100 ευρώ το μήνα. Επίσης, απαλλάσσει τους συνταξιούχους, που παίρνουν 2.000 ευρώ το μήνα, από την εισφορά αλληλεγγύης και την μη φορολόγηση των υπερωριών για το 2019. Δεν αναφέρει τίποτα για τους ανέργους και τις μονογονεϊκές οικογένειες, τους αγρότες, τους μαθητές λυκείου και τους φοιτητές. Στις ανακοινώσεις του δεν υπάρχει καμία αναφορά για συνεισφορά της εργοδοσίας και των εύπορων.

Σε αυτό το διάγγελμα έπαιξε με τις λέξεις. Η λεγόμενη αύξηση του βασικού μισθού δεν είναι τίποτα άλλο παρά αύξηση ενός προνοιακού επιδόματος που είχε προαναγγείλει ότι θα γίνει σταδιακά και απλά θα γίνει άμεσα. Το συγκεκριμένο επίδομα το παίρνουν όσοι ο μισθός τους δεν αγγίζει τον κατώτατο. Άρα άνθρακας ο θησαυρός, oh la la.

11 Δεκεμβρίου: Ένοπλος ανοίγει πυρ σε χριστουγεννιάτικη αγορά στο Στρασβούργο σκοτώνοντας 5 ανθρώπους. Ο ένοπλος είναι γνωστός στις αρχές ως ακραίος ισλαμιστής και συγκαταλεγόταν στις λίστες παρακολούθησης Fiches των υπηρεσιών πληροφοριών. Είχε εκτίσει ποινές φυλάκισης στη Γαλλία και στη Γερμανία και το πρωί της Τρίτης, λίγες ώρες πριν την επίθεση, σχεδιαζόταν να συλληφθεί στο πλαίσιο έρευνας για απόπειρα ανθρωποκτονίας. Πως ένα τόσο στοχοποιημένο άτομο «ξέφυγε» από την αστυνομία, δίνοντας ένα απίστευτο δώρο στον στριμωγμένο Μακρόν είναι απορίας άξιον!

13 Δεκεμβρίου: Σε κεντρικό οδικό άξονα ομάδα από Κίτρινα Γιλέκα ανοίγουν τα διόδια.

Ο δράστης της επίθεσης στο Στραβούργο εκτελείται από αστυνομικούς. Είναι σημαντικό να αναφερθεί ότι με το πρόσχημα του ασύλληπτου δράστη η κυβέρνηση έθεσε την χώρα σε «κατάσταση συναγερμού για τρομοκρατική επίθεση» ενισχύοντας τα μέτρα ασφάλειας σε όλη την χώρα και κάνοντας δηλώσεις για την αναβολή των διαδηλώσεων για λόγους ασφαλείας. Επιχείρησαν μέσα από αυτό το τραγικό γεγονός της επίθεσης να ματαιώσουν τις προγραμματισμένες συγκεντρώσεις.

14 Δεκεμβρίου: Η κυβέρνηση παρά την εκτέλεση του δράστη, αυξάνει το επίπεδο του συναγερμού στο υψηλότερο επίπεδο επαγρύπνησης με ενισχυμένες επιτηρήσεις και αυστηρότερους έλεγχους κινητοποιήσεων και εκδηλώσεων. Με αυτό τον τρόπο θέλει προφανώς να ενισχύσει τον φόβο στον κόσμο ώστε να κάτσει στα σπίτια του την αυριανή μέρα της κινητοποίησης.

15 Δεκεμβρίου: Οι αστυνομικές δυνάμεις είναι ακριβώς ίδιες με το προηγούμενο Σάββατο. Τα Κίτρινα Γιλέκα στους δρόμους του Παρισιού είναι σαφώς λιγότερα από κάθε άλλη

19 Δεκεμβρίου: Τα συνδικάτα της αστυνομίας προαναγγέλλουν κινητοποιήσεις για τις περικοπές στους μισθούς τους.

20 Δεκεμβρίου: Μετά από μια μέρα (!) τα συνδικάτα της αστυνομίας έρχονται σε συμφωνία με τον υπουργό εσωτερικών και καταφέρνουν να πάρουν αύξηση στο μισθό τους από 120- 150 ευρώ. Σε αντίθεση με τα ψίχουλα που κέρδισαν οι εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές σε όλη την Γαλλία μέσα σε ενάμιση μήνα κινητοποιήσεων!

Οι αστυνομικοί διαλύουν τα μπλόκα από τους δρόμους και αμέσως μετά από κάθε διαλυόμενο γεννιέται ένα νέο σε άλλον δρόμο.

22 Δεκεμβρίου: Περίπου 40.000 διαδηλωτές βγήκαν στους δρόμους σε όλη την χώρα. Δεκάδες κινητοποιήσεις στην επαρχία, ενώ μπλόκα υπήρχαν στα σύνορα με την Ισπανία, την Γαλλία και την Ιταλία. Τα ΜΜΕ επιχείρησαν να υποβαθμίσουν αυτή την έκτη τους κινητοποίηση με αποτέλεσμα πολλά μαγαζιά που έμειναν ανοιχτά, μέχρι το μεσημέρι να κλείνουν άρον άρον. Για μια ακόμα φορά ο κόσμος στο Παρίσι αλλά και σε πολλές άλλες πόλεις συγκρούστηκε με τους αστυνομικούς. Υπήρξαν οδομαχίες στην περιοχή της Όπερας, στα Ηλύσια Πεδία και σπάστηκαν πολλά πολυεθνικά καταστήματα. Ομάδα διαδηλωτών έτρεψε σε φυγή μοτοσυκλετιστές αστυνομικούς πετώντας τους πέτρες και ξύλα, με αποτέλεσμα οι αστυνομικοί για μια στιγμή να εγκλωβιστούν. Κατάφεραν να διαφύγουν όταν ένας από τους αστυνομικούς έβγαλε όπλο και σημάδεψε τους διαδηλωτές.

Πολλοί διαδηλωτές επιχείρησαν να συγκεντρωθούν έξω από την εξοχική οικία του Μακρόν στο Τουκέ. Οι διαδηλωτές απωθήθηκαν από αστυνομικούς που έκαναν χρήση δακρυγόνων. Η αστυνομία μέχρι νωρίς το βράδυ είχε προσαγάγει 220 άτομα από όλη την χώρα.

Συνεχίζεται;;;

Ανρύ

Σ.σ: Αρκετές πληροφορίες πάρθηκαν από την δημοσιογράφο Μαρία Δεναξά

θεωρούμε ότι βρίσκεται το ολίσθημα: φταίει το προχώρημα των μαθηματικών ή μήπως φταίει το κράτος, η σφιχτά δομημένη εξουσία, η ενοποιημένη παγκόσμια κυριαρχία κι όλα τα συμπαρομαρτούντα αυτών;

Με άλλα λόγια, δεν φταίει το εργαλείο, αλλά αυτός που το χρησιμοποιεί και, κυρίως, τί έργο επιθυμεί να παράξει με αυτό. Όταν ένας ολόκληρος πολιτισμός έχει ως πυλώνες το δίχως όρια κυνήγι του κέρδους, την εκμετάλευση ανθρώπου από άνθρωπο, την απόλυτη προσήλωση στην ύλη, είναι ποτέ δυνατόν να χρησιμοποιήσει το ο,τιδήποτε με σεβασμό στη Φύση και τον άνθρωπο; Ας μη γελιόμαστε.

Ας αναφέρουμε όμως ένα απλό παράδειγμα. Από την οικιακή πρίζα και «έξω» ζούμε τον «πυρετό» της ψηφιακής τεχνολογίας, αντιθέτως από την πρίζα και «μέσα», επί της ουσίας, ζούμε στην εποχή των... Neanderthal, όπως ο αντιήρωας του άρθρου που θα ακολουθήσει· καίμε ακόμη δηλαδή υλικά για να παράξουμε ηλεκτρικό ρεύμα. Γιατί όμως; Η απάντηση είναι προφανής, έτσι δεν είναι; Πόσο ισχυροί θα ήταν οι ισχυροί αυτού του κόσμου αν αύριο το πετρέλαιο, το φυσικό αέριο και τα υπόλοιπα ορυκτά καύσιμα δεν είχαν καμμία αξία; Πόσοι πόλεμοι θα γίνονταν; Πόσα όπλα θα κατασκεύαζαν οι πολυεθνικές, για να μακελεύονται οι άνθρωποι αναμεταξύ τους;

Η τεχνολογία, λοιπόν, δημιουργείται από ένα μικρό μέρος των εφαρμοσμένων θετικών επιστημών. Ποιός, όμως, αποφασίζει ποιο θα είναι αυτό; Σίγουρα όχι ημείς ή υμείς. Άρα δεν φταίνε τα μαθηματικά και η φυσική για τις πυρηνικές βόμβες, τη μαζική εργοστασιακή παραγωγή, τη μόλυνση ή για οποιοδήποτε άλλο δεινό της βιομηχανικής και μεταβιομηχανικής εποχής. Δεν φταίει, όμως, άμεσα και η ίδια η τεχνολογία, στην ουσία της, μιας και είναι η δομημένη εξουσία που επιλέγει εκείνη την τεχνολογία, με την οποία γίνεται ισχυρότερη.

Ωστόσο, υπάρχουν και προσπάθειες, λίγες μα υπαρκτές, προς την αποκάλυψη της αλήθειας, ακόμη κι όταν αυτή η αλήθεια έρχεται σε αντίθεση με το κυρίαρχο πολιτισμικό μοντέλο, αυτό της προόδου ως αυτοσκοπού, του εξελικτισμού και της απόλυτης προσήλωσης στην εμπειριοκρατία των αισθήσεων και κυρίως της οράσεως.

Homo Neanderthalensis:

Μαθήματα ανθρωπινότητας από το 70.000 Π.Χ

Στο πνεύμα αυτό κινείται και το αρχαιολογικό-ανθρωπολογικό άρθρο που ακολουθεί. Πρόκειται για την ανάπτυξη μιας ακόμη στέρεας επιχειρηματολογίας υπέρ του γεγονότος ότι ο άνθρωπος του Neanderthal ουδόλως υπήρξε υπανάπτυκτος κι εν γένει κατώτερος από τον Homo sapiens. Αντιθέτως, το άρθρο μάς πληροφορεί ότι λεπτομερής επιστημονική ανάλυση δείχνει ότι οι Neanderthals δεν ήταν αυτό που η κυρίαρχη αφήγηση θέλει να πιστεύουμε˙ όχι μόνο έθαβαν τους νεκρούς τους, αλλά τα υπολείμματα τροφίμων και λουλουδιών στους τάφους τους υποδεικνύουν ότι εδώ και 70.000 χρόνια πριν, πίστευαν πιθανόν στην μεταθανάτια ζωή. Έχουμε παρουσιάσει ξανά, σε προηγούμενο φύλλο της Διαδρομής Ελευθερίας, ένα παρόμοιο άρθρο, που συνηγορεί επίσης για την βαθιά ανθρωπινότητα των Neanderthals, σε αντίθεση με τον πολεμοχαρή Homo sapiens, που, ειρήσθω εν παρόδω, εγκατέλειπε αβοήθητα όσα μέλη της ομάδας παρουσίαζαν σωματικές αδυναμίες.

Κλείνοντας, θα θέλαμε να αφιερώσουμε το άρθρο που ακολουθεί στα θύματα όσων, στο όνομα της ευφυίας και της υπεροχής, διέπραξαν τα χειρότερα εγκλήματα.

Μια νέα ανάλυση δείχνει ότι ένας παλαιότερος Neanderthal που ζούσε 50.000 χρόνια πριν, τέλειωσε τη ζωή του ως κωφός και πιθανότατα εξαρτιόταν από τους φίλους του, προκειμένου να επιβιώσει, αφού υπέστη αρκετούς τραυματισμούς και άλλες αλλοιώσεις.

Ο Neanderthal εξαρτιόταν από άλλους

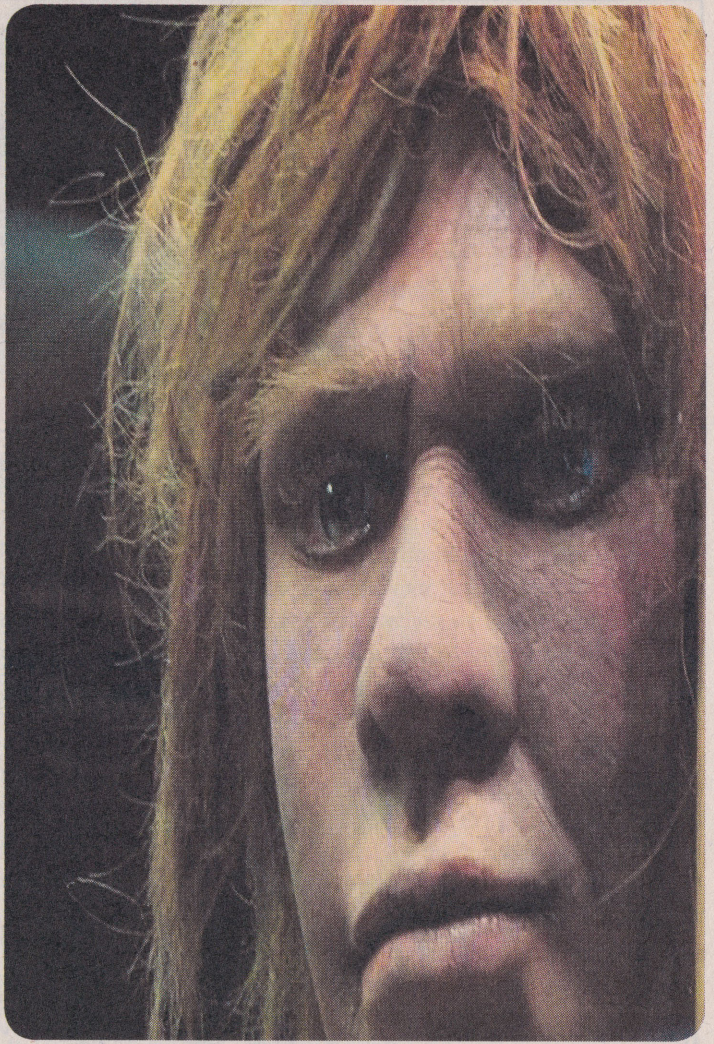
Γνωστός ως Shanidar 1, τα απομεινάρια αυτού του Neanderthal αποκαλύφθηκαν το 1957, στη διάρκεια [illegible]

ακοής. Επί πλέον, οι επιστήμονες υποδεικνύουν ότι η αισθητηριακή του απώλεια θα τον έκανε εύκολη λεία στο περιβάλλον του Πλειστόκαινου.

Το Πνεύμα Συνεργασίας Μεταξύ των Neanderthals του Shanidar

Οι συγγραφείς της πρόσφατης μελέτης τόνισαν το γεγονός ότι η επιτυχής επιβίωση ως κυνηγός-τροφοσυλλέκτης στο Πλειστόκαινο δεν ήταν σε καμιά περίπτωση μια εύκολη υπόθεση και η καλή υγεία ήταν κάτι παραπάνω από απαραίτητη. Όπως άλλοι Neanderthals που διαπιστώθηκαν να επιβιώσαν με αρκετούς σοβαρούς τραυματισμούς και περιορισμένη χρήση χεριών, ο Shadinar 1 πιθανόν χρειαζόταν πολύτιμη κοινωνική υποστήριξη από το περιβάλλον του για να φτάσει σε αυτή την προχωρημένη ηλικία. «Οι αδυναμίες του Shanidar 1 και ειδικά η απώλεια της ακοής του, ενισχύουν, λοιπόν, τη στοιχειώδη ανθρωπιά αυτών των πολύ κακοποιημένων αρχαϊκών ανθρώπων, των Neanderthals», δήλωσε ο Trinkaus, ο καθηγητής του Mary Tileston Hemenway, σύμφωνα με το *The Source*.

Αλλά θα πρέπει να μας ξαφνιάζουν αυτά τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά του Neanderthal του Shanidar; Στην πραγματικότητα, όχι, καθώς υπάρχει μια μακρά συζήτηση των επιστημόνων σχετικά με το πώς ο Homo Sapiens και ο Neanderthal συγκρίνονται με όρους επίγνωσης και νοημοσύνης. Κάποιοι ανθρωπολόγοι πιστεύουν ότι οι Neanderthals ήταν εξ ίσου έξυπνοι με τους σύγχρονους ανθρώπους, ενώ άλλοι πιστεύουν ότι οι Sapiens υπερίσχυσαν των Neanderthals χάρη στην υπεροχή τους σε

Υπάρχουν, επίσης, στοιχεία ότι οι Neanderthals θάβονταν σκόπιμα στο σπήλαιο La Chapelle-aux-Saints στη Γαλλία. Η ταφή των νεκρών είναι μια πρακτική που για χρόνια θεωρούνταν ότι διεξαγόταν αποκλειστικά από τους Homo Sapiens. Ωστόσο, πρόσφατες ενδείξεις εσκεμμένων ταφών και ταφικών τελετών υποδηλώνουν ότι οι Neanderthals ασκούσαν πράγματι αυτή την πρακτική και ίσως ήταν ίσοι σε γνωστικές ικανότητες με τους πρώιμους ανθρώπους.

Αυτό αποτελεί ένα άλμα σε επισφαλή συμπεράσματα από αυτά τα νέα στοιχεία, αλλά τουλάχιστον θέτει την ιδέα ότι οι Neanderthals ήταν λίγο πιο «ανθρώπινοι» από ότι πιστευόταν στο παρελθόν. Πράγματι, υπάρχει πιθανότητα οι Neanderthals να ήταν πιο «ανθρώπινοι» (βλ. συμπονετικοί) από ό,τι οι Homo sapiens και αυτό αποδυ-

Στο πνεύμα αυτό κινείται και το αρχαιολογικό-ανθρωπολογικό άρθρο που ακολουθεί. Πρόκειται για την ανάπτυξη μιας ακόμη στέρεας επιχειρηματολογίας υπέρ του γεγονότος ότι ο άνθρωπος του Neanderthal ουδόλως υπήρξε υπανάπτυκτος κι εν γένει κατώτερος από τον Homo sapiens. Αντιθέτως, το άρθρο μάς πληροφορεί ότι λεπτομερής επιστημονική ανάλυση δείχνει ότι οι Neanderthals δεν ήταν αυτό που η κυρίαρχη αφήγηση θέλει να πιστεύουμε˙ όχι μόνο έθαβαν τους νεκρούς τους, αλλά τα υπολείμματα τροφίμων και λουλουδιών στους τάφους τους υποδεικνύουν ότι εδώ και 70.000 χρόνια πριν, πίστευαν πιθανόν στην μεταθανάτια ζωή. Έχουμε παρουσιάσει ξανά, σε προηγούμενο φύλλο της Διαδρομής Ελευθερίας, ένα παρόμοιο άρθρο, που συνηγορεί επίσης για την βαθιά ανθρωπινότητα των Neanderthals, σε αντίθεση με τον πολεμοχαρή Homo sapiens, που, ειρήσθω εν παρόδω, εγκατέλειπε αβοήθητα όσα μέλη της ομάδας παρουσίαζαν σωματικές αδυναμίες.

Κλείνοντας, θα θέλαμε να αφιερώσουμε το άρθρο που ακολουθεί στα θύματα όσων, στο όνομα της ευφυίας και της υπεροχής, διέπραξαν τα χειρότερα εγκλήματα.

Μια νέα ανάλυση δείχνει ότι ένας παλαιότερος Neanderthal που ζούσε 50.000 χρόνια πριν, τέλειωσε τη ζωή του ως κωφός και πιθανότατα εξαρτιόταν από τους φίλους του, προκειμένου να επιβιώσει, αφού υπέστη αρκετούς τραυματισμούς και άλλες αλλοιώσεις.

Ο Neanderthal εξαρτιόταν από άλλους

Γνωστός ως Shanidar 1, τα απομεινάρια αυτού του Neanderthal αποκαλύφθηκαν το 1957, στη διάρκεια ανασκαφών στο σπήλαιο Shanidar στο ιρακινό τμήμα του Κουρδιστάν από τον Ralph Solecki, έναν Αμερικανό Αρχαιολόγο και επίκουρο καθηγητή στο Πανεπιστήμιο Columbia. Αρκετές έρευνες στο παρελθόν έδειξαν ότι το κρανίο του, καθώς και άλλα μέρη του σώματός του υπέστησαν πολλούς τραυματισμούς. Σύμφωναμε το *The Source*[α], ο Shadinar 1 υπέστη ένα σοβαρό χτύπημα στην πλευρά του προσώπου, μια θραύση και τελικά ακρωτηριασμό του δεξιού χεριού στον αγκώνα, σοβαρά τραύματα στο δεξί πόδι, καθώς και μια προοδευτική επιδείνωση της λειτουργίας της ακοής του.

Μια νέα ανάλυση των σκελετικών του λειψάνων που δημοσιεύτηκε στις 20 Οκτωβρίου στο ηλεκτρονικό περιοδικό PLOS ONE, υποδεικνύει ότι ο Shanidar 1 –εκτός από το γεγονός ότι ήταν ανάπηρος– χρειαζόταν βοήθεια και προστασία από τους φίλους του, προκειμένου να επιβιώσει: «Περισσότερο κι από την απώλεια του βραχίονα, το χωλό βάδισμα και άλλα τραύματα, η κωφότητά του θα τον ακοής. Επί πλέον, οι επιστήμονες υποδεικνύουν ότι η αισθητηριακή του απώλεια θα τον έκανε εύκολη λεία στο περιβάλλον του Πλειστόκαινου.

Το Πνεύμα Συνεργασίας Μεταξύ των Neanderthals του Shanidar

Οι συγγραφείς της πρόσφατης μελέτης τόνισαν το γεγονός ότι η επιτυχής επιβίωση ως κυνηγός-τροφοσυλλέκτης στο Πλειστόκαινο δεν ήταν σε καμιά περίπτωση μια εύκολη υπόθεση και η καλή υγεία ήταν κάτι παραπάνω από απαραίτητη. Όπως άλλοι Neanderthals που διαπιστώθηκαν να επιβιώσαν με αρκετούς σοβαρούς τραυματισμούς και περιορισμένη χρήση χεριών, ο Shadinar 1 πιθανόν χρειαζόταν πολύτιμη κοινωνική υποστήριξη από το περιβάλλον του για να φτάσει σε αυτή την προχωρημένη ηλικία. «Οι αδυναμίες του Shanidar 1 και ειδικά η απώλεια της ακοής του, ενισχύουν, λοιπόν, τη στοιχειώδη ανθρωπιά αυτών των πολύ κακοποιημένων αρχαϊκών ανθρώπων, των Neanderthals», δήλωσε ο Trinkaus, ο καθηγητής του Mary Tileston Hemenway, σύμφωνα με το *The Source*.

Αλλά θα πρέπει να μας ξαφνιάζουν αυτά τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά του Neanderthal του Shanidar; Στην πραγματικότητα, όχι, καθώς υπάρχει μια μακρά συζήτηση των επιστημόνων σχετικά με το πώς ο Homo Sapiens και ο Neanderthal συγκρίνονται με όρους επίγνωσης και νοημοσύνης. Κάποιοι ανθρωπολόγοι πιστεύουν ότι οι Neanderthals ήταν εξ ίσου έξυπνοι με τους σύγχρονους ανθρώπους, ενώ άλλοι πιστεύουν ότι οι Sapiens υπερίσχυσαν των Neanderthals χάρη στην υπεροχή τους σε νοημοσύνη. Το σπήλαιο Shanidar στο βόρειο Ιράκ αποτέλεσε αντικείμενο διαμάχης σε αυτή τη συζήτηση, επειδή φαίνεται ότι περιέχει ενδείξεις μιας ταφής με ταφικές προσφορές από Neanderthals υπό μορφή λουλουδιών.

Ταφές των Neanderthals

Οι αρχικές ανασκαφές έγιναν στο σπήλαιο Shanidar, που βρίσκεται στην οροσειρά του Ζάγρου, στα τέλη της δεκαετίας του '20. Ένας από τους πρώτους ανθρώπους που επιχείρησε την ανασκαφή στη θέση ήταν η Dorothy Garrod, μια Βρετανίδα αρχαιολόγος. Ανακάλυψε οστά ζώων και λίγα λίθινα εργαλεία όπως χειροπελέκεις, αλλά κανένα ανθρώπινο υπόλειμμα. Οι εργασίες ξεκίνησαν πιο συστηματικά το 1950, όταν ένας αρχαιολόγος απόφοιτος του Columbia University με το όνομα Ralph Solecki άρχισε να σκάβει τα σπήλαια. Με το πέρασμα των ετών, οι ανασκαφείς αποκάλυψαν αρκετούς ακόμη σκελετούς διαφόρων

Υπάρχουν, επίσης, στοιχεία ότι οι Neanderthals θάβονταν σκόπιμα στο σπήλαιο La Chapelle-aux-Saints στη Γαλλία. Η ταφή των νεκρών είναι μια πρακτική που για χρόνια θεωρούνταν ότι διεξαγόταν αποκλειστικά από τους Homo Sapiens. Ωστόσο, πρόσφατες ενδείξεις εσκεμμένων ταφών και ταφικών τελετών υποδηλώνουν ότι οι Neanderthals ασκούσαν πράγματι αυτή την πρακτική και ίσως ήταν ίσοι σε γνωστικές ικανότητες με τους πρώιμους ανθρώπους.

Αυτό αποτελεί ένα άλμα σε επισφαλή συμπεράσματα από αυτά τα νέα στοιχεία, αλλά τουλάχιστον θέτει την ιδέα ότι οι Neanderthals ήταν λίγο πιο «ανθρώπινοι» από ότι πιστευόταν στο παρελθόν. Πράγματι, υπάρχει πιθανότητα οι Neanderthals να ήταν πιο «ανθρώπινοι» (βλ. συμπονετικοί) από ό,τι οι Homo sapiens και αυτό αποδυναμώνει τον αγώνα τους για επιβίωση. Είναι απλώς μια σκέψη.

Αφήνοντας στην άκρη τις ακραίες υποθέσεις, αν αποδεχτούμε το γεγονός ότι οι Neanderthals του Shanidar έθαβαν τους νεκρούς τους –όπως κάνουν οι σύγχρονοι άνθρωποι–, θα ήταν λογική υπόθεση ότι πιθανόν φρόντιζαν τα άτομα με αναπηρίες, όσο ζούσαν. Θα μπορούσαμε, μάλιστα, να τη συνδυάσουμε με τη μουσική ικανότητα των Neanderthals, όπως φάνηκε από το εύρημα μιας φλογέρας, φτιαγμένης από μηριαίο οστό νεαρής αρκούδας με δύο τρύπες, που εντοπίστηκε στο σπήλαιο του Divje Babe, στο αρχαιολογικό πάρκο κοντά στο Cerkno, στη Σλοβενία. Το αντικείμενο χρονολογείται στα 43.000 χρόνια πριν.

σύντροφοι για την

Αναρχική απελευθερωτική δράση

βαθιά ανθρωπινότητα των Neanderthals, σε αντίθεση με τον πολεμοχαρή Homo sapiens, που, ειρήσθω εν παρόδω, εγκατέλειπε αβοήθητα όσα μέλη της ομάδας παρουσίαζαν σωματικές αδυναμίες.

Κλείνοντας, θα θέλαμε να αφιερώσουμε το άρθρο που ακολουθεί στα θύματα όσων, στο όνομα της ευφυΐας και της υπεροχής, διέπραξαν τα χειρότερα εγκλήματα.

Μια νέα ανάλυση δείχνει ότι ένας παλαιότερος Neanderthal που ζούσε 50.000 χρόνια πριν, τέλειωσε τη ζωή του ως κωφός και πιθανότατα εξαρτιόταν από τους φίλους του, προκειμένου να επιβιώσει, αφού υπέστη αρκετούς τραυματισμούς και άλλες αλλοιώσεις.

Ο Neanderthal εξαρτιόταν από άλλους

Γνωστός ως Shanidar 1, τα απομεινάρια αυτού του Neanderthal αποκαλύφθηκαν το 1957, στη διάρκεια ανασκαφών στο σπήλαιο Shanidar στο ιρακινό τμήμα του Κουρδιστάν από τον Ralph Solecki, έναν Αμερικανό Αρχαιολόγο και επίκουρο καθηγητή στο Πανεπιστήμιο Columbia. Αρκετές έρευνες στο παρελθόν έδειξαν ότι το κρανίο του, καθώς και άλλα μέρη του σώματός του υπέστησαν πολλούς τραυματισμούς. Σύμφωναμε το *The Source*[a], ο Shadinar 1 υπέστη ένα σοβαρό χτύπημα στην πλευρά του προσώπου, μια θραύση και τελικά ακρωτηριασμό του δεξιού χεριού στον αγκώνα, σοβαρά τραύματα στο δεξί πόδι, καθώς και μια προοδευτική επιδείνωση της λειτουργίας της ακοής του.

Μια νέα ανάλυση των σκελετικών του λειψάνων που δημοσιεύτηκε στις 20 Οκτωβρίου στο ηλεκτρονικό περιοδικό PLOS ONE, υποδεικνύει ότι ο Shanidar 1 –εκτός από το γεγονός ότι ήταν ανάπηρος– χρειαζόταν βοήθεια και προστασία από τους φίλους του, προκειμένου να επιβιώσει: «Περισσότερο κι από την απώλεια του βραχίονα, το χωλό βάδισμα και άλλα τραύματα, η κωφότητά του θα τον έκανε εύκολο θήραμα για τα, πανταχού παρόντα, σαρκοβόρα στο περιβάλλον του και εξαρτιόταν από άλλα μέλη του κοινωνικού του περιβάλλοντος για την επιβίωσή του», δήλωσε ο Erik Trinkaus (ο ένας από τους συγγραφείς της νέας μελέτης και καθηγητής ανθρωπολογίας στο τμήμα Τεχνών & Επιστημών στο Πανεπιστήμιο της Washington στο St. Louis).

Οι Trinkaus και Sébastien Villotte του Γαλλικού Εθνικού Κέντρου Επιστημονικής Έρευνας επιβεβαίωσε ότι οι οστεώδεις αναπτύξεις στους ακουστικούς αγωγούς του Shanidar 1 θα είχαν ως αποτέλεσμα σημαντική απώλεια χρειαζόταν πολύτιμη κοινωνική υποστήριξη από το περιβάλλον του για να φτάσει σε αυτή την προχωρημένη ηλικία. «Οι αδυναμίες του Shanidar 1 και ειδικά η απώλεια της ακοής του, ενισχύουν, λοιπόν, τη στοιχειώδη ανθρωπιά αυτών των πολύ κακοποιημένων αρχαϊκών ανθρώπων, των Neanderthals», δήλωσε ο Trinkaus, ο καθηγητής του Mary Tileston Hemenway, σύμφωνα με το *The Source*.

Αλλά θα πρέπει να μας ξαφνιάζουν αυτά τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά του Neanderthal του Shanidar; Στην πραγματικότητα, όχι, καθώς υπάρχει μια μακρά συζήτηση των επιστημόνων σχετικά με το πώς ο Homo Sapiens και ο Neanderthal συγκρίνονται με όρους επίγνωσης και νοημοσύνης. Κάποιοι ανθρωπολόγοι πιστεύουν ότι οι Neanderthals ήταν εξ ίσου έξυπνοι με τους σύγχρονους ανθρώπους, ενώ άλλοι πιστεύουν ότι οι Sapiens υπερίσχυσαν των Neanderthals χάρη στην υπεροχή τους σε νοημοσύνη. Το σπήλαιο Shanidar στο βόρειο Ιράκ αποτέλεσε αντικείμενο διαμάχης σε αυτή τη συζήτηση, επειδή φαίνεται ότι περιέχει ενδείξεις μιας ταφής με ταφικές προσφορές από Neanderthals υπό μορφή λουλουδιών.

Ταφές των Neanderthals

Οι αρχικές ανασκαφές έγιναν στο σπήλαιο Shanidar, που βρίσκεται στην οροσειρά του Ζάγρου, στα τέλη της δεκαετίας του '20. Ένας από τους πρώτους ανθρώπους που επιχείρησε την ανασκαφή στη θέση ήταν η Dorothy Garrod, μια Βρετανίδα αρχαιολόγος. Ανακάλυψε οστά ζώων και λίγα λίθινα εργαλεία όπως χειροπελέκεις, αλλά κανένα ανθρώπινο υπόλειμμα. Οι εργασίες ξεκίνησαν πιο συστηματικά το 1950, όταν ένας αρχαιολόγος απόφοιτος του Columbia University με το όνομα Ralph Solecki άρχισε να σκάβει τα σπήλαια. Με το πέρασμα των ετών, οι ανασκαφείς αποκάλυψαν αρκετούς ακόμη σκελετούς διαφόρων ηλικιών. Το πιο ενδιαφέρον εύρημα ήταν ένα δείγμα που ονόμασαν Shanidar 4, δεδομένου ότι ήταν ο τέταρτος σκελετός που αποκαλύφθηκε στο σπήλαιο. Ο σκελετός βρισκόταν σε εμβρυική στάση. Ανακάλυψαν επίσης μια τεράστια ποσότητα γύρης κοντά στον Shanidar 4, που υποδείκνυε ότι τοποθετήθηκαν εκεί λουλούδια. Η θέση του σκελετού και η γύρη υπονοούσε ότι ο Neanderthal είχε ταφεί σκόπιμα. Η ένδειξη αμφισβητήθηκε από άλλους αρχαιολόγους, καθώς θεωρήθηκε ότι η θέση των οστών και η γύρη προέρχονταν από φυσικές εναποθέσεις.

Αυτό δεν είναι το μόνο εύρημα μιας ταφής Neanderthal.

Υπάρχουν, επίσης, στοιχεία ότι οι Neanderthals θάβονταν σκόπιμα στο σπήλαιο La Chapelle-aux-Saints στη Γαλλία. Η ταφή των νεκρών είναι μια πρακτική που για χρόνια θεωρούνταν ότι διεξαγόταν αποκλειστικά από τους Homo Sapiens. Ωστόσο, πρόσφατες ενδείξεις εσκεμμένων ταφών και ταφικών τελετών υποδηλώνουν ότι οι Neanderthals ασκούσαν πράγματι αυτή την πρακτική και ίσως ήταν ίσοι σε γνωστικές ικανότητες με τους πρώιμους ανθρώπους.

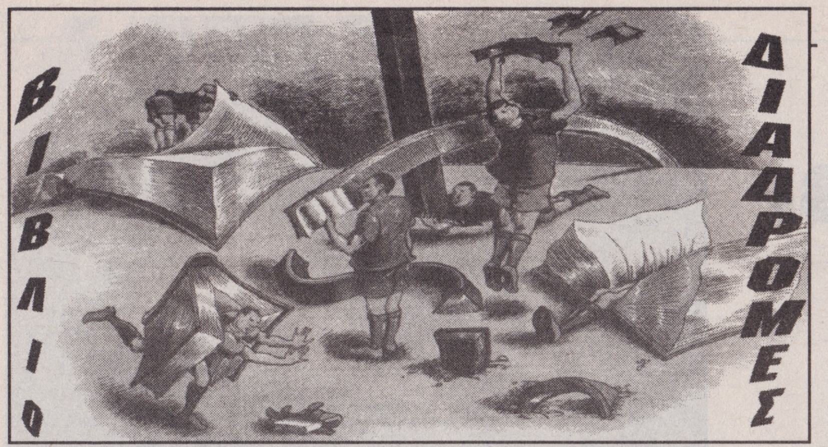
Αυτό αποτελεί ένα άλμα σε επισφαλή συμπεράσματα από αυτά τα νέα στοιχεία, αλλά τουλάχιστον θέτει την ιδέα ότι οι Neanderthals ήταν λίγο πιο «ανθρώπινοι» από ότι πιστευόταν στο παρελθόν. Πράγματι, υπάρχει πιθανότητα οι Neanderthals να ήταν πιο «ανθρώπινοι» (βλ. συμπονετικοί) από ό,τι οι Homo sapiens και αυτό αποδυναμώνει τον αγώνα τους για επιβίωση. Είναι απλώς μια σκέψη.

Αφήνοντας στην άκρη τις ακραίες υποθέσεις, αν αποδεχτούμε το γεγονός ότι οι Neanderthals του Shanidar έθαβαν τους νεκρούς τους –όπως κάνουν οι σύγχρονοι άνθρωποι–, θα ήταν λογική υπόθεση ότι πιθανόν φρόντιζαν τα άτομα με αναπηρίες, όσο ζούσαν. Θα μπορούσαμε, μάλιστα, να τη συνδυάσουμε με τη μουσική ικανότητα των Neanderthals, όπως φάνηκε από το εύρημα μιας φλογέρας, φτιαγμένης από μηριαίο οστό νεαρής αρκούδας με δύο τρύπες, που εντοπίστηκε στο σπήλαιο του Divje Babe, στο αρχαιολογικό πάρκο κοντά στο Cerkno, στη Σλοβενία. Το αντικείμενο χρονολογείται στα 43.000 χρόνια πριν.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

a. Η σχετική αναφορά εδώ: https://source.wustl.edu/2017/10/shanidar/

Σχετικές πηγές:
https://www.ancient-origins.net/news-history-archaeology/neanderthals-took-care-deaf-and-disabled-buddy-until-old-age-009023
https://www.ancient-origins.net/human-origins-science/did-neanderthals-shanidar-cave-really-bury-their-dead-007308

ΟΙ ΑΠΕΙΘΑΡΧΟΙ

ΚΕΙΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΝΙΚΗΣ ΑΝΑΙΔΕΙΑΣ

–Συλλογικό–

Σελ. 268
Πρώτη έκδοση Οκτώβριος 2018
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΚΤΩ

«Στο βιβλίο επιχειρείται η ψηλάφηση όψεων της νεανικής αμφισβήτησης τη μεταπολεμική περίοδο, από τα τέλη της δεκαετίας του '40 έως και τα τέλη της δεκαετίας του '90, οι μεταμορφώσεις της και η εξέλιξή της στη διάρκεια πε-

ντασιακής (όσο και οικονομικής) νεανικής κατανάλωσης: αμερικάνικα υπερ-ηρωικά κόμικς και τηλεοπτικές σειρές (και δη επιστημονικής φαντασίας) έφτασαν στην Ελλάδα τις δεκαετίες μετά τον πόλεμο για να αφήσουν ένα καινοφανές αποτύπωμα του κοινωνικού κόσμου».

Το δεύτερο κείμενο του *Γιάννη Ζαϊμάκη* έρχεται με τον τίτλο **«Νεολαία, συλλογική μνήμη και οπαδισμός στην Ελλάδα την περίοδο της Μεταπολίτευσης»**.

Εδώ η διαμόρφωση της κουλτούρας του οπαδισμού τοποθετείται στο ευρύτερο ρευστό περιβάλλον αναζήτησης και συγκρότησης κοινωνικών ταυτοτήτων στην μεταπολεμική περίοδο: «*η συγκρότηση της νεολαίας ως διακριτής κοινωνικής κατηγορίας χρονολογείται κατά βάση στην μεταπολεμική περίοδο της οικονομικής ευημερίας. Συνδέεται με την οικονομική ανάπτυξη των δυτικών κοινωνιών και την προνοιακή-παρεμβατική πολιτική του κοινωνικού κράτους, που επέτρεψε την παρατεταμένη εκπαίδευση της νέας γενιάς, και τη βοήθεια του κράτους στους νέους να αυτονομηθούν και να ενσωματωθούν στην κοινωνία των ενηλίκων*».

Ο συγγραφέας τονίζει ακόμη, μεταξύ άλλων, ότι στις πρώτες δεκαετίες εμφάνισης του φαινομένου του νεανικού οπαδισμού, οι Ιταλοί και Ισπανοί «***Ultras***», καθώς επίσης και οι λατινοαμερικάνοι «***Barras Bravas***» και «*Hinchadas*», υιοθετούσαν και ιδιότυπες μορφές πολιτικής στράτευσης: «*Ο οπαδισμός συνδέθηκε με τον πολιτικό ακτιβισμό και την δράση πολιτικών ομάδων, που κυμαινόταν από νεοφασιστικές συλλογικότητες με ξενοφοβικό και ρατσιστικό λόγο μέχρι οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και του αναρχικού χώρου, που στρατολογούσαν οπαδούς για την επίτευξη των δικών τους αντικαπιταλιστικών προταγμάτων, στη βάση μιας μάλλον επιφανειακής ιδεολογικοποίησης των αθλητικών ταυτοτήτων και διαφορών*».

φέας, απασχόλησαν τον δημόσιο λόγο, ενώ συγκεκριμένα στον κινηματογράφο και στην λογοτεχνία καταγράφηκε η ανησυχία για την μετατροπή των σχολείων σε εστίες παρέκκλισης.

Το **1981** η *Λότη Ανδριτσοπούλου-Πέτροβιτς* δημοσιεύει το μυθιστόρημα ***Στο Τσιμεντένιο Δάσος***, που ασχολείται με τους νεαρούς χρήστες ναρκωτικών, ενώ στον κινηματογράφο προβάλλονται ταινίες όπως ***Πανικός στα σχολεία*** του *Ντίμη Δαδήρα* και ***Σατανάδες στα σχολεία*** του *Χρήστου Κυριακόπουλου* (αμφότερες το **1982**), ταινίες που «*παρουσιάζουν τα σχολεία ως χώρους όπου η διακίνηση ναρκωτικών ευδοκιμεί, και συνδέουν την τάση αυτή με την εμφάνιση χώρων ψυχαγωγίας, όπως τα «ουφάδικα», γύρω από τις σχολικές μονάδες*». Πάντως, όπως τονίζει ο συγγραφέας, «*είναι δύσκολο να διαπιστωθεί κατά πόσον αυτές οι εικόνες ανομίας αντιστοιχούσαν στην πραγματικότητα, καθώς οι εκτιμήσεις για τον αριθμό των χρηστών μάλλον δεν δικαιολογούσαν την ένταση των εικόνων*».

Σε αντίθεση, λοιπόν, με την εικόνα αυτή, οι σχολικές κωμωδίες προσέγγιζαν την νέα κατάσταση μέσα από ένα πρίσμα, που δεν κατήγγειλε τα στοιχεία της σχολικής καθημερινότητας, που προβλημάτιζαν τον Τύπο, όπως η διάδοση της χρήσης της μοτοσικλέτας και των εφηβικών σεξουαλικών σχέσεων.

Ακολουθεί η συνεισφορά στην έκδοση, του *Κώστα Καλφόπουλου*, με το **«*Same player shoots again. Ένα δοκίμιο για το φλιπεράκι ως μηχανή ονείρων και την γενιά των φλίπερ*»**.

Press Button. Ένας κόσμος φαντασμαγορικός.

Σύμφωνα με τον Καλφόπουλο η πρώτη γνωριμία και επαφή με το φλίπερ ενέχει στοιχεία «αποκάλυψης»: «*ο παίκτης έκθαμβος και απορημένος στην αρχή, βρίσκεται κυριολεκτικά μπροστά σε έναν ''θαυμαστό καινούργιο κόσμο''. Μέσα από το αυτόματο, μαζί με τους φωτισμούς, τις απαστράπτουσες επιφάνειες και τις εντυπωσιακές*

Σελ. 268
Πρώτη έκδοση Οκτώβριος 2018
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΚΤΩ

«Στο βιβλίο επιχειρείται η ψηλάφηση όψεων της νεανικής αμφισβήτησης τη μεταπολεμική περίοδο, από τα τέλη της δεκαετίας του '40 έως και τα τέλη της δεκαετίας του '90, οι μεταμορφώσεις της και η εξέλιξή της στη διάρκεια περίπου πενήντα χρόνων. Χουλιγκάνοι και μοτοσικλετιστές, «ανήθικες» ΕΠΟΝίτισσες και νεαρές εκδιδόμενες κοπέλες, τοξικομανείς, πανκ και καταληψίες μαθητές στην εποχή των εκπληρωμένων αιτημάτων, θαμώνες των «σφαιριστηρίων», εραστές των φλίπερ. Φαινομενικά ανομοιογενείς ως προς το ιστορικό αποτύπωμα τους, νεανικές συνομαδώσεις και συλλογικότητες ή απλώς δυστυχείς (όπως συμβαίνει με τις εκδιδόμενες) νεαρές υπάρξεις, είχαν ως κοινό παρονομαστή τη μετωπική σύγκρουσή τους με την κυρίαρχη ιδεολογία και ηθική της εποχής τους. Ακαθόριστα αμφισβητίες, τουλάχιστον με την πολιτική σημασία του όρου, αλλά οπωσδήποτε αναιδείς, σόκαραν τους ενήλικες «δείχνοντάς» τους με περίσσιο θράσος την γλώσσα, απαιτώντας έναν καλύτερο και συχνά δικαιότερο κόσμο». (Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης).

Στην συλλογική αυτή έκδοση η *Πατρίτσια Γερακοπούλου* ανοίγει την «αυλαία» με κείμενο που τιτλοφορείται: **«Αμφισβήτηση και αμερικανικό fandom στην μεταπολεμική Ελλάδα: πρωτόλεια παγκοσμιοποιημένης χειρα-**

κόμικς και τηλεοπτικές σειρές (και όχι επιστημονικής φαντασίας) έφτασαν στην Ελλάδα τις δεκαετίες μετά τον πόλεμο για να αφήσουν ένα καινοφανές αποτύπωμα του κοινωνικού κόσμου».

Το δεύτερο κείμενο του *Γιάννη Ζαϊμάκη* έρχεται με τον τίτλο **«Νεολαία, συλλογική μνήμη και οπαδισμός στην Ελλάδα την περίοδο της Μεταπολίτευσης».**

Εδώ η διαμόρφωση της κουλτούρας του οπαδισμού τοποθετείται στο ευρύτερο ρευστό περιβάλλον αναζήτησης και συγκρότησης κοινωνικών ταυτοτήτων στην μεταπολεμική περίοδο: «*η συγκρότηση της νεολαίας ως διακριτής κοινωνικής κατηγορίας χρονολογείται κατά βάση στην μεταπολεμική περίοδο της οικονομικής ευημερίας. Συνδέεται με την οικονομική ανάπτυξη των δυτικών κοινωνιών και την προνοιακή-παρεμβατική πολιτική του κοινωνικού κράτους, που επέτρεψε την παρατεταμένη εκπαίδευση της νέας γενιάς, και τη βοήθεια του κράτους στους νέους να αυτονομηθούν και να ενσωματωθούν στην κοινωνία των ενηλίκων*».

Ο συγγραφέας τονίζει ακόμη, μεταξύ άλλων, ότι στις πρώτες δεκαετίες εμφάνισης του φαινομένου του νεανικού οπαδισμού, οι Ιταλοί και Ισπανοί «***Ultras***», καθώς επίσης και οι λατινοαμερικάνοι «***Barras Bravas***» και «*Hinchadas*», υιοθετούσαν και ιδιότυπες μορφές πολιτικής στράτευσης: «*Ο οπαδισμός συνδέθηκε με τον πολιτικό ακτιβισμό και την δράση πολιτικών ομάδων, που κυμαινόταν από νεοφασιστικές συλλογικότητες με ξενοφοβικό και ρατσιστικό λόγο μέχρι οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και του αναρχικού χώρου, που στρατολογούσαν οπαδούς για την επίτευξη των δικών τους αντικαπιταλιστικών προταγμάτων, στη βάση μιας μάλλον επιφανειακής ιδεολογικοποίησης των αθλητικών ταυτοτήτων και διαφορών*».

Στην συνέχεια ο συγγραφέας, με εύστοχο και περιεκτικό τρόπο, ασχολείται με την ***Ανάδυση και την κοινωνική συγκρότηση του οπαδισμού στην Ελλάδα*** στις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες, τις ***Κοινωνικές συνθήκες ανάδυσης του οπαδισμού των νέων στην περίοδο της μεταπολίτευσης***, αλλά και με τις ***Θύρες των οπαδών και την κοινωνική οργάνωση του οπαδικού κόσμου στα χρόνια της μεταπολίτευσης*** και τέλος με την ***Συλλογική μνήμη και την ταυτότητα στον λόγο των οπαδών***.

Το τρίτο κείμενο του *Παναγιώτη Ζεστανάκη* ασχολείται με τις ***«Μαθητικές ταυτότητες και την «αντίδραση» σε μια επιτυχημένη σχολική κωμωδία: η ταινία Ρόδα τσάντα και κοπάνα του Όμηρου Ευστρατιάδη (1982)»***.

Ο Ζεστανάκης τονίζει εξ αρχής τις αλλαγές που σημειώθηκαν στην καμπή αυτής της δεκαετίας: «*Το 1979 δημιουργήθηκαν τα μεικτά λύκεια. Το 1982 καταργήθηκε η μαθητική ποδιά και καθιερώθηκε η πολιτική ενδυμασία, απόφαση που δυσαρέστησε ορισμένους (κυρίως δεξιούς) πολιτικούς φορείς, οι οποίοι θεώρησαν ότι η αλλαγή αυτή*

ανησυχία για την μετατροπή των σχολείων σε εστίες παρέκκλισης.

Το **1981** η *Λότη Ανδριτσοπούλου-Πέτροβιτς* δημοσιεύει το μυθιστόρημα ***Στο Τσιμεντένιο Δάσος***, που ασχολείται με τους νεαρούς χρήστες ναρκωτικών, ενώ στον κινηματογράφο προβάλλονται ταινίες όπως ***Πανικός στα σχολεία*** του *Ντίμη Δαδήρα* και ***Σατανάδες στα σχολεία*** του *Χρήστου Κυριακόπουλου* (αμφότερες το **1982**), ταινίες που «*παρουσιάζουν τα σχολεία ως χώρους όπου η διακίνηση ναρκωτικών ευδοκιμεί, και συνδέουν την τάση αυτή με την εμφάνιση χώρων ψυχαγωγίας, όπως τα «ουφάδικα», γύρω από τις σχολικές μονάδες*». Πάντως, όπως τονίζει ο συγγραφέας, «*είναι δύσκολο να διαπιστωθεί κατά πόσον αυτές οι εικόνες ανομίας αντιστοιχούσαν στην πραγματικότητα, καθώς οι εκτιμήσεις για τον αριθμό των χρηστών μάλλον δεν δικαιολογούσαν την ένταση των εικόνων*».

Σε αντίθεση, λοιπόν, με την εικόνα αυτή, οι σχολικές κωμωδίες προσέγγιζαν την νέα κατάσταση μέσα από ένα πρίσμα, που δεν κατήγγειλε τα στοιχεία της σχολικής καθημερινότητας, που προβλημάτιζαν τον Τύπο, όπως η διάδοση της χρήσης της μοτοσικλέτας και των εφηβικών σεξουαλικών σχέσεων.

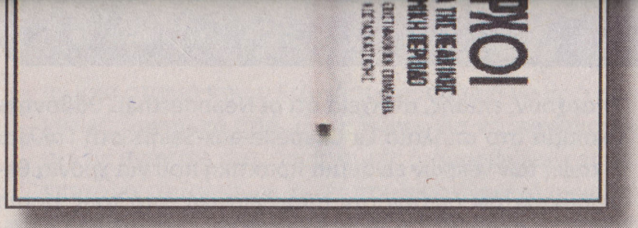
Ακολουθεί η συνεισφορά στην έκδοση, του *Κώστα Καλφόπουλου*, με το «***Same player shoots again. Ένα δοκίμιο για το φλιπεράκι ως μηχανή ονείρων και την γενιά των φλίπερ***».

Press Button. Ένας κόσμος φαντασμαγορικός.

Σύμφωνα με τον Καλφόπουλο η πρώτη γνωριμία και επαφή με το φλίπερ ενέχει στοιχεία «αποκάλυψης»: «*ο παίκτης έκθαμβος και απορημένος στην αρχή, βρίσκεται κυριολεκτικά μπροστά σε έναν ''θαυμαστό καινούργιο κόσμο''. Μέσα από το αυτόματο, μαζί με τους φωτισμούς, τις απαστράπτουσες επιφάνειες και τις εντυπωσιακές ''εικονογραφήσεις'', αντανακλάται η φαντασμαγορία του και ταυτόχρονα εκπέμπεται ένας επιβλητικός ''μαγικός κόσμος''*».

Στην δεκαετία του '60 όπως περιγράφει ο συγγραφέας του δοκιμίου το φλίπερ έχει κατακλύσει στην κυριολεξία τον ελλαδικό χώρο. Ενδεικτική είναι μια έρευνα που δημοσιεύεται τον Φλεβάρη του **1965** στο περιοδικό ***Εικόνες*** με τον τίτλο «*Απαγορευμένα παιγνίδια*» και υπολογίζει τον αριθμό των φλίπερ στην ελλαδική επικράτεια στα 4.200 μηχανήματα, δηλαδή σ' έναν ασύλληπτο για την εποχή αριθμό.

Ο Καλφόπουλος παρατηρεί σ' άλλο σημείο ότι «*η παρουσία του φλίπερ συνδέθηκε αναπόσπαστα με τις πρώτες απόπειρες χειραφέτησης της νεολαίας, αλλά και εν μέρει με υπαρκτές ή εικαζόμενες, ήπιες κατά το μάλλον ή ήττον παραβατικές συμπεριφορές (τεντυμποϊσμός, σκασιαρχείο, σφαιριστήρια κ.ά.), που δημιουργούσαν αρχικά σε ενδοοικογενειακό πλαίσιο και στη συνέχεια σε κοινωνικό, εν μέρει δε και πολιτικό, επίπεδο, εν δυνάμει συνθή-*

Σελ. 268
Πρώτη έκδοση Οκτώβριος 2018
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΚΤΩ

«Στο βιβλίο επιχειρείται η ψηλάφηση όψεων της νεανικής αμφισβήτησης τη μεταπολεμική περίοδο, από τα τέλη της δεκαετίας του '40 έως και τα τέλη της δεκαετίας του '90, οι μεταμορφώσεις της και η εξέλιξή της στη διάρκεια περίπου πενήντα χρόνων. Χουλιγκάνοι και μοτοσικλετιστές, «ανήθικες» ΕΠΟΝίτισσες και νεαρές εκδιδόμενες κοπέλες, τοξικομανείς, πανκ και καταληψίες μαθητές στην εποχή των εκπληρωμένων αιτημάτων, θαμώνες των «σφαιριστηρίων», εραστές των φλίπερ. Φαινομενικά ανομοιογενείς ως προς το ιστορικό αποτύπωμα τους, νεανικές συνομαδώσεις και συλλογικότητες ή απλώς δυστυχείς (όπως συμβαίνει με τις εκδιδόμενες) νεαρές υπάρξεις, είχαν ως κοινό παρονομαστή τη μετωπική σύγκρουσή τους με την κυρίαρχη ιδεολογία και ηθική της εποχής τους. Ακαθόριστα αμφισβητίες, τουλάχιστον με την πολιτική σημασία του όρου, αλλά οπωσδήποτε αναιδείς, σόκαραν τους ενήλικες «δείχνοντάς» τους με περίσσιο θράσος την γλώσσα, απαιτώντας έναν καλύτερο και συχνά δικαιότερο κόσμο». (Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης).

Στην συλλογική αυτή έκδοση η *Πατρίτσια Γερακοπούλου* ανοίγει την «αυλαία» με κείμενο που τιτλοφορείται: «***Αμφισβήτηση και αμερικανικό fandom στην μεταπολεμική Ελλάδα: πρωτόλεια παγκοσμιοποιημένης χειραφέτησης μέσω της συστηματικής κατανάλωσης αμερικανικών κόμικς και τηλεοπτικών σίριαλ***». Η συγγραφέας υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, όσον αφορά την μεταπολεμική γενιά, ότι όσοι μεγάλωσαν τότε γνωρίζουν (από εμπειρία ή παρατήρηση) ότι «*τα πιο σημαντικά ψυχοκοινωνικά «εργαλεία» για τις νεανικές ταυτότητες και ομάδες ήταν το ροκ και η επιστημονική φαντασία*».

Η Γερακοπούλου εξηγεί, επίσης, ότι «*στο παρόν κείμενο η ''εργαλειοθήκη'' αυτή διευρύνεται ώστε να συμπεριλάβει παραπλήσια πεδία λιβιδινικής επένδυσης και φα-*

να αυτονομηθούν και να ενσωματωθούν στην κοινωνία των ενηλίκων».

Ο συγγραφέας τονίζει ακόμη, μεταξύ άλλων, ότι στις πρώτες δεκαετίες εμφάνισης του φαινομένου του νεανικού οπαδισμού, οι Ιταλοί και Ισπανοί «***Ultras***», καθώς επίσης και οι λατινοαμερικάνοι «***Barras Bravas***» και «*Hinchadas*», υιοθετούσαν και ιδιότυπες μορφές πολιτικής στράτευσης: «*Ο οπαδισμός συνδέθηκε με τον πολιτικό ακτιβισμό και την δράση πολιτικών ομάδων, που κυμαινόταν από νεοφασιστικές συλλογικότητες με ξενοφοβικό και ρατσιστικό λόγο μέχρι οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και του αναρχικού χώρου, που στρατολογούσαν οπαδούς για την επίτευξη των δικών τους αντικαπιταλιστικών προταγμάτων, στη βάση μιας μάλλον επιφανειακής ιδεολογικοποίησης των αθλητικών ταυτοτήτων και διαφορών*».

Στην συνέχεια ο συγγραφέας, με εύστοχο και περιεκτικό τρόπο, ασχολείται με την ***Ανάδυση και την κοινωνική συγκρότηση του οπαδισμού στην Ελλάδα*** στις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες, τις ***Κοινωνικές συνθήκες ανάδυσης του οπαδισμού των νέων στην περίοδο της μεταπολίτευσης***, αλλά και με τις ***Θύρες των οπαδών και την κοινωνική οργάνωση του οπαδικού κόσμου στα χρόνια της μεταπολίτευσης*** και τέλος με την ***Συλλογική μνήμη και την ταυτότητα στον λόγο των οπαδών***.

Το τρίτο κείμενο του *Παναγιώτη Ζεστανάκη* ασχολείται με τις «***Μαθητικές ταυτότητες και την «αντίδραση» σε μια επιτυχημένη σχολική κωμωδία: η ταινία Ρόδα τσάντα και κοπάνα του Όμηρου Ευστρατιάδη (1982)***».

Ο Ζεστανάκης τονίζει εξ αρχής τις αλλαγές που σημειώθηκαν στην καμπή αυτής της δεκαετίας: «*Το 1979 δημιουργήθηκαν τα μεικτά λύκεια. Το 1982 καταργήθηκε η μαθητική ποδιά και καθιερώθηκε η πολιτική ενδυμασία, απόφαση που δυσαρέστησε ορισμένους (κυρίως δεξιούς) πολιτικούς φορείς, οι οποίοι θεώρησαν ότι η αλλαγή αυτή ευνοούσε τη μαθητική απειθαρχία [...] Η πολιτικοποίηση της σχολικής ζωής εκφραζόταν μέσω συλλογικοτήτων όπως οι μαθητικές κοινότητες, τις οποίες η τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ αποτιμούσε ως φορείς που συνέβαλαν θετικά στην πολιτικοποίηση των εφήβων. Το ΠΑΣΟΚ έβλεπε την αμφισβήτηση και αναδιάρθρωση των εκπαιδευτικών πολιτικών ως πεδίο στο οποίο μπορούσε να δείξει τις διαφορές που είχε με την Νέα Δημοκρατία, την οποία θεωρούσε εκφραστή συντηρητικών απόψεων για την εκπαίδευση*».

Αυτές ακριβώς οι αλλαγές, όπως παρατηρεί ο συγγρα-

κωμωδίες προσέγγιζαν την νέα κατάσταση μέσα από ένα πρίσμα, που δεν κατήγγειλε τα στοιχεία της σχολικής καθημερινότητας, που προβληματίζαν τον Τύπο, όπως η διάδοση της χρήσης της μοτοσικλέτας και των εφηβικών σεξουαλικών σχέσεων.

Ακολουθεί η συνεισφορά στην έκδοση, του *Κώστα Καλφόπουλου*, με το «***Same player shoots again. Ένα δοκίμιο για το φλιπεράκι ως μηχανή ονείρων και την γενιά των φλίπερ***».

Press Button. Ένας κόσμος φαντασμαγορικός.

Σύμφωνα με τον Καλφόπουλο η πρώτη γνωριμία και επαφή με το φλίπερ ενέχει στοιχεία «αποκάλυψης»: «*ο παίκτης έκθαμβος και απορημένος στην αρχή, βρίσκεται κυριολεκτικά μπροστά σε έναν ''θαυμαστό καινούργιο κόσμο''. Μέσα από το αυτόματο, μαζί με τους φωτισμούς, τις απαστράπτουσες επιφάνειες και τις εντυπωσιακές ''εικονογραφήσεις'', αντανακλάται η φαντασμαγορία του και ταυτόχρονα εκπέμπεται ένας επιβλητικός ''μαγικός κόσμος''*».

Στην δεκαετία του '60 όπως περιγράφει ο συγγραφέας του δοκιμίου το φλίπερ έχει κατακλύσει στην κυριολεξία τον ελλαδικό χώρο. Ενδεικτική είναι μια έρευνα που δημοσιεύεται τον Φλεβάρη του **1965** στο περιοδικό ***Εικόνες*** με τον τίτλο «*Απαγορευμένα παιγνίδια*» και υπολογίζει τον αριθμό των φλίπερ στην ελλαδική επικράτεια στα 4.200 μηχανήματα, δηλαδή σ' έναν ασύλληπτο για την εποχή αριθμό.

Ο Καλφόπουλος παρατηρεί σ' άλλο σημείο ότι «*η παρουσία του φλίπερ συνδέθηκε αναπόσπαστα με τις πρώτες απόπειρες χειραφέτησης της νεολαίας, αλλά και εν μέρει με υπαρκτές ή εικαζόμενες, ήπιες κατά το μάλλον ή ήττον παραβατικές συμπεριφορές (τεντυμποϊσμός, σκασιαρχείο, σφαιριστήρια κ.ά.), που δημιουργούσαν αρχικά σε ενδοοικογενειακό πλαίσιο και στη συνέχεια σε κοινωνικό, εν μέρει δε και πολιτικό, επίπεδο, εν δυνάμει συνθήκες σύγκρουσης με το πνεύμα ενός νεοελληνικού law and order και τους ιδεολογικούς μηχανισμούς του κράτους*». Αυτή ακριβώς την σύγκρουση καθρεπτίζει και η προσπάθεια επιβολής στην «αδέσποτη νεολαία των γερανών και των φλίπερ» (τίτλος άρθρου του ***Β. Βασιλικού*** στα μέσα του 1965 στο περιοδικό *Ταχυδρόμος* με το οποίο υπερασπιζόταν τους απείθαρχους νέους) μέσω αυστηρών κυρώσεων με χαρακτηριστικότερη την ψήφιση και εφαρμογή του **ν. 4000 «περί τεντυμποϊσμού»** το **1959**.

Ο συγγραφέας του δοκιμίου εξηγεί ακόμη ότι «*Κατά*

την περίοδο της κυριαρχίας του, το φλίπερ σηματοδότησε και νοηματοδότησε μια σειρά από δραστηριότητες στην καθημερινότητα και τον ελεύθερο χρόνο των νέων, την αναζήτηση της ταυτότητάς τους μέσα σε ένα ιδιόμορφο, εξόχως πολωτικό για τα νεοελληνικά δεδομένα, κοινωνικό και πολιτισμικό περιβάλλον μεταξύ σύγκρουσης και ενσωμάτωσης, εντός του οποίου συγκλίνουν, διόλου παράδοξα, οι συντηρητικές απόψεις τόσο της δεξιάς όσο και της αριστεράς στο φορτισμένο πολιτικά κλίμα της εποχής, με κύριο στόχο την άσκηση κοινωνικού ελέγχου στην ελληνική νεολαία και την χειραγώγησή της»*.

Το ***πέμπτο κείμενο*** της *Ορσαλίας-Ελένης Κασσαβέτη* έχει τον τίτλο «***Από το Φωτορεπορτάζ στην βίντεο-αναπαράσταση: ο οπτικός ηθικός πανικός γύρω από την τοξικομανία στην δεκαετία του '80***».

Στο συγκεκριμένο άρθρο η συγγραφέας εξετάζει τον τρόπο συγκρότησης και λειτουργίας των αναπαραστάσεων της τοξικοεξάρτησης στον δημοφιλή κινηματογράφο και στο εγχώριο βιντεο-κύκλωμα της δεκαετίας του '80.

Την σκυτάλη παίρνει ο *Κώστας Κατσάπης* με τις «***Νεαρές εκδιδόμενες γυναίκες του '60: στοιχεία κοινωνικής ιστορίας για δυστυχείς υπάρξεις***».

Σύμφωνα με τον συγγραφέα του κειμένου: «*Παρά το γεγονός ότι τα τελευταία δέκα χρόνια έχουν εκπονηθεί πολλές μελέτες, που εστιάζουν στην πολιτισμική ιστορία της νεολαίας, οι πόρνες παραμένουν έξω από το κάδρο. Θα τολμούσα να ισχυριστώ μάλιστα ότι το άνοιγμα των τελευταίων ετών προς την πολιτισμική προσέγγιση, τείνει να δημιουργήσει μια νέα ιεραρχία: οι «οπαδοί» του ροκ εν ρολ, οι χίπις, οι πανκ, οι χούλιγκανς και τα φρικιά, οι ατίθασοι μαθητές του '80 και του '90, όλοι αυτοί φαίνεται να υποκαθιστούν ως προς την αναζήτηση του ενδιαφέροντος τις παλιές συλλογικότητες που φτιάχνονταν γύρω από τις πολιτικές ταυτότητες: φοιτητές, πολιτικές νεολαίες, ηρωικές προσωπικότητες, λαμπεροί και λαμπροί*

ολαία!»: Η συμμετοχή στην σκηνή πανκ της Αθήνας ως πολιτισμική δήλωση, πολιτική υπαγωγή, κοινωνική εμπειρία και αυτοβιογραφική αφήγηση».

Ο συγγραφέας μάς ταξιδεύει από την εμφάνιση τού πανκ ως μουσική στην Ν. Υόρκη το 1975, όπου λαμβάνει το συγκεκριμένο όνομα και διαμορφώνονται τα δομικά χαρακτηριστικά του: «πρωτόλεια ενορχήστρωση, γρήγορος ρυθμός, συγκροτήματα που έπαιζαν σε μικρά κλαμπ έχοντας άμεση επαφή με το κοινό, άρνηση των μουσικών να αποδεχθούν την νοοτροπία του «ροκ σταρ», κοντά μαλλιά, σκισμένα μπλουζάκια, στενά παντελόνια, πέτσινα μπουφάν». Ο συγγραφέας στην συνέχεια μας θυμίζει την παρουσία των πανκς στην Πλάκα και μέσα από μαρτυρίες.

Και φυσικά από τους ...«Σιου των Εξαρχείων» στην «άγρια νεολαία».

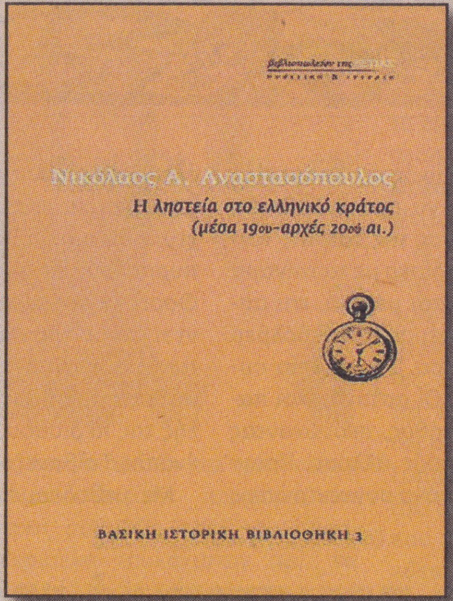
«*Μαζί με τα μπαρ, στα οποία άρχισαν να συχνάζουν οι πανκς, στα Εξάρχεια συνυπήρχαν γραφεία πολιτικών οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, έντυπα και εκδοτικοί οίκοι, ενώ διογκωνόταν η εικόνα της περιοχής ως άντρο της Αναρχίας –που πρακτικά σήμαινε πως εκεί ακριβώς συνέρρεαν όσοι νέοι έλκονταν από τις ρητορείες και την αυξανόμενη δράση του λεγόμενου «αναρχικού χώρου». Και οι ήδη υπάρχουσες πολιτικές ομάδες είδαν στο πρόσωπο των πανκς μια ακατανόητη μεν, αντισυμβατική και ανατρεπτική δε, φωνή. Καθόλου τυχαία η αναρχική εφημερίδα Αρένα παρουσίασε τον υποπολιτισμό ως «προσπάθεια ανατροπής του κατεστημένου» και τους πανκς ως «απόκληρους της ελληνικής κοινωνίας». Υπήρξε δηλαδή μια συναισθηματική ταύτιση που άφηνε πολλά περιθώρια εκατέρωθεν προσέγγισης. Φυσικά, όταν η όλο και πιο πολυπληθής ομάδα των πανκς εγκαταστάθηκε στα Εξάρχεια, συνέχισε τον «σημειολογικό ανταρτοπόλεμο» της περιφερόμενης «τερατότητας», κάνοντας ακόμα και τους αντιεξουσιαστές να νιώθουν άβολα*».

Ακολουθεί η Αλίκη Κρασοφολόνου με το

Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

(μέσα $19^{ου}$ – αρχές $20^{ου}$ αι.)

Νικόλαος Αναστασόπουλος

Σελ. 179 / Αθήνα 2018
Εκδόσεις Εστία

Στην ***Εισαγωγή*** της έκδοσης αυτής περιγράφεται συνοπτικά η προβληματική του θέματος και ο τρόπος τεκμηρίωσής του, ενώ παρατίθεται κείμενο από ανταπόκριση της εφημερίδας της Κολωνίας για το φαινόμενο της ληστείας στον ελλαδικό χώρο, το οποίο δημοσιεύτηκε σε κύριο άρθρο της εφημερίδας Εμπρός της $12^{ης}$ Σεπτεμβρίου του 1907:

«Ο εν Αθήναις ανταποκριτής της Εφημερίδος της Κολωνίας εν τινι ανταποκρίσει υπό ημερομηνίαν 10 Σεπτεμβρίου (ν. ημ.) προς την ανωτέρω εφημερίδα γράφει τα εξής: Συχνά ακούει τις εκ των επαρχιών περί των εκάστοτε αναφαινομένων μικρών ληστοσυμμοριών. Καθόσον το πλείστον του εσωτερικού της Ελλάδος είνε ακατοίκητον και απροσπέλαστον ως εκ των ορέων, η δε αστυνομία και η χωροφυλακή δεν επαρκούσι δια την φρούρησιν, ούτω δε εκάστοτε εξ έως ούτω επικηρυχθέντες, ως κατάδικοι εκφεύγουσι τας συνεπείας του νόμου και συνιστώσι συμμορίαν, όπως εξασκήσωσι το επάγγελμα του ληστού καίτοι εκηρύχθησαν αμοιβαί δια τας κεφαλάς των. Ξένοι, λέγει ο αρθρογράφος, από του 1870 ούτε απήχθησαν επί τω σκοπώ να εξαναγκάσωσιν αυτούς εις λύτρα, τουναντίον δε συμβαίνει προκειμένου περί των εντοπίων ευπόρων ή των υιών των, ους απάγουσιν εις τα όρη και δεν αποκτώσι την ελευθερίαν των, πριν ή πληρώσωσιν ανάλογόν τι ποσόν. Οι πλείστοι τούτων επεδόθησαν εις την ληστείαν, ένεκεν ασημάντων ποινικών αποφάσεων... Επειδή δε κατέφευγον εις τα όρη, συχνάκις δε και εις τους συγγενείς των, ή φίλους των όπου διήρχοντο πλείστας όσας ημέρας, τούτου ένεκεν εψηφίσθη νόμος, όστις δίδει το δικαίωμα εις την εξουσίαν να εκτοπίζη τους υπόπτους συγγενείς των ληστών ως υποθάλποντας αυτούς. Τας ελπίδας των τας στηρίζουν εις την ακουσίαν ή εκουσίαν υποστήριξιν των αγροτικών πληθυσμών, διότι πάντοτε τους απει-

συντηρητικές απόψεις τόσο της δεξιάς όσο και της αριστεράς στο φορτισμένο πολιτικά κλίμα της εποχής, με κύριο στόχο την άσκηση κοινωνικού ελέγχου στην ελληνική νεολαία και την χειραγώγησή της».

Το **πέμπτο κείμενο** της *Ορσαλίας-Ελένης Κασσαβέτη* έχει τον τίτλο «***Από το Φωτορεπορτάζ στην βίντεο-αναπαράσταση: ο οπτικός ηθικός πανικός γύρω από την τοξικομανία στην δεκαετία του '80***».

Στο συγκεκριμένο άρθρο η συγγραφέας εξετάζει τον τρόπο συγκρότησης και λειτουργίας των αναπαραστάσεων της τοξικοεξάρτησης στον δημοφιλή κινηματογράφο και στο εγχώριο βιντεο-κύκλωμα της δεκαετίας του '80.

Την σκυτάλη παίρνει ο *Κώστας Κατσάπης* με τις «***Νεαρές εκδιδόμενες γυναίκες του '60: στοιχεία κοινωνικής ιστορίας για δυστυχείς υπάρξεις***».

Σύμφωνα με τον συγγραφέα του κειμένου: «*Παρά το γεγονός ότι τα τελευταία δέκα χρόνια έχουν εκπονηθεί πολλές μελέτες, που εστιάζουν στην πολιτισμική ιστορία της νεολαίας, οι πόρνες παραμένουν έξω από το κάδρο. Θα τολμούσα να ισχυριστώ μάλιστα ότι το άνοιγμα των τελευταίων ετών προς την πολιτισμική προσέγγιση, τείνει να δημιουργήσει μια νέα ιεραρχία: οι «οπαδοί» του ροκ εν ρολ, οι χίπις, οι πανκ, οι χούλιγκανς και τα φρικιά, οι ατίθασοι μαθητές του '80 και του '90, όλοι αυτοί φαίνεται να υποκαθιστούν ως προς την αναζήτηση του ενδιαφέροντος τις παλιές συλλογικότητες που φτιάχνονταν γύρω από τις πολιτικές ταυτότητες: φοιτητές, πολιτικές νεολαίες, ηρωικές προσωπικότητες, λαμπεροί και λαμπροί νεαροί ηγέτες. Την ίδια στιγμή, όμως, τα νέα αυτά υποκείμενα δημιουργούν (η διαχείριση τους πιο σωστά) καινούργιους αποκλεισμούς. Όλοι οι παραπάνω νέοι ανήκουν, όπως οι πολιτικοποιημένοι, σε εμφανείς συλλογικότητες. Εντάσσονται κάπου. Η ζωή τους, ακόμη και αν φλερτάρει με το περιθώριο έχει «ένα νόημα». Τι γίνεται όμως με εκείνους που είναι εντελώς «αόρατοι»;*».

Το έβδομο κείμενο του *Κώστα Κατσούδα* έχει τίτλο «***Προσοχή Νεολαία!» Ηθικός πανικός και αντικομμουνιστικός λόγος στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια***».

Όπως χαρακτηριστικά περιγράφεται στην Εισαγωγή της έκδοσης «η ιστορικοποίηση της εμπειρίας της Κατοχής επισημαίνεται ως η

ρυθμός, συγκροτήματα που έπαιζαν σε μικρά κλαμπ έχοντας άμεση επαφή με το κοινό, άρνηση των μουσικών να αποδεχθούν την νοοτροπία του «ροκ σταρ», κοντά μαλλιά, σκισμένα μπλουζάκια, στενά παντελόνια, πέτσινα μπουφάν». Ο συγγραφέας στην συνέχεια μας θυμίζει την παρουσία των πανκς στην Πλάκα και μέσα από μαρτυρίες.

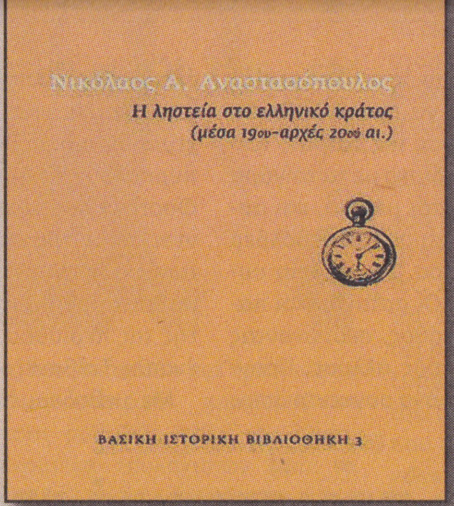
Και φυσικά από τους ...«Σιου των Εξαρχείων» στην «άγρια νεολαία».

«*Μαζί με τα μπαρ, στα οποία άρχισαν να συχνάζουν οι πανκς, στα Εξάρχεια συνυπήρχαν γραφεία πολιτικών οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, έντυπα και εκδοτικοί οίκοι, ενώ διογκωνόταν η εικόνα της περιοχής ως άντρο της Αναρχίας –που πρακτικά σήμαινε πως εκεί ακριβώς συνέρρεαν όσοι νέοι έλκονταν από τις ρητορείες και την αυξανόμενη δράση του λεγόμενου «αναρχικού χώρου». Και οι ήδη υπάρχουσες πολιτικές ομάδες είδαν στο πρόσωπο των πανκς μια ακατανόητη μεν, αντισυμβατική και ανατρεπτική δε, φωνή. Καθόλου τυχαία η αναρχική εφημερίδα Αρένα παρουσίασε τον υποπολιτισμό ως «προσπάθεια ανατροπής του κατεστημένου» και τους πανκς ως «απόκληρους της ελληνικής κοινωνίας». Υπήρξε δηλαδή μια συναισθηματική ταύτιση που άφηνε πολλά περιθώρια εκατέρωθεν προσέγγισης. Φυσικά, όταν η όλο και πιο πολυπληθής ομάδα των πανκς εγκαταστάθηκε στα Εξάρχεια, συνέχισε τον «σημειολογικό ανταρτοπόλεμο» της περιφερόμενης «τερατότητας», κάνοντας ακόμα και τους αντιεξουσιαστές να νιώθουν άβολα*».

Ακολουθεί η *Αλίκη Κοσυφολόγου* με το κείμενο «***Οι νέες κάνουν σεξ»: «Απείθαρχες σεξουαλικότητες στον δημοφιλή ελληνικό κινηματογράφο της δεκαετίας του '60. Η περίπτωση του φιλμ Κατήφορος***».

Αντικείμενο του συγκεκριμένου άρθρου είναι η μελέτη των κυρίαρχων λόγων για την σεξουαλικότητα των νέων μέσα από αναπαράσταση στον δημοφιλή κινηματογράφο και συγκεκριμένα αναλύοντας το φιλμ ***Κατήφορος***.

Η συγγραφέας, μεταξύ άλλων, συμπεραίνει ότι «*ο «αγώνας» που διεξάγεται μεταξύ καλών (ηθικών) και κακών (ανήθικων) καταλήγει να επιμερίζεται σε διαμάχη μεταξύ παράδοσης και εκσυγχρονισμού, αυταρχισμού και φιλελευθεροποίησης, πατριαρχίας και γυναικείας χειραφέτησης, όπου τα πρώτα μέρη των δι-*

Στην ***Εισαγωγή*** της έκδοσης αυτής περιγράφεται συνοπτικά η προβληματική του θέματος και ο τρόπος τεκμηρίωσής του, ενώ παρατίθεται κείμενο από ανταπόκριση της εφημερίδας της Κολωνίας για το φαινόμενο της ληστείας στον ελλαδικό χώρο, το οποίο δημοσιεύτηκε σε κύριο άρθρο της εφημερίδας Εμπρός της 12ης Σεπτεμβρίου του 1907:

«Ο εν Αθήναις ανταποκριτής της Εφημερίδος της Κολωνίας εν τινι ανταποκρίσει υπό ημερομηνίαν 10 Σεπτεμβρίου (ν. ημ.) προς την ανωτέρω εφημερίδα γράφει τα εξής: Συχνά ακούει τις εκ των επαρχιών περί των εκάστοτε αναφαινομένων μικρών ληστοσυμμοριών. Καθόσον το πλείστον του εσωτερικού της Ελλάδος είνε ακατοίκητον και απροσπέλαστον ως εκ των ορέων, η δε αστυνομία και η χωροφυλακή δεν επαρκούσι δια την φρούρησιν, ούτω δε εκάστοτε εξ έως ούτω επικηρυχθέντες, ως κατάδικοι εκφεύγουσι τας συνεπείας του νόμου και συνιστώσι συμμορίαν, όπως εξασκήσωσι το επάγγελμα του ληστού καίτοι εκηρύχθησαν αμοιβαί δια τας κεφαλάς των. Ξένοι, λέγει ο αρθρογράφος, από του 1870 ούτε απήχθησαν επί τω σκοπώ να εξαναγκάσωσιν αυτούς εις λύτρα, τουναντίον δε συμβαίνει προκειμένου περί των εντοπίων ευπόρων ή των υιών των, ους απάγουσιν εις τα όρη και δεν αποκτώσι την ελευθερίαν των, πριν ή πληρώσωσιν ανάλογόν τι ποσόν. Οι πλείστοι τούτων επεδόθησαν εις την ληστείαν, ένεκεν ασημάντων ποινικών αποφάσεων... Επειδή δε κατέφευγον εις τα όρη, συχνάκις δε και εις τους συγγενείς των, ή φίλους των όπου διήρχοντο πλείστας όσας ημέρας, τούτου ένεκεν εψηφίσθη νόμος, όστις δίδει το δικαίωμα εις την εξουσίαν να εκτοπίζη τους υπόπτους συγγενείς των ληστών ως υποθάλποντας αυτούς. Τας ελπίδας των τας στηρίζουν εις την ακουσίαν ή εκουσίαν υποστήριξιν των αγροτικών πληθυσμών, διότι πάντοτε τους απειλεί ο κίνδυνος της ιδίας των κεφαλής, της σφαγής του ποιμνίου των...».

Το ***πρώτο κεφάλαιο*** τιτλοφορείται ***Ληστές και ληστεία*** και πραγματεύεται την ***Γένεση του ληστρικού φαινομένου***, τις ***Αιτίες εμφάνισης, εξάπλωσης και διατήρησης της ληστείας***, την ***Φυσιογνωμία της Ληστείας*** και την ***Κατασταλτική αντιμετώπιση της ληστείας μέσω της νομοθεσίας***.

Ο *Αναστασόπουλος* εξηγεί εδώ με σαφήνεια γιατί μετά τη δημιουργία του πρώτου ελληνικού βασιλείου και την έλευση του Όθωνα, η ληστεία εξακολουθεί να λειτουργεί στην ελληνική παραδοσιακή κοινωνία σαν μια αντίδραση του αγροτοποιμενικού κόσμου της υπαίθρου απέναντι στην επιδίωξη της κρατικής εξουσίας να τον εντάξει σε ένα νέο κοινωνικό και οικονομικό σύστημα: «*Γενικότερα, σε μια ατμόσφαιρα ριζικών μεταβολών που πραγματοποιήθηκαν στην κοινωνία, αλλά και μεταβατικής ρευστής οικονομίας, που συνοδεύτηκε από την περικοπή των δημόσιων δαπανών, η ληστεία συνδέθηκε με την ανάπτυξη μιας δυναμικής αντίστασης στο υπάρχον πολιτικό καθεστώς. Με άλλα λόγια η κοινότητα, αντί να υποταχθεί στον κρατικό συγκεντρωτισμό, ανέπτυξε μηχανισμούς περιφρούρησης της αυτονομίας της και αντέδρασε αποκρούοντας τους μετασχηματισμούς του νέου κράτους*».

στοιχεία κοινωνικής ιστορίας για δυστυχείς υπάρξεις».

Σύμφωνα με τον συγγραφέα του κειμένου: «*Παρά το γεγονός ότι τα τελευταία δέκα χρόνια έχουν εκπονηθεί πολλές μελέτες, που εστιάζουν στην πολιτισμική ιστορία της νεολαίας, οι πόρνες παραμένουν έξω από το κάδρο. Θα τολμούσα να ισχυριστώ μάλιστα ότι το άνοιγμα των τελευταίων ετών προς την πολιτισμική προσέγγιση, τείνει να δημιουργήσει μια νέα ιεραρχία: οι «οπαδοί» του ροκ εν ρολ, οι χίπις, οι πανκ, οι χούλιγκανς και τα φρικιά, οι ατίθασοι μαθητές του '80 και του '90, όλοι αυτοί φαίνεται να υποκαθιστούν ως προς την αναζήτηση του ενδιαφέροντος τις παλιές συλλογικότητες που φτιάχνονταν γύρω από τις πολιτικές ταυτότητες: φοιτητές, πολιτικές νεολαίες, ηρωικές προσωπικότητες, λαμπεροί και λαμπροί νεαροί ηγέτες. Την ίδια στιγμή, όμως, τα νέα αυτά υποκείμενα δημιουργούν (η διαχείριση τους πιο σωστά) καινούργιους αποκλεισμούς. Όλοι οι παραπάνω νέοι ανήκουν, όπως οι πολιτικοποιημένοι, σε εμφανείς συλλογικότητες. Εντάσσονται κάπου. Η ζωή τους, ακόμη και αν φλερτάρει με το περιθώριο έχει «ένα νόημα». Τι γίνεται όμως με εκείνους που είναι εντελώς «αόρατοι»;*».

Το έβδομο κείμενο του *Κώστα Κατσούδα* έχει τίτλο «***Προσοχή Νεολαία!» Ηθικός πανικός και αντικομμουνιστικός λόγος στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια***».

Όπως χαρακτηριστικά περιγράφεται στην Εισαγωγή της έκδοσης «η ιστορικοποίηση της εμπειρίας της Κατοχής επισημαίνεται ως η εμφάνιση κοινωνικών πρακτικών όπως η βιοπάλη, ο περιπλανώμενος βίος και η επαιτεία. Οι σαλταδόροι και τα ''ξυπόλυτα τάγματα'' της Κατοχής, υπήρξαν φαινόμενα διακριτά και στη μετά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο ιστορική στιγμή και, ύστερα από μια περίοδο εξιδανίκευσης, ερμηνεύθηκαν με όρους δημοσίου κινδύνου, ως "εκφάνσεις ηθικών νόσων και κοινωνικών παθογενειών, που έχρηζαν προνοιακής και κατασταλτικής αντιμετώπισης''».

Το όγδοο κείμενο του *Γιάννη Κολοβού* τιτλοφορείται «***Κοινωνικά απόβλητα: Άγρια νεκνταν από τις ρητορείες και την αυξανόμενη δράση του λεγόμενου «αναρχικού χώρου». Και οι ήδη υπάρχουσες πολιτικές ομάδες είδαν στο πρόσωπο των πανκς μια ακατανόητη μεν, αντισυμβατική και ανατρεπτική δε, φωνή. Καθόλου τυχαία η αναρχική εφημερίδα Αρένα παρουσίασε τον υποπολιτισμό ως «προσπάθεια ανατροπής του κατεστημένου» και τους πανκς ως «απόκληρους της ελληνικής κοινωνίας». Υπήρξε δηλαδή μια συναισθηματική ταύτιση που άφηνε πολλά περιθώρια εκατέρωθεν προσέγγισης. Φυσικά, όταν η όλο και πιο πολυπληθής ομάδα των πανκς εγκαταστάθηκε στα Εξάρχεια, συνέχισε τον «σημειολογικό ανταρτοπόλεμο» της περιφερόμενης «τερατότητας», κάνοντας ακόμα και τους αντιεξουσιαστές να νιώθουν άβολα***».

Ακολουθεί η *Αλίκη Κοσυφολόγου* με το κείμενο «***Οι νέες κάνουν σεξ»: «Απείθαρχες σεξουαλικότητες στον δημοφιλή ελληνικό κινηματογράφο της δεκαετίας του '60. Η περίπτωση του φιλμ Κατήφορος***».

Αντικείμενο του συγκεκριμένου άρθρου είναι η μελέτη των κυρίαρχων λόγων για την σεξουαλικότητα των νέων μέσα από αναπαράσταση στον δημοφιλή κινηματογράφο και συγκεκριμένα αναλύοντας το φιλμ ***Κατήφορος***.

Η συγγραφέας, μεταξύ άλλων, συμπεραίνει ότι «*ο «αγώνας» που διεξάγεται μεταξύ καλών (ηθικών) και κακών (ανήθικων) καταλήγει να επιμερίζεται σε διαμάχη μεταξύ παράδοσης και εκσυγχρονισμού, αυταρχισμού και φιλελευθεροποίησης, πατριαρχίας και γυναικείας χειραφέτησης, όπου τα πρώτα μέρη των διπόλων παρουσιάζονται να επικρατούν των δευτέρων και στις τρεις περιπτώσεις, με την «αξίωση» της υπηρέτησης της υποστασιοποιημένης ιδέας της κοινωνικής ειρήνης ως οργανωτικής αρχής*».

Την έκδοση συμπληρώνει κείμενο του *Δημήτρη Σκλαβενίτη* με τον τίτλο «***Σχολεία υπό κατάληψη: η νομιμοποίηση μιας νέας μορφής μαθητικής κινητοποίησης στη εποχή της Μεταπολίτευσης***».

Συσπείρωση Αναρχικών

γράφει τα εξής: Συχνά ακούει τις εκ των επαρχιών περί των εκάστοτε αναφαινομένων μικρών ληστοσυμμοριών. Καθόσον το πλείστον του εσωτερικού της Ελλάδος είνε ακατοίκητον και απροσπέλαστον ως εκ των ορέων, η δε αστυνομία και η χωροφυλακή δεν επαρκούσι δια την φρούρησιν, ούτω δε εκάστοτε εξ έως ούτω επικηρυχθέντες, ως κατάδικοι εκφεύγουσι τας συνεπείας του νόμου και συνιστώσι συμμορίαν, όπως εξασκήσωσι το επάγγελμα του ληστού καίτοι εκηρύχθησαν αμοιβαί δια τας κεφαλάς των. Ξένοι, λέγει ο αρθρογράφος, από του 1870 ούτε απήχθησαν επί τω σκοπώ να εξαναγκάσωσιν αυτούς εις λύτρα, τουναντίον δε συμβαίνει προκειμένου περί των εντοπίων ευπόρων ή των υιών των, ους απάγουσιν εις τα όρη και δεν αποκτώσι την ελευθερίαν των, πριν ή πληρώσωσιν ανάλογόν τι ποσόν. Οι πλείστοι τούτων επεδόθησαν εις την ληστείαν, ένεκεν ασημάντων ποινικών αποφάσεων… Επειδή δε κατέφευγον εις τα όρη, συχνάκις δε και εις τους συγγενείς των, ή φίλους των όπου διήρχοντο πλείστας όσας ημέρας, τούτου ένεκεν εψηφίσθη νόμος, όστις δίδει το δικαίωμα εις την εξουσίαν να εκτοπίζη τους υπόπτους συγγενείς των ληστών ως υποθάλποντας αυτούς. Τας ελπίδας των τας στηρίζουν εις την ακουσίαν ή εκουσίαν υποστήριξιν των αγροτικών πληθυσμών, διότι πάντοτε τους απειλεί ο κίνδυνος της ιδίας των κεφαλής, της σφαγής του ποιμνίου των…».

Το ***πρώτο κεφάλαιο*** τιτλοφορείται ***Ληστές και ληστεία*** και πραγματεύεται την ***Γένεση του ληστρικού φαινομένου***, τις ***Αιτίες εμφάνισης, εξάπλωσης και διατήρησης της ληστείας***, την ***Φυσιογνωμία της Ληστείας*** και την ***Κατασταλτική αντιμετώπιση της ληστείας μέσω της νομοθεσίας***.

Ο *Αναστασόπουλος* εξηγεί εδώ με σαφήνεια γιατί μετά τη δημιουργία του πρώτου ελληνικού βασιλείου και την έλευση του Όθωνα, η ληστεία εξακολουθεί να λειτουργεί στην ελληνική παραδοσιακή κοινωνία σαν μια αντίδραση του αγροτοποιμενικού κόσμου της υπαίθρου απέναντι στην επιδίωξη της κρατικής εξουσίας να τον εντάξει σε ένα νέο κοινωνικό και οικονομικό σύστημα: «*Γενικότερα, σε μια ατμόσφαιρα ριζικών μεταβολών που πραγματοποιήθηκαν στην κοινωνία, αλλά και μεταβατικής ρευστής οικονομίας, που συνοδεύτηκε από την περικοπή των δημόσιων δαπανών, η ληστεία συνδέθηκε με την ανάπτυξη μιας δυναμικής αντίστασης στο υπάρχον πολιτικό καθεστώς. Με άλλα λόγια η κοινότητα, αντί να υποταχθεί στον κρατικό συγκεντρωτισμό, ανέπτυξε μηχανισμούς περιφρούρησης της αυτονομίας της και αντέδρασε αποκρούοντας τους μετασχηματισμούς του νέου κράτους*».

Το ***δεύτερο κεφάλαιο*** με τον τίτλο ***Η ληστεία από τα μέσα έως το τέλος του 19ου αιώνα***, ασχολείται με τις Περιπτώσεις της Αθήνας και των ελληνοοθωμανικών συνόρων (Θεσσαλία-Ήπειρο), με την Γυναίκα στην ληστεία, με τον λήσταρχο Νταβέλη και τους Αγγλογάλλους, με την ληστεία στην Δυτική Ελλάδα και τον Ιόνιο χώρο και τέλος με την Αποτίμηση των ληστρικών συμπεριφορών κατά τον 19ο αιώνα.

Τέλος το ***τρίτο κεφάλαιο*** ασχολείται με την Ληστεία στις αρχές του 20ου αιώνα. Εδώ γίνεται αναφορά στην φυσιογνωμία και τα χαρακτηριστικά της ληστείας, στην αντιμετώπισή της, στον λήσταρχο Γιαγκούλα, στις πολιτικές στοχεύσεις των ληστών, στους Ρετζαίους και στους Κουμπαίους.

Συσπείρωση Αναρχικών

Στις 27 Φεβρουαρίου, ένας αστυνομικός της Υπηρεσίας Μονοπωλίων βλέπει μια γυναίκα να πουλά λαθραία τσιγάρα σε δρόμο της πρωτεύουσας της Ταϊβάν, Ταϊπέι. Στην προσπάθειά του να πάρει το δίσκο με τα τσιγάρα και τα χρήματά της, η γυναίκα τραβιέται μακριά, και αυτός τη χτυπά στο κεφάλι με το πίσω μέρος του ρεβόλβερ του. Η γυναίκα πεθαίνει στα πόδια του. Στο σημείο συγκεντρώνεται ένα οργισμένο πλήθος. Οι αστυνομικοί πανικόβλητοι πυροβολούν μέσα στο πλήθος, σκοτώνοντας ένα άτομο και τραυματίζοντας αρκετούς άλλους. Πραγματοποιούνται για περίπου ενάμισι χρόνο συγκεντρώσεις

1947: Το περιστατικό της 28ης Φεβρουαρίου στην Ταϊβάν και η επιβεβαίωση ότι ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΣΤΥΓΝΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

μίσους ενάντια σε μια αυταρχική, διεφθαρμένη κρατική εξουσία, η οποία ξεσπά με απίστευτη βία ενάντια στις άοπλες διαδηλώσεις των Κινέζων της ενδοχώρας.

Η Κίνα καταπνίγει την εξέγερση με βάναυση καταστολή, τρομοκρατία και σφαγές. Οι στρατιώτες της ενδοχώρας και η αστυνομία πυροβολούν χιλιάδες ανθρώπους αδιακρίτως.

Ακολούθως, πιο επιλεκτικά, κυνηγά και φυλακίζει ή σφαγιάζει κάθε είδους αντιφρονούντες (σπουδαστές, διανοούμενους, εξέχοντες επιχειρηματίες και ηγετικές φυσιογνωμίες). Οι ξένοι ανταποκριτές εκτιμούν ότι τουλάχιστον πέντε χιλιάδες Ταϊβανέζοι σκοτώθηκαν και οι εκτελέσεις συνεχίζονται (άλλοι μιλούν για δέκα χιλιάδες!).

Ο γενικός κυβερνήτης Τσεν Γι έχει μετατρέψει με αυτό

έλεγχο της πόλης. Τα καταστήματα κλείνουν. Τα μεταφορικά μέσα παραλύουν. Πλήθη Ταϊβανέζων, ακόμα άοπλοι, χτυπούν αρκετούς Κινέζους της ηπειρωτικής χώρας και πυρπολούν τα υπάρχοντά τους, αλλά όχι τα σπίτια τους. Φορτηγά αστυνομίας εφοδιασμένα με πολυβόλα ξεχύνονται στους δρόμους της Ταϊπέι και πυροβολούν εναντίον των διαδηλωτών, ενώ ο κυβερνήτης Chen Yi εκφωνεί με πάθος συμβιβαστικές υποσχέσεις. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, κανένας ξένος δεν είδε έστω και έναν ένοπλο Ταϊβανέζο.

Με μεθοδευμένα κόλπα εξαπάτησης, ο Chen Yi συνεχίζει τις προσπάθειες κατευνασμού των αγανακτισμένων διαδηλωτών, ενώ περιμένει τις στρατιωτικές ενισχύσεις. Στις 2 Μαρτίου, μέσω του ραδιοφώνου, εκφράζει την αγά-

σχεδόν όλες τις πόλεις. Από όσα έγιναν γνωστά, απέκτησαν τον έλεγχο στις περισσότερες περιπτώσεις χωρίς τη χρήση πυροβόλων όπλων. Η βία συνήθως περιοριζόταν σε ξυλοδαρμούς, αν και κάποιοι αξιωματούχοι σκοτώθηκαν.

Στις 7 Μαρτίου, η επιτροπή του Chen Yi υπέβαλε τις προτάσεις της. Σε γενικές γραμμές περιλάμβαναν τα εξής: να δοθεί στην Ταϊβάν επαρχιακή, όχι αποικιακή θέση· να εκλεγούν οι επαρχιακοί δικαστές και οι δήμαρχοι κάθε πόλης πριν από τον Ιούνιο· ότι σε μεγαλύτερο ποσοστό Ταϊβανέζων θα πρέπει να δοθούν διοικητικές, αστυνομικές και δικαστικές θέσεις· να καταργηθεί κάθε ειδική αστυνομία και να μην επιτρέπονται πολιτικές συλλήψεις· να υπάρχει ελευθερία του τύπου και του λόγου και το δικαίωμα απεργίας· οι διαχειριστές όλων των δημόσιων επιχειρήσεων να είναι ταϊβανέζοι· να εκλεγούν επιτροπές

1947: Το περιστατικό της 28ης Φεβρουαρίου στην Ταϊβάν και η επιβεβαίωση ότι ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΣΤΥΓΝΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Στις 27 Φεβρουαρίου, ένας αστυνομικός της Υπηρεσίας Μονοπωλίων βλέπει μια γυναίκα να πουλά λαθραία τσιγάρα σε δρόμο της πρωτεύουσας της Ταϊβάν, Ταϊπέι. Στην προσπάθειά του να πάρει το δίσκο με τα τσιγάρα και τα χρήματά της, η γυναίκα τραβιέται μακριά, και αυτός τη χτυπά στο κεφάλι με το πίσω μέρος του ρεβόλβερ του. Η γυναίκα πεθαίνει στα πόδια του. Στο σημείο συγκεντρώνεται ένα οργισμένο πλήθος. Οι αστυνομικοί πανικόβλητοι πυροβολούν μέσα στο πλήθος, σκοτώνοντας ένα άτομο και τραυματίζοντας αρκετούς άλλους. Πραγματοποιούνται για περίπου ενάμισι χρόνο συγκεντρώσεις μίσους ενάντια σε μια αυταρχική, διεφθαρμένη κρατική εξουσία, η οποία ξεσπά με απίστευτη βία ενάντια στις άοπλες διαδηλώσεις των Κινέζων της ενδοχώρας.

Η Κίνα καταπνίγει την εξέγερση με βάναυση καταστολή, τρομοκρατία και σφαγές. Οι στρατιώτες της ενδοχώρας και η αστυνομία πυροβολούν χιλιάδες ανθρώπους αδιακρίτως.

Ακολούθως, πιο επιλεκτικά, κυνηγά και φυλακίζει ή σφαγιάζει κάθε είδους αντιφρονούντες (σπουδαστές, διανοούμενους, εξέχοντες επιχειρηματίες και ηγετικές φυσιογνωμίες). Οι ξένοι ανταποκριτές εκτιμούν ότι τουλάχιστον πέντε χιλιάδες Ταϊβανέζοι σκοτώθηκαν και οι εκτελέσεις συνεχίζονται (άλλοι μιλούν για δέκα χιλιάδες!).

Ο γενικός κυβερνήτης Τσεν Γι έχει μετατρέψει με αυτό τον τρόπο ένα κίνημα «κατά της κακής και διεφθαρμένης κυβέρνησης» σε κίνηση εναντίον οποιασδήποτε κινεζικής κυβέρνησης. Ο Nanking απέδειξε και πάλι ότι το κύριο όπλο του για την πολιτική και οικονομική κρίση είναι η βία. Παρά την βαριά κουρτίνα λογοκρισίας και τις παραπλανητικές περιγραφές από κυβερνητικά χείλη, τα τραγικά γεγονότα που έλαβαν χώρα στη Φορμόζα το Μάρτιο έγιναν γνωστά.

Η κινεζική κυβέρνηση κατέχει, ελέγχει και διευθύνει σχεδόν ολόκληρη την οικονομία της Ταϊβάν. Ένα από τα προϊόντα των οποίων η εισαγωγή και η πώληση ελέγχονται αυστηρά είναι ο καπνός. Πολλοί ταϊβανέζοι πωλούν λαθραία τσιγάρα στους δρόμους. Ήταν κατά τη διάρκεια μιας τέτοιας εκστρατείας κατά της πώλησης λαθραίων προϊόντων που σκοτώθηκε η άτυχη γυναίκα στην Ταϊπέι.

Οι αναταραχές που ακολουθούν δεν είναι συνειδητά επαναστατικές, αλλά είναι εναντίον της μισητής αστυνομίας της υπηρεσίας μονοπωλίων που συμβολίζει για τους

έλεγχο της πόλης. Τα καταστήματα κλείνουν. Τα μεταφορικά μέσα παραλύουν. Πλήθη Ταϊβανέζων, ακόμα άοπλοι, χτυπούν αρκετούς Κινέζους της ηπειρωτικής χώρας και πυρπολούν τα υπάρχοντά τους, αλλά όχι τα σπίτια τους. Φορτηγά αστυνομίας εφοδιασμένα με πολυβόλα ξεχύνονται στους δρόμους της Ταϊπέι και πυροβολούν εναντίον των διαδηλωτών, ενώ ο κυβερνήτης Chen Yi εκφωνεί με πάθος συμβιβαστικές υποσχέσεις. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, κανένας ξένος δεν είδε έστω και έναν ένοπλο Ταϊβανέζο.

Με μεθοδευμένα κόλπα εξαπάτησης, ο Chen Yi συνεχίζει τις προσπάθειες κατευνασμού των αγανακτισμένων διαδηλωτών, ενώ περιμένει τις στρατιωτικές ενισχύσεις. Στις 2 Μαρτίου, μέσω του ραδιοφώνου, εκφράζει την αγά-

πη του για τους Ταϊβανέζους και υπόσχεται ότι κανείς δεν θα διωχθεί για ταραχές, ότι θα αποζημιωθούν οι οικογένειες των νεκρών και ότι θα διορίσει μια επιτροπή για να διευθετήσει το περιστατικό. Αυτή η ομάδα αποτελούμενη από ηγέτες της ενδοχώρας και ταϊβανέζους αντιπροσώπους, οι περισσότεροι από τους οποίους έχουν πυροβο-

σχεδόν όλες τις πόλεις. Από όσα έγιναν γνωστά, απέκτησαν τον έλεγχο στις περισσότερες περιπτώσεις χωρίς τη χρήση πυροβόλων όπλων. Η βία συνήθως περιοριζόταν σε ξυλοδαρμούς, αν και κάποιοι αξιωματούχοι σκοτώθηκαν.

Στις 7 Μαρτίου, η επιτροπή του Chen Yi υπέβαλε τις προτάσεις της. Σε γενικές γραμμές περιλάμβαναν τα εξής: να δοθεί στην Ταϊβάν επαρχιακή, όχι αποικιακή θέση· να εκλεγούν οι επαρχιακοί δικαστές και οι δήμαρχοι κάθε πόλης πριν από τον Ιούνιο· ότι σε μεγαλύτερο ποσοστό Ταϊβανέζων θα πρέπει να δοθούν διοικητικές, αστυνομικές και δικαστικές θέσεις· να καταργηθεί κάθε ειδική αστυνομία και να μην επιτρέπονται πολιτικές συλλήψεις· να υπάρχει ελευθερία του τύπου και του λόγου και το δικαίωμα απεργίας· οι διαχειριστές όλων των δημόσιων επιχειρήσεων να είναι ταϊβανέζοι· να εκλεγούν επιτροπές που να εποπτεύουν αυτές τις δημόσιες επιχειρήσεις και τα εργοστάσια που έχουν αναλάβει οι Ιάπωνες· να καταργηθούν οι υπηρεσίες εμπορίου και μονοπωλίων· να διασφαλιστούν τα πολιτικά και οικονομικά δικαιώματα των γηγενών· οι Ταϊβανέζοι να διορίζονται σε όσο το δυνατόν περισσότερες θέσεις στρατού, ναυτικού και αεροπορίας

μίσους ενάντια σε μια αυταρχική, διεφθαρμένη κρατική εξουσία, η οποία ξεσπά με απίστευτη βία ενάντια στις άοπλες διαδηλώσεις των Κινέζων της ενδοχώρας.

Η Κίνα καταπνίγει την εξέγερση με βάναυση καταστολή, τρομοκρατία και σφαγές. Οι στρατιώτες της ενδοχώρας και η αστυνομία πυροβολούν χιλιάδες ανθρώπους αδιακρίτως.

Ακολούθως, πιο επιλεκτικά, κυνηγά και φυλακίζει ή σφαγιάζει κάθε είδους αντιφρονούντες (σπουδαστές, διανοούμενους, εξέχοντες επιχειρηματίες και ηγετικές φυσιογνωμίες). Οι ξένοι ανταποκριτές εκτιμούν ότι τουλάχιστον πέντε χιλιάδες Ταϊβανέζοι σκοτώθηκαν και οι εκτελέσεις συνεχίζονται (άλλοι μιλούν για δέκα χιλιάδες!).

Ο γενικός κυβερνήτης Τσεν Γι έχει μετατρέψει με αυτό τον τρόπο ένα κίνημα «κατά της κακής και διεφθαρμένης κυβέρνησης» σε κίνηση εναντίον οποιασδήποτε κινεζικής κυβέρνησης. Ο Nanking απέδειξε και πάλι ότι το κύριο όπλο του για την πολιτική και οικονομική κρίση είναι η βία. Παρά την βαριά κουρτίνα λογοκρισίας και τις παραπλανητικές περιγραφές από κυβερνητικά χείλη, τα τραγικά γεγονότα που έλαβαν χώρα στη Φορμόζα το Μάρτιο έγιναν γνωστά.

Η κινεζική κυβέρνηση κατέχει, ελέγχει και διευθύνει σχεδόν ολόκληρη την οικονομία της Ταϊβάν. Ένα από τα προϊόντα των οποίων η εισαγωγή και η πώληση ελέγχονται αυστηρά είναι ο καπνός. Πολλοί ταϊβανέζοι πωλούν λαθραία τσιγάρα στους δρόμους. Ήταν κατά τη διάρκεια μιας τέτοιας εκστρατείας κατά της πώλησης λαθραίων προϊόντων που σκοτώθηκε η άτυχη γυναίκα στην Ταϊπέι.

Οι αναταραχές που ακολουθούν δεν είναι συνειδητά επαναστατικές, αλλά είναι εναντίον της μισητής αστυνομίας της υπηρεσίας μονοπωλίων που συμβόλιζε για τους ανθρώπους την εκμετάλλευση του νησιού τους από την κυβέρνηση. Άοπλοι διαδηλωτές πορεύονται προς τα κυβερνητικά κτίρια για να ζητήσουν την τιμωρία των αστυνομικών, αποζημίωση για τους νεκρούς και τους τραυματίες και την απόλυση του επικεφαλής της υπηρεσίας μονοπωλίου καπνού. Δέρνουν μέχρι θανάτου δύο αστυνομικούς μπροστά στο κτίριο της υπηρεσίας μονοπωλίου καπνού και καίνε τα αποθέματα καπνού. Σε απάντηση, η αστυνομική δύναμη που φυλάσσει το γραφείο του κυβερνήτη γαζώνει αδιακρίτως το πλήθος με πυροβόλο όπλο.

Αποκλεισμένη στα γραφεία της, η κυβέρνηση χάνει τον χίζει τις προσπάθειες κατευνασμού των αγανακτισμένων διαδηλωτών, ενώ περιμένει τις στρατιωτικές ενισχύσεις. Στις 2 Μαρτίου, μέσω του ραδιοφώνου, εκφράζει την αγά-

πη του για τους Ταϊβανέζους και υπόσχεται ότι κανείς δεν θα διωχθεί για ταραχές, ότι θα αποζημιωθούν οι οικογένειες των νεκρών και ότι θα διορίσει μια επιτροπή για να διευθετήσει το περιστατικό. Αυτή η ομάδα αποτελούμενη από ηγέτες της ενδοχώρας και ταϊβανέζους αντιπροσώπους, οι περισσότεροι από τους οποίους έχουν πυροβοληθεί από τότε, επρόκειτο να γίνει γνωστή ως «Επιτροπή για την επίλυση του συμβάντος της 28ης Φεβρουαρίου» και έπρεπε να παρουσιάσει μέχρι τις 10 Μαρτίου τις προτάσεις της για τη μεταρρύθμιση της διοίκησης.

Ωστόσο οι προσπάθειες της επιτροπής Ταϊπέι και του λιμανιού του Keelung είναι χαμηλής εμβέλειας. Οι μαθητές περιπολούν στους δρόμους, διατηρώντας την τάξη. Πολλοί από αυτούς τους μαθητές είναι πλέον νεκροί.

Εν τω μεταξύ, ο σπινθήρας που ανεφλέγη στην Ταϊπέι είχε εξαπλωθεί σε όλο το μήκος της Ταϊβάν. Τις πρώτες μέρες του Μαρτίου οι Ταϊβανέζοι πήραν στα χέρια τους να υπάρχει ελευθερία του τύπου και του λόγου και το δικαίωμα απεργίας· οι διαχειριστές όλων των δημόσιων επιχειρήσεων να είναι ταϊβανέζοι· να εκλεγούν επιτροπές που να εποπτεύουν αυτές τις δημόσιες επιχειρήσεις και τα εργοστάσια που έχουν αναλάβει οι Ιάπωνες· να καταργηθούν οι υπηρεσίες εμπορίου και μονοπωλίων· να διασφαλιστούν τα πολιτικά και οικονομικά δικαιώματα των γηγενών· οι Ταϊβανέζοι να διορίζονται σε όσο το δυνατόν περισσότερες θέσεις στρατού, ναυτικού και αεροπορίας στην Ταϊβάν· οι κρατούμενοι «εγκληματίες πολέμου» να απελευθερωθούν (η Ταϊβάν ήταν μέρος της ιαπωνικής αυτοκρατορίας για πενήντα ένα έτη)· η κεντρική κυβέρνηση να αποπληρώσει την Ταϊβάν για την απαλλοτριωμένη ζάχαρη και το ρύζι· η φρουρά των κεντρικών κυβερνητικών κτιρίων να καταργηθεί «για να αποφευχθεί η κατάχρηση στρατιωτικής δύναμης». Οι προτάσεις αυτές δεν παρουσιάστηκαν ως τελεσίγραφο. Ήταν ξεκάθαρα μια βάση διαπραγμάτευσης. Ο Chen Yi είχε ήδη συμφωνήσει με τα περισσότερα σημεία.

Το μεσημέρι της 8ης Μαρτίου, ο διοικητής του τέταρ-

του συντάγματος της χωροφυλακής δήλωσε στην επιτροπή ότι τα αιτήματά της για πολιτική μεταρρύθμιση ήταν «σωστά», αλλά ζήτησε να αποσύρει το αίτημά της για την κατάργηση των φρουρών. Είπε: «Θα διασφαλίσω με τη ζωή μου ότι η κεντρική κυβέρνηση δεν θα λάβει στρατιωτική δράση εναντίον της Ταϊβάν». Σε αυτό το σημείο, αν και το μεγαλύτερο μέρος του νησιού ήταν ακόμα στα χέρια του λαού, ο Chen Yi θα μπορούσε να καταλήξει σε συμφωνία μαζί τους, η οποία θα εξασφάλιζε τον συνεχή έλεγχο της κυβέρνησης της Nanking στην Ταϊβάν και τη συνεργασία των Ταϊβανέζων. Χρειαζόταν μόνο να προχωρήσει ειλικρινά προς τη μεταρρύθμιση. Αλλά σε καμία περίπτωση δεν είχε τέτοια πρόθεση να εδραιώσει ειρήνη με συμβιβασμό. Αυτό ήταν εξέγερση. Έπρεπε να την συντρίψει. Όφειλε να χρονοτριβήσει και να εξαπατήσει μέχρι να φτάσουν τα στρατεύματά του.

Το απόγευμα και το βράδυ της 8ης Μαρτίου, χωρίς καμμία προειδοποίηση ή πρόκληση, οι δρόμοι του Keelung και της Ταϊπέι καθαρίστηκαν με πυροβολισμούς για να καλύψουν την είσοδο στρατευμάτων της ηπειρωτικής χώρας. Αυτές οι ενισχύσεις αποτελούνταν κυρίως από την Εικοστή Πρώτη Μεραρχία, μια ομάδα Szechuan φημισμένη για την κτηνωδία της. Τις επόμενες τέσσερις ή πέντε ημέρες περισσότεροι από χίλιοι άοπλοι Ταϊβανέζοι μόνο στην περιοχή μεταξύ Taipei και Keelung σφαγιάστηκαν. Ένα και ενάμισι χρόνο νωρίτερα, πολλοί από αυτούς υποδέχονταν με ενθουσιασμό την άφιξη των κινεζικών στρατευμάτων. Τώρα τα φορτηγά γεμάτα στρατιώτες οπλισμένους με πολυβόλα (machine-guns = τουρτούρες) και αυτόματα τουφέκια πυροβολούσαν στους δρόμους. Υπάρχουν αναφορές για διαδηλωτές που κυκλώνονταν από ομάδες στρατιωτών και εκτελούνταν όλοι. Οι στρατιώτες εισέβαλλαν στα σπίτια, σκότωναν το πρώτο άτομο που εμφανιζόταν, τα λεηλατούσαν και βίαζαν τις γυναίκες. Τα πτώματα επέπλεαν στο λιμάνι Keelung και στο ποτάμι που ρέει μέσα στην Ταϊπέι. Είκοσι νεαροί άνδρες ευνουχίστηκαν, και μαζί τούς έκοψαν τα αυτιά και τις μύτες. Ένας αλλοδαπός παρακολουθούσε τους χωροφύλακες να κόβουν τα χέρια ενός νεαρού αγοριού πριν τον τρυπήσουν με ξιφολόγχη, επειδή δεν είχε ξεκαβαλικέψει από το ποδήλατό του αρκετά γρήγορα. Το ραδιόφωνο ενημέρωνε τους μαθητές που είχαν φύγει από την πόλη για να επιστρέψουν στα σπίτια τους, αλλά όταν το έκα-

Ἀρχηγοί...

Τοῦ Διογένη πιάσετε ἀμέσως τὸ φανάρι,
κι᾽ ἐλᾶτε νὰ γυρέψουμε κανέναν ἀρχηγό·
ἀλλὰ καθένας μας, θαρρῶ, εἶν᾽ ἄξιος νὰ πάρῃ
τὴν ἀρχηγίαν κόμματος, ἀκόμη δὰ κι᾽ ἐγώ.
Γιὰ τὰ πρωτεῖα ξεψυχᾷ κάθε Ρῳμιὸς λεβέντης,
μόνον αὐτὸς πρωθυπουργός, μόνον αὐτὸς
ἀφέντης.

Τί ἀρχηγῶν κατακλυσμός! ... κι᾽ οἱ ἕλληνες
ἐκεῖνοι, ποὺ τὸν καφφέ των
βερεσὲ εἰς τὰ Χαυτεῖα πίνουν,
ἂν ἀρχηγίαν ἔξαφνα κανένας τοὺς προτείνῃ,
δὲν θὰ διστάσουν βέβαια καὶ Ἀρχηγοὶ νὰ γίνουν.
Κι᾽ αὐτὸς ὁ ἔσχατος Ρωμηὸς γιὰ ὅλα κάτι ξέρει,
ἕλληνος τράχηλος ποτὲ ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.

Ἰδοὺ νταῆς φουστανελλᾶς μὲ φέσι καὶ σελάχι!
ποιὸς ξέρει ἂν Πρωθυπουργὸς
δὲν γίνῃ καμμιὰ ᾽μέρα;
ποιὸς ξέρει πόσα σχέδια καὶ ἀπαιτήσεις θἄχῃ,
καὶ ἂν τὴν διπλωματικὴ δὲν συνταράξῃ σφαῖρα;
Ὤ! ναί! ποτὲ τὸν ἕλληνα μὴ θεωρῆτε πτῶμα...
᾽ς ὅλους θὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ νὰ κυβερνήσουν κόμμα.

Μᾶς λείπει ἕνας ἀρχηγός;... πενῆντα
ξεφυτρόνουν,
τὸ ἕνα κόμμα χάνεται;... θὰ ἔβγουν ἄλλα δέκα·
ὅλοι γιὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχηγοῦ μαλλόνουν,
κι᾽ ἴσως ἀργότερα μᾶς βγῇ ᾽ς τὴ μέση
καὶ γυναῖκα.

Ἀλλὰ κι᾽ ἐγὼ ὁ ἀφανὴς τῶν Ἀθηνῶν πολίτης
ἐλπίζω πὼς καμμιὰ φορὰ θὰ γίνω Κυβερνήτης.

Ἐμπρός! μὲ πόζα ἀρχηγοῦ καθένας ἂς προβάλλῃ,
ἀπ᾽ ὅλους ἂς κυβερνηθῇ ἡ προσφιλὴς Ἑλλάς·
ἂς γίνῃ ὁ Ἡμέτερος, ἂς γίνουν ὅμως κι᾽ ἄλλοι,
ἂς γίνῃ κι ὁ Κατσικαπῆς κι᾽ αὐτὸς ὁ Μπουλελᾶς.
Ἂς πλημμυρίσῃ μ᾽ ἀρχηγοὺς τὸ ἔθνος πέρα πέρα,
ἂς μᾶς σηκώσῃ ἔξαφνα καὶ ἡ Ροζοῦ παντιέρα.

Μονάχα ἕνας βασιλεὺς μὴ μένῃ ᾽ς τὸ Παλάτι,
πενῆντα δυὸ τουλάχιστον ἂς ἦνε βασιλεῖς,
ὅλοι ἂς ἔβγουν κύριοι ᾽ς τῶν ἄλλων τὸ γεινάτι,
κι᾽ ὀγδόντα πέντε Πρόεδροι ἂς γίνουν τῆς
Βουλῆς.

Ὅλοι τρανοὶ πολιτικοί, κανένας ἰδιώτης,
ὅλοι ποζάτοι στρατηγοί, κανένας στρατιώτης.

Γεώργιος Σουρῆς

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ
ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

συμφωνία μαζί τους, η οποία θα εξασφάλιζε τον συνεχή έλεγχο της κυβέρνησης της Nanking στην Ταϊβάν και τη συνεργασία των Ταϊβανέζων. Χρειαζόταν μόνο να προχωρήσει ειλικρινά προς τη μεταρρύθμιση. Αλλά σε καμία περίπτωση δεν είχε τέτοια πρόθεση να εδραιώσει ειρήνη με συμβιβασμό. Αυτό ήταν εξέγερση. Έπρεπε να την συντρίψει. Όφειλε να χρονοτριβήσει και να εξαπατήσει μέχρι να φτάσουν τα στρατεύματά του.

Το απόγευμα και το βράδυ της 8ης Μαρτίου, χωρίς καμμία προειδοποίηση ή πρόκληση, οι δρόμοι του Keelung και της Ταϊπέι καθαρίστηκαν με πυροβολισμούς για να καλύψουν την είσοδο στρατευμάτων της ηπειρωτικής χώρας. Αυτές οι ενισχύσεις αποτελούνταν κυρίως από την Εικοστή Πρώτη Μεραρχία, μια ομάδα Szechuan φημισμένη για την κτηνωδία της. Τις επόμενες τέσσερις ή πέντε ημέρες περισσότεροι από χίλιοι άοπλοι Ταϊβανέζοι μόνο στην περιοχή μεταξύ Taipei και Keelung σφαγιάστηκαν. Ένα και ενάμισι χρόνο νωρίτερα, πολλοί από αυτούς υποδέχονταν με ενθουσιασμό την άφιξη των κινεζικών στρατευμάτων. Τώρα τα φορτηγά γεμάτα στρατιώτες οπλισμένους με πολυβόλα (machine-guns = τουρτούρες) και αυτόματα τουφέκια πυροβολούσαν στους δρόμους. Υπάρχουν αναφορές για διαδηλωτές που κυκλώνονταν από ομάδες στρατιωτών και εκτελούνταν όλοι. Οι στρατιώτες εισέβαλλαν στα σπίτια, σκότωναν το πρώτο άτομο που εμφανιζόταν, τα λεηλατούσαν και βίαζαν τις γυναίκες. Τα πτώματα επέπλεαν στο λιμάνι Keelung και στο ποτάμι που ρέει μέσα στην Ταϊπέι. Είκοσι νεαροί άνδρες ευνουχίστηκαν, και μαζί τούς έκοψαν τα αυτιά και τις μύτες. Ένας αλλοδαπός παρακολουθούσε τους χωροφύλακες να κόβουν τα χέρια ενός νεαρού αγοριού πριν τον τρυπήσουν με ξιφολόγχη, επειδή δεν είχε ξεκαβαλικέψει από το ποδήλατό του αρκετά γρήγορα. Το ραδιόφωνο ενημέρωνε τους μαθητές που είχαν φύγει από την πόλη για να επιστρέψουν στα σπίτια τους, αλλά όταν το έκαναν, σκοτώνονταν. Με ανάλογο τρόπο παγιδεύτηκαν άνθρωποι που διάβασαν προκηρύξεις τις οποίες πετούσαν αεροπλάνα και που υποτίθεται υπογράφονταν από τον Generalissimo Chiang Kai-shek, ο οποίος υποσχόταν επιείκεια σε όσους επιστρέψουν στις κατοικίες τους. Το αποτέλεσμα ήταν αυτοί οι άνθρωποι είτε να φυλακιστούν ή να εκτελεστούν. Οποιοσδήποτε άνθρωπος, γνωστός στο καθεστώς, βρισκόταν σε σοβαρό κίνδυνο.

Μέχρι τις 14 Μαρτίου οι δολοφονίες έχουν μειωθεί στην Ταϊπέι. Σε άλλες πόλεις ο τρόμος ακολουθεί το ίδιο μοτίβο.

Συνολικά, οι δυνάμεις του κινεζικού στρατού που απεστάλησαν από τον Chiang Kai-Shek σκότωσαν περίπου 30.000 ταϊβανέζους, ενώ ακολούθησε περίοδος της λεγόμενης λευκής τρομοκρατίας με συλλήψεις, μυστηριώδεις εξαφανίσεις ανυπολόγιστου αριθμού ανθρώπων από την

Τοῦ Διογένη πιάσετε ἀμέσως τὸ φανάρι,
κι᾽ ἐλᾶτε νὰ γυρέψουμε κανέναν ἀρχηγό·
ἀλλὰ καθένας μας, θαρρῶ, εἶν᾽ ἄξιος νὰ πάρῃ
τὴν ἀρχηγίαν κόμματος, ἀκόμη δὰ κι᾽ ἐγώ.
Γιὰ τὰ πρωτεῖα ξεψυχᾷ κάθε Ρωμιὸς λεβέντης,
μόνον αὐτὸς πρωθυπουργός, μόνον αὐτὸς
ἀφέντης.

Τί ἀρχηγῶν κατακλυσμός! ... κι᾽ οἱ ἕλληνες
ἐκεῖνοι, ποὺ τὸν καφφέ των
βερεσὲ εἰς τὰ Χαυτεῖα πίνουν,
ἂν ἀρχηγίαν ἔξαφνα κανένας τοὺς προτείνῃ,
δὲν θὰ διστάσουν βέβαια καὶ Ἀρχηγοὶ νὰ γίνουν.
Κι᾽ αὐτὸς ὁ ἔσχατος Ρωμηὸς γιὰ ὅλα κάτι ξέρει,
ἕλληνος τράχηλος ποτὲ ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.

Ἰδοὺ νταῆς φουστανελλᾶς μὲ φέσι καὶ σελάχι!
ποιὸς ξέρει ἂν Πρωθυπουργὸς
δὲν γίνῃ καμμιὰ ᾽μέρα;

ξεφυτρόνουν,
τὸ ἕνα κόμμα χάνεται;... θὰ ἔβγουν ἄλλα δέκα·
ὅλοι γιὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχηγοῦ μαλλόνουν,
κι᾽ ἴσως ἀργότερα μᾶς βγῇ ᾽ς τὴ μέση
καὶ γυναῖκα.

Ἀλλὰ κι᾽ ἐγὼ ὁ ἀφανὴς τῶν Ἀθηνῶν πολίτης
ἐλπίζω πὼς καμμιὰ φορὰ θὰ γίνω Κυβερνήτης.

Ἐμπρός! μὲ πόζα ἀρχηγοῦ καθένας ἂς προβάλλῃ,
ἀπ᾽ ὅλους ἂς κυβερνηθῇ ἡ προσφιλὴς Ἑλλάς·
ἂς γίνῃ ὁ Ἡμέτερος, ἂς γίνουν ὅμως κι᾽ ἄλλοι,
ἂς γίνῃ κι ὁ Κατσικαπῆς κι᾽ αὐτὸς ὁ Μπουλελᾶς.
Ἂς πλημμυρίσῃ μ᾽ ἀρχηγοὺς τὸ ἔθνος πέρα πέρα,
ἂς μᾶς σηκώσῃ ἔξαφνα καὶ ἡ Ροζοῦ παντιέρα.

Μονάχα ἕνας βασιλεὺς μὴ μένῃ ᾽ς τὸ Παλάτι,
πενῆντα δυὸ τουλάχιστον ἂς ἦνε βασιλεῖς,
ὅλοι ἂς ἔβγουν κύριοι ᾽ς τῶν ἄλλων τὸ γεινάτι,
κι᾽ ὀγδόντα πέντε Πρόεδροι ἂς γίνουν τῆς
Βουλῆς.

Ὅλοι τρανοὶ πολιτικοί, κανένας ἰδιώτης,
ὅλοι ποζάτοι στρατηγοί, κανένας στρατιώτης.

Γεώργιος Σουρῆς

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 17ος, Φύλλο 189
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2019

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)

υποδέχονταν με ενθουσιασμό την άφιξη των κινέζικων στρατευμάτων. Τώρα τα φορτηγά γεμάτα στρατιώτες οπλισμένους με πολυβόλα (machine-guns = τουρτούρες) και αυτόματα τουφέκια πυροβολούσαν στους δρόμους. Υπάρχουν αναφορές για διαδηλωτές που κυκλώνονταν από ομάδες στρατιωτών και εκτελούνταν όλοι. Οι στρατιώτες εισέβαλλαν στα σπίτια, σκότωναν το πρώτο άτομο που εμφανιζόταν, τα λεηλατούσαν και βίαζαν τις γυναίκες. Τα πτώματα επέπλεαν στο λιμάνι Keelung και στο ποτάμι που ρέει μέσα στην Ταϊπέι. Είκοσι νεαροί άνδρες ευνουχίστηκαν, και μαζί τούς έκοψαν τα αυτιά και τις μύτες. Ένας αλλοδαπός παρακολουθούσε τους χωροφύλακες να κόβουν τα χέρια ενός νεαρού αγοριού πριν τον τρυπήσουν με ξιφολόγχη, επειδή δεν είχε ξεκαβαλικέψει από το ποδήλατό του αρκετά γρήγορα. Το ραδιόφωνο ενημέρωνε τους μαθητές που είχαν φύγει από την πόλη για να επιστρέψουν στα σπίτια τους, αλλά όταν το έκαναν, σκοτώνονταν. Με ανάλογο τρόπο παγιδεύτηκαν άνθρωποι που διάβασαν προκηρύξεις τις οποίες πετούσαν αεροπλάνα και που υποτίθεται υπογράφονταν από τον Generalissimo Chiang Kai-shek, ο οποίος υποσχόταν επιείκεια σε όσους επιστρέψουν στις κατοικίες τους. Το αποτέλεσμα ήταν αυτοί οι άνθρωποι είτε να φυλακιστούν ή να εκτελεστούν. Οποιοσδήποτε άνθρωπος, γνωστός στο καθεστώς, βρισκόταν σε σοβαρό κίνδυνο.

Μέχρι τις 14 Μαρτίου οι δολοφονίες έχουν μειωθεί στην Ταϊπέι. Σε άλλες πόλεις ο τρόμος ακολουθεί το ίδιο μοτίβο.

Συνολικά, οι δυνάμεις του κινεζικού στρατού που απεστάλησαν από τον Chiang Kai-Shek σκότωσαν περίπου 30.000 ταϊβανέζους, ενώ ακολούθησε περίοδος της λεγόμενης λευκής τρομοκρατίας με συλλήψεις, μυστηριώδεις εξαφανίσεις ανυπολόγιστου αριθμού ανθρώπων από την στρατιωτική αστυνομία για αρκετές δεκαετίες...

Μετάφραση - Απόδοση Π.

Πηγές:

Εφημερίδα The Nation, 24 Μαΐου 1947, άρθρο με τίτλο, *Τρομοκρατία στην Ταϊβάν*, by Peggy Durdin

Εφημερίδα New York Times, March 29, 1947, *Formosa killings are put at 10,000*, by Tillman Durdin

Εφημερίδα Newsweek, 7 April 1947, *Formosa: the bloody hand.*

ἂν ἀρχηγίαν ἔξαφνα κανένας τοὺς προτείνη,
δὲν θὰ διστάσουν βέβαια καὶ Ἀρχηγοὶ νὰ γίνουν.
Κι᾽ αὐτὸς ὁ ἔσχατος Ρωμηὸς γιὰ ὅλα κάτι ξέρει,
ἔλληνος τράχηλος ποτὲ ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.

Ἰδοὺ νταῆς φουστανελλᾶς μὲ φέσι καὶ σελάχι!
ποιὸς ξέρει ἂν Πρωθυπουργὸς
δὲν γίνῃ καμμιὰ ᾽μέρα;

πενήντα δυο τουλάχιστον ἂς ἦνε βασιλεῖς,
ὅλοι ἂς ἔβγουν κύριοι ᾽ς τῶν ἄλλων τὸ γεινάτι,
κι᾽ ὀγδόντα πέντε Πρόεδροι ἂς γίνουν τῆς Βουλῆς.

Ὅλοι τρανοὶ πολιτικοί, κανένας ἰδιώτης,
ὅλοι ποζάτοι στρατηγοί, κανένας στρατιώτης.

Γεώργιος Σουρῆς

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

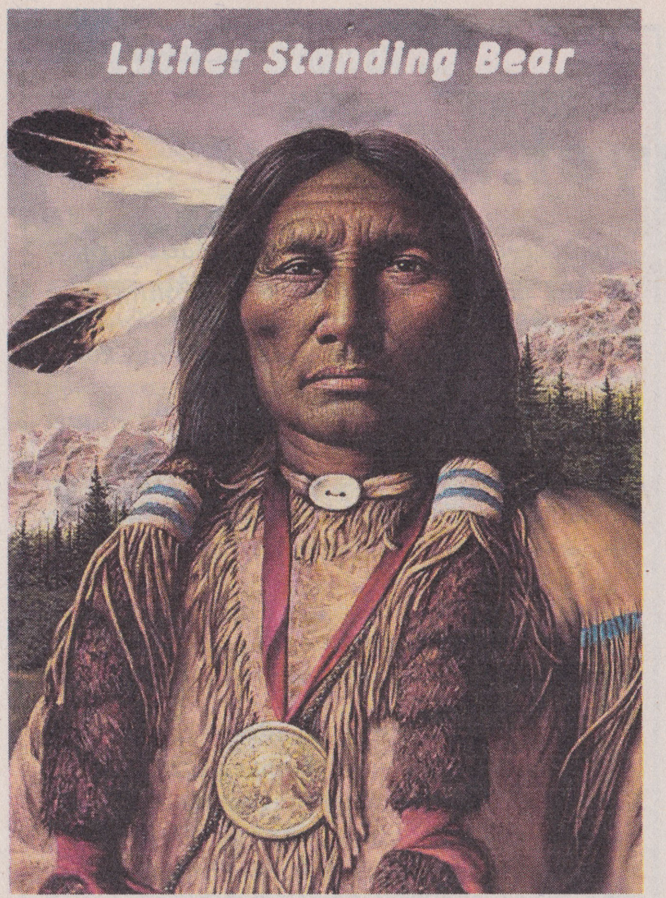
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 17ος, Φύλλο 189
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2019

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:
Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

Β΄ Μέρος: συνέχεια από Διαδρομή Ελευθερίας Νο 187

Το δεύτερο κεφάλαιο από τη σπουδαία αυτοβιογραφία του Luther Standing Bear, "My Indian Boyhood".

Τα παιδικά μου χρόνια ως Ινδιάνος

Κεφάλαιο 2ο: Τόξα και βέλη

Όταν ήμασταν μικροί σύντροφοι και δεν είχαμε γίνει ακόμη κυνηγοί, φτιάχναμε μικρά τόξα, με τα οποία παίζαμε μέσα στα tipis. Ήταν ακριβώς όπως τα μεγάλα τόξα, άψογα σε μαστοριά και, αν και μικρά, ήταν ακριβώς ό,τι έπρεπε για εξάσκηση στην κατασκευή και στο σημάδι. Χρησιμοποιούσαμε σχεδόν όλα τα είδη ξύλου για αυτά τα μικρά παιγνίδια, τόξα και βέλη, αλλά όταν αρχίσαμε να τα φτιάχνουμε για πραγματική χρήση, έπρεπε να μάθουμε πώς να επιλέγουμε το ξύλο. Αυτό ήταν μέρος της τέχνης. Γύρω από τον κύριο κορμό των δέντρων της κερασιάς μεγάλωναν τα δεύτερης γενιάς κλαδιά κι αυτά ήταν ίσια και λεπτά. Τα κόβαμε και ξεφλουδίζαμε κος, όταν τα δέναμε στο τόξο με τένοντες ζώων. Κάποιες φορές σκίζαμε τα φτερά και κάποιες φορές όχι. Υπήρχαν πολλοί τρόποι να τοποθετήσεις τα φτερά κι αν φτιάχναμε ένα πολύ όμορφο τόξο, που προοριζόταν περισσότερο για θέαμα παρά για χρήση, το φινίραμε με υπέροχο φτερό αετού, χρωματισμένο με λαμπερές αποχρώσεις. Για να φτιαχτεί ένα βέλος, χρειάζεται κάτι παραπάνω από απλή επιδεξιότητα.

Μετά την τοποθέτηση των φτερών ακολουθούσε η δημιουργία της μύτης. Κάποια από τα βέλη τα σκαλίζαμε με μαχαιράκι σε ένα αιχμηρό σημείο στην άκρη. Άλλα τα κόβαμε ίσια, αφήνοντας μια αμβλεία άκρη, επειδή δεν ήταν απαραίτητο να είναι αιχμηρό το άκρο για το μικρό θήραμα που κυνηγούσαμε. Έπειτα, πάλι σκαλίζαμε την άκρη σε έναν βολβό ή μπαλίτσα, που δημιουργούσε ένα μάλλον παράταιρο βέλος, αλλά ήταν μια χαρά για μικρό θήραμα. Αν τύχαινε να μαζέψουμε καμιά μύτη πυριτόλιθου, θεωρούσαμε τον εαυτό μας τυχερό, επειδή οι Sioux πολύ σπάνια κατασκεύαζαν μύτες από πυριτόλιθο στα βέλη τους. Ο πυριτόλιθος δενόταν στην άκρη του βέλους, αφού πρώτα την σκίζαμε στα δύο, βάζοντας στη «λαβή» της μύτης τον πυριτόλιθο και τυλίγοντάς τον σφιχτά με τένοντες ζώων. Συχνά βρίσκαμε κομμάτια από οστά που διαμορφώνοντάς τα σαν μύτη βέλους τα βάζαμε, όπως ακριβώς τον πυριτόλιθο.

Στην κατασκευή των τόξων, συχνά βρίσκαμε ένα κομμάτι ξύλου, που ήταν έτοιμο για να καθαριστεί από τις ίνες του. Στην αναζήτηση ξύλου, πρώτα ψάχναμε για μελιά, που είχε μεγαλύτερη ελαστικότητα και δεν επηρεαζόταν από τον καιρό. Αν δεν βρίσκαμε μελιά, βρίσκαμε αγριοκαρυδιά, ιτιά ή ίσως κερασιά ή δαμασκηνιά, άλλα πάντα προτιμούσαμε τη μελιά. Όταν είχαμε το ραβδί μας, λαξεύαμε την πλευρά που θα ήταν το εσωτερικό του τόξου μας, αφήνοντας τον φλοιό στην εξωτερική πλευρά ή στην πίσω πλευρά του τόξου. Κανενός Sioux το τόξο δεν ήταν πάνω από 4,5 ή 5 πόδια σε μήκος.

Τα κυνηγετικά τόξα φτιάχνονταν κοντά για ευκολία. Αντιθέτως, το μακρύ τόξο ήταν δύσχρηστο για τον κυνηγό, γινόταν με τον τρόπο ενός κυνηγού που κυνηγούσε ένα κοπάδι από βουβάλια μέσα στα μακριά χορτάρια. Κάποιες φορές ο Ινδιάνος κυνηγός φορούσε ένα δέρμα λύκου, με το κεφάλι και την ουρά και όλα όσα χρειαζόταν, για να καλύψει το σώμα του. Φορώντας αυτά τα καλύμματα, αν δούλευε κόντρα στον άνεμο, τον βοηθούσε να μείνει αθόρυβος κοντά στο κοπάδι. Αυτά τα κοντά τόξα μεταφέρονταν είτε στο χέρι είτε στερεώνονταν μπροστά στη ζώνη. Η φαρέτρα για τα βέλη, που κρεμιόταν κατά μήκος του αριστερού ώμου, ήταν κατά κανόνα από δέρμα βουβαλιού. Το δέρμα βουβαλιού είναι μαλακό τους καλοκαιρινούς μήνες, μοιάζει πολύ με το δέρμα του αλόγου, αλλά τους χειμερινούς γίνεται λεπτό και μαλλιαρό. Κάποιες φορές που ο κυνηγός ήταν αρκετά τυχερός, είχε φαρέτρα από δέρμα ενυδρίδας. Όταν δεν κυνηγούσε, ο γενναίος συχνά έφερε διπλή φαρέτρα, μια για να κρατάει το τόξο και μια για τα βέλη. Αν ένας νέος άνδρας κατείχε μια όμορφη φαρέτρα από ενυδρίδα και μερικά όμορφα διακοσμημένα βέλη, συγκέντρωνε τη ζήλια των υπολοίπων νεαρών ανδρών.

Με ένα τέτοιο, θα «φορούσε τα καλά του» και αν είχε αγαπημένη, θα ήταν περήφανος να τα φορέσει και να την αφήσει να τον θαυμάσει.

Η κατασκευή της χορδής του τόξου μας ήταν μια πολύ ενδιαφέρουσα δουλειά. Στην πραγματικότητα, όλη η τέχνη που συνδεόταν με την κατασκευή τόξων και βελών ήταν πολύ συναρπαστική για μας. Όσο πιο πολλά κάναμε κι όσο πιο πολύ κυνηγούσαμε, τόσο πιο πολύ ενθουσιαζόμασταν. Ακόμη και σήμερα, μ' αρέσει μια στις τόσες να φτιάχνω ένα όμορφο τόξο και να καλύπτω με φτερά μερικά όμορφα βέλη.

Η μητέρα πάντοτε κρατούσε προμήθειες από τένοντες, οπότε, όταν χρειαζόμασταν μερικούς, πάντα πηγαίναμε σ' αυτήν. Βλέπετε, οι τένοντες ήταν ανέκαθεν ένα απαραίτητο κομμάτι για το νοικοκυριό στο Ινδιάνικο tipi, όπως οι κλωστές στο σύγχρονο σπίτι. Η μητέρα χρησιμοποιούσε τους τένοντες για την κατασκευή κάθε είδους ενδυμάτων και για να φτιάχνει γκέτες ή μοκασίνια. Στην πραγματικότητα, το σπίτι μας είχε ραφτεί με τένοντες, επειδή τα

Β΄ Μέρος: συνέχεια από Διαδρομή Ελευθερίας Νο 187

Το δεύτερο κεφάλαιο από τη σπουδαία αυτοβιογραφία του Luther Standing Bear, "My Indian Boyhood".

Κεφάλαιο 2ο: Τόξα και βέλη

Όταν ήμασταν μικροί σύντροφοι και δεν είχαμε γίνει ακόμη κυνηγοί, φτιάχναμε μικρά τόξα, με τα οποία παίζαμε μέσα στα tipis. Ήταν ακριβώς όπως τα μεγάλα τόξα, άψογα σε μαστοριά και, αν και μικρά, ήταν ακριβώς ό,τι έπρεπε για εξάσκηση στην κατασκευή και στο σημάδι. Χρησιμοποιούσαμε σχεδόν όλα τα είδη ξύλου για αυτά τα μικρά παιγνίδια, τόξα και βέλη, αλλά όταν αρχίσαμε να τα φτιάχνουμε για πραγματική χρήση, έπρεπε να μάθουμε πώς να επιλέγουμε το ξύλο. Αυτό ήταν μέρος της τέχνης. Γύρω από τον κύριο κορμό των δέντρων της κερασιάς μεγάλωναν τα δεύτερης γενιάς κλαδιά κι αυτά ήταν ίσια και λεπτά. Τα κόβαμε και ξεφλουδίζαμε τον φλοιό με τα νύχια μας, αφήνοντας το ξύλο λευκό και όμορφο στην όψη. Επιφυλάσσαμε στα δόντια μας και τα νύχια μας καλή μεταχείριση εκείνες τις μέρες. Ποτέ δεν σκεφτήκαμε να λιμάρουμε τα νύχια μας ή να τα καλλωπίσουμε, αλλά, παρ' όλα αυτά, ήταν δυνατά και χρήσιμα και τα δόντια μας ήταν γερά και λευκά. Και τα νύχια και τα δόντια μας μάς χρησίμευαν για πολλούς σκοπούς, που ο λευκός άνθρωπος ούτε καν γνωρίζει. Αλλά παρατήρησα ότι ο οδοντίατρος στις μέρες μας είναι ιδιαιτέρως πολυάσχολος.

Τα βέλη μας συνήθως απαιτούσαν ελάχιστη διαμόρφωση, αλλά όταν όντος την χρειάζονταν, χρησιμοποιούσαμε ένα μαχαίρι, επειδή εκείνο τον καιρό οι Sioux διέθεταν μαχαίρια, που τα είχαν αποκτήσει από τους λευκούς. Δεν ήμασταν όλα τα αγόρια τόσο τυχερά, ώστε να έχουμε μαχαίρια, αλλά αν ένα αγόρι στον καταυλισμό είχε ένα, ήταν ευγενικό και γενναιόδωρο, θα μας άφηνε όλους να το χρησιμοποιήσουμε. Μετρούσαμε το μήκος των βελών

αετού, χρωματισμένο με λαμπερές αποχρώσεις. Για να φτιαχτεί ένα βέλος, χρειάζεται κάτι παραπάνω από απλή επιδεξιότητα.

Μετά την τοποθέτηση των φτερών ακολουθούσε η δημιουργία της μύτης. Κάποια από τα βέλη τα σκαλίζαμε με μαχαιράκι σε ένα αιχμηρό σημείο στην άκρη. Άλλα τα κόβαμε ίσια, αφήνοντας μια αμβλεία άκρη, επειδή δεν ήταν απαραίτητο να είναι αιχμηρό το άκρο για το μικρό θήραμα που κυνηγούσαμε. Έπειτα, πάλι σκαλίζαμε την άκρη σε έναν βολβό ή μπαλίτσα, που δημιουργούσε ένα μάλλον παράταιρο βέλος, αλλά ήταν μια χαρά για μικρό θήραμα. Αν τύχαινε να μαζέψουμε καμιά μύτη πυριτόλιθου, θεωρούσαμε τον εαυτό μας τυχερό, επειδή οι Sioux πολύ σπάνια κατασκεύαζαν μύτες από πυριτόλιθο στα βέλη τους. Ο πυριτόλιθος δενόταν στην άκρη του βέλους, αφού πρώτα την σκίζαμε στα δύο, βάζοντας στη «λαβή» της μύτης τον πυριτόλιθο και τυλίγοντάς τον σφιχτά με τένοντες ζώων. Συχνά βρίσκαμε κομμάτια από οστά που διαμορφώνοντάς τα σαν μύτη βέλους τα βάζαμε, όπως ακριβώς τον πυριτόλιθο.

Στην κατασκευή των τόξων, συχνά βρίσκαμε ένα κομμάτι ξύλου, που ήταν έτοιμο για να καθαριστεί από τις ίνες του. Στην αναζήτηση ξύλου, πρώτα ψάχναμε για μελιά, που είχε μεγαλύτερη ελαστικότητα και δεν επηρεαζόταν από τον καιρό. Αν δεν βρίσκαμε μελιά, βρίσκαμε αγριοκαρυδιά, ιτιά ή ίσως κερασιά ή δαμασκηνιά, άλλα πάντα προτιμούσαμε τη μελιά. Όταν είχαμε το ραβδί μας, λαξεύαμε την πλευρά που θα ήταν το εσωτερικό του τόξου μας, αφήνοντας τον φλοιό στην εξωτερική πλευρά ή στην πίσω πλευρά του τόξου. Κανενός Sioux το τόξο δεν ήταν πάνω από 4,5 ή 5 πόδια σε μήκος.

Τα κυνηγετικά τόξα φτιάχνονταν κοντά για ευκολία. Αντιθέτως, το μακρύ τόξο ήταν δύσχρηστο για τον κυνηγό, που είτε ήταν έφιππος είτε κυνηγούσε στο μακρύ χορτάρι ή στα δάση. Ασχέτως του είδους του ξύλου που είχαμε επιλέξει για τα τόξα μας, παίρναμε ένα ραβδί, που δεν ήταν τόσο δυνατό και δεν απαιτούσε τόση δύναμη για να το τραβήξεις. Το τόξο με μεγάλη ελαστικότητα ήταν πιο εύκολο στο σημάδι και μπορούσε να στοχεύσει πολύ πιο γρήγορα από ό,τι ένα άκαμπτο τόξο. Αυτό που προσπαθούσαμε να πετύχουμε ήταν η σβελτάδα στην χρήση του τόξου. Δεν σκεφτόμασταν να πάρουμε τη στάση που παίρνουν σήμερα στη σύγχρονη τοξοβολία. Μαθαίναμε να εξακοντίζουμε τα βέλη μας με όσο το δυνατόν πιο γρήγορη κίνηση. Ίσως είναι δύσκολο για ένα αγόρι σήμερα, ακόμη και για ένα Ινδιανάκι, να αντιληφθεί τι σήμαινε το τόξο στα παλιά χρόνια για τον Ινδιάνο. Ήταν μαζί του συνέχεια, ακόμη και τη νύχτα. Ακόμη και στον πιο ανεπαίσθητο ήχο το χέρι του πήγαινε στο τόξο και στο βέλος του που κείτονταν στο πλευρό του.

Στα παλιά χρόνια, πριν οι Ινδιάνοι αποκτήσουν άλογα,

δούλευε κόντρα στον άνεμο, τον βοηθούσε να μείνει αθόρυβος κοντά στο κοπάδι. Αυτά τα κοντά τόξα μεταφέρονταν είτε στο χέρι είτε στερεώνονταν μπροστά στη ζώνη. Η φαρέτρα για τα βέλη, που κρεμιόταν κατά μήκος του αριστερού ώμου, ήταν κατά κανόνα από δέρμα βουβαλιού. Το δέρμα βουβαλιού είναι μαλακό τους καλοκαιρινούς μήνες, μοιάζει πολύ με το δέρμα του αλόγου, αλλά τους χειμερινούς γίνεται λεπτό και μαλλιαρό. Κάποιες φορές που ο κυνηγός ήταν αρκετά τυχερός, είχε φαρέτρα από δέρμα ενυδρίδας. Όταν δεν κυνηγούσε, ο γενναίος συχνά έφερε διπλή φαρέτρα, μια για να κρατάει το τόξο και μια για τα βέλη. Αν ένας νέος άνδρας κατείχε μια όμορφη φαρέτρα από ενυδρίδα και μερικά όμορφα διακοσμημένα βέλη, συγκέντρωνε τη ζήλια των υπολοίπων νεαρών ανδρών.

Με ένα τέτοιο, θα «φορούσε τα καλά του» και αν είχε αγαπημένη, θα ήταν περήφανος να τα φορέσει και να την αφήσει να τον θαυμάσει.

Η κατασκευή της χορδής του τόξου μας ήταν μια πολύ ενδιαφέρουσα δουλειά. Στην πραγματικότητα, όλη η τέχνη που συνδεόταν με την κατασκευή τόξων και βελών ήταν πολύ συναρπαστική για μας. Όσο πιο πολλά κάναμε κι όσο πιο πολύ κυνηγούσαμε, τόσο πιο πολύ ενθουσιαζόμασταν. Ακόμη και σήμερα, μ' αρέσει μια στις τόσες να φτιάχνω ένα όμορφο τόξο και να καλύπτω με φτερά μερικά όμορφα βέλη.

Η μητέρα πάντοτε κρατούσε προμήθειες από τένοντες, οπότε, όταν χρειαζόμασταν μερικούς, πάντα πηγαίναμε σ' αυτήν. Βλέπετε, οι τένοντες ήταν ανέκαθεν ένα απαραίτητο κομμάτι για το νοικοκυριό στο Ινδιάνικο tipi, όπως οι κλωστές στο σύγχρονο σπίτι. Η μητέρα χρησιμοποιούσε τους τένοντες για την κατασκευή κάθε είδους ενδυμάτων και για να φτιάχνει γκέτες ή μοκασίνια. Στην πραγματικότητα, το σπίτι μας είχε ραφτεί με τένοντες, επειδή τα δέρματα στο tipi συνδέονταν με τόση επιδεξιότητα, που ούτε βροχή ούτε λιωμένο χιόνι περνούσαν. Οι μητέρες μας ήταν πολύ έξυπνες με τον τρόπο τους και καλές νοικοκυρές. Η μητέρα μας έδινε κάθε είδους κομμάτια από τένοντες και τα κάναμε μακριές χορδές, μουσκεύοντας τα άκρα με το στόμα μας και τρίβοντάς τες μεταξύ τους στα γυμνά μας γόνατα. Μάθαμε να φτιάχνουμε μια επί πλέον χορδή, να την περιστρέφουμε και να την βάζουμε στην μύτη του τόξου. Δεν θα μπορούσες να βρεις κανέναν καλό κυνηγό χωρίς χορδή εκτός αν είχε σπάσει. Υπάρχει τεράστια διαφορά στην ποιότητα του ζωικού τένοντα. Οι τένοντες του ελαφιού είναι πολύ λεπτοί και απαλοί και χρησιμοποιούνται στην κατασκευή των βελών των πολεμιστών ή των κυνηγών. Αλλά για το ράψιμο του tipi και για τις χορδές του τόξου, οι τένοντες του βουβαλιού ήταν ισχυρότεροι και καλύτεροι. Ο τένοντας βρίσκεται σε δυο μακριές χορδές, κατά μήκος της σπονδυλικής στήλης του ζώου. Αυτό το καθαρίζουμε από όλη τη σάρκα και το περ-

του Luther Standing Bear, "My Indian Boyhood".

Κεφάλαιο 2ο: Τόξα και βέλη

Όταν ήμασταν μικροί σύντροφοι και δεν είχαμε γίνει ακόμη κυνηγοί, φτιάχναμε μικρά τόξα, με τα οποία παίζαμε μέσα στα tipis. Ήταν ακριβώς όπως τα μεγάλα τόξα, άψογα σε μαστοριά και, αν και μικρά, ήταν ακριβώς ό,τι έπρεπε για εξάσκηση στην κατασκευή και στο σημάδι. Χρησιμοποιούσαμε σχεδόν όλα τα είδη ξύλου για αυτά τα μικρά παιγνίδια, τόξα και βέλη, αλλά όταν αρχίσαμε να τα φτιάχνουμε για πραγματική χρήση, έπρεπε να μάθουμε πώς να επιλέγουμε το ξύλο. Αυτό ήταν μέρος της τέχνης. Γύρω από τον κύριο κορμό των δέντρων της κερασιάς μεγάλωναν τα δεύτερης γενιάς κλαδιά κι αυτά ήταν ίσια και λεπτά. Τα κόβαμε και ξεφλουδίζαμε τον φλοιό με τα νύχια μας, αφήνοντας το ξύλο λευκό και όμορφο στην όψη. Επιφυλάσσαμε στα δόντια μας και τα νύχια μας καλή μεταχείριση εκείνες τις μέρες. Ποτέ δεν σκεφτήκαμε να λιμάρουμε τα νύχια μας ή να τα καλλωπίσουμε, αλλά, παρ' όλα αυτά, ήταν δυνατά και χρήσιμα και τα δόντια μας ήταν γερά και λευκά. Και τα νύχια και τα δόντια μας μάς χρησίμευαν για πολλούς σκοπούς, που ο λευκός άνθρωπος ούτε καν γνωρίζει. Αλλά παρατήρησα ότι ο οδοντίατρος στις μέρες μας είναι ιδιαιτέρως πολυάσχολος.

Τα βέλη μας συνήθως απαιτούσαν ελάχιστη διαμόρφωση, αλλά όταν όντος την χρειάζονταν, χρησιμοποιούσαμε ένα μαχαίρι, επειδή εκείνο τον καιρό οι Sioux διέθεταν μαχαίρια, που τα είχαν αποκτήσει από τους λευκούς. Δεν ήμασταν όλα τα αγόρια τόσο τυχερά, ώστε να έχουμε μαχαίρια, αλλά αν ένα αγόρι στον καταυλισμό είχε ένα, ήταν ευγενικό και γενναιόδωρο, θα μας άφηνε όλους να το χρησιμοποιήσουμε. Μετρούσαμε το μήκος των βελών μας από την απόσταση από τον αγκώνα μας μέχρι το σημείο που ενώνεται με την άκρη του μεσαίου μας δακτύλου και μέχρι πίσω στον καρπό μας. Αυτή η απόσταση θα μας έδινε το μήκος του βέλους, που ήταν κατάλληλο για το μέγεθός μας. Όταν ήμασταν έτοιμοι να βάλουμε τα φτερά, ψάχναμε στο δάσος για τα κατάλληλα, όπως από γεράκι, κοράκι, από κοτόπουλα της πεδιάδας ή πάπια. Τα φτερά της γαλοπούλας είναι τα καλύτερα από όλα για το φινίρισμα των βελών, αλλά ήταν σπάνια στον τόπο μας και συνήθως μόνο οι πολεμιστές και οι κυνηγοί τα χρησιμοποιούσαν. Κόβαμε τα φτερά μας σε διαφορετικό μήκος της μύτης τον πυριτόλιθο και τυλίγοντάς τον σφιχτά με τένοντες ζώων. Συχνά βρίσκαμε κομμάτια από οστά που διαμορφώνοντάς τα σαν μύτη βέλους τα βάζαμε, όπως ακριβώς τον πυριτόλιθο.

Στην κατασκευή των τόξων, συχνά βρίσκαμε ένα κομμάτι ξύλου, που ήταν έτοιμο για να καθαριστεί από τις ίνες του. Στην αναζήτηση ξύλου, πρώτα ψάχναμε για μελιά, που είχε μεγαλύτερη ελαστικότητα και δεν επηρεαζόταν από τον καιρό. Αν δεν βρίσκαμε μελιά, βρίσκαμε αγριοκαρυδιά, ιτιά ή ίσως κερασιά ή δαμασκηνιά, άλλα πάντα προτιμούσαμε τη μελιά. Όταν είχαμε το ραβδί μας, λαξεύαμε την πλευρά που θα ήταν το εσωτερικό του τόξου μας, αφήνοντας τον φλοιό στην εξωτερική πλευρά ή στην πίσω πλευρά του τόξου. Κανενός Sioux το τόξο δεν ήταν πάνω από 4,5 ή 5 πόδια σε μήκος.

Τα κυνηγετικά τόξα φτιάχνονταν κοντά για ευκολία. Αντιθέτως, το μακρύ τόξο ήταν δύσχρηστο για τον κυνηγό, που είτε ήταν έφιππος είτε κυνηγούσε στο μακρύ χορτάρι ή στα δάση. Ασχέτως του είδους του ξύλου που είχαμε επιλέξει για τα τόξα μας, παίρναμε ένα ραβδί, που δεν ήταν τόσο δυνατό και δεν απαιτούσε τόση δύναμη για να το τραβήξεις. Το τόξο με μεγάλη ελαστικότητα ήταν πιο εύκολο στο σημάδι και μπορούσε να στοχεύσει πολύ πιο γρήγορα από ό,τι ένα άκαμπτο τόξο. Αυτό που προσπαθούσαμε να πετύχουμε ήταν η σβελτάδα στην χρήση του τόξου. Δεν σκεφτόμασταν να πάρουμε τη στάση που παίρνουν σήμερα στη σύγχρονη τοξοβολία. Μαθαίναμε να εξακοντίζουμε τα βέλη μας με όσο το δυνατόν πιο γρήγορη κίνηση. Ίσως είναι δύσκολο για ένα αγόρι σήμερα, ακόμη και για ένα Ινδιανάκι, να αντιληφθεί τι σήμαινε το τόξο στα παλιά χρόνια για τον Ινδιάνο. Ήταν μαζί του συνέχεια, ακόμη και τη νύχτα. Ακόμη και στον πιο ανεπαίσθητο ήχο το χέρι του πήγαινε στο τόξο και στο βέλος του που κείτονταν στο πλευρό του.

Στα παλιά χρόνια, πριν οι Ινδιάνοι αποκτήσουν άλογα, κυνηγούσαν το βουβάλι με ένα πολύ κοντό τόξο[1]. Το μακρύ τόξο που χρησιμοποιούν οι σύγχρονοι τοξοβόλοι θα αφήσει να τον θαυμάσει.

Η κατασκευή της χορδής του τόξου μας ήταν μια πολύ ενδιαφέρουσα δουλειά. Στην πραγματικότητα, όλη η τέχνη που συνδεόταν με την κατασκευή τόξων και βελών ήταν πολύ συναρπαστική για μας. Όσο πιο πολλά κάναμε κι όσο πιο πολύ κυνηγούσαμε, τόσο πιο πολύ ενθουσιαζόμασταν. Ακόμη και σήμερα, μ' αρέσει μια στις τόσες να φτιάχνω ένα όμορφο τόξο και να καλύπτω με φτερά μερικά όμορφα βέλη.

Η μητέρα πάντοτε κρατούσε προμήθειες από τένοντες, οπότε, όταν χρειαζόμασταν μερικούς, πάντα πηγαίναμε σ' αυτήν. Βλέπετε, οι τένοντες ήταν ανέκαθεν ένα απαραίτητο κομμάτι για το νοικοκυριό στο Ινδιάνικο tipi, όπως οι κλωστές στο σύγχρονο σπίτι. Η μητέρα χρησιμοποιούσε τους τένοντες για την κατασκευή κάθε είδους ενδυμάτων και για να φτιάχνει γκέτες ή μοκασίνια. Στην πραγματικότητα, το σπίτι μας είχε ραφτεί με τένοντες, επειδή τα δέρματα στο tipi συνδέονταν με τόση επιδεξιότητα, που ούτε βροχή ούτε λιωμένο χιόνι περνούσαν. Οι μητέρες μας ήταν πολύ έξυπνες με τον τρόπο τους και καλές νοικοκυρές. Η μητέρα μας έδινε κάθε είδους κομμάτια από τένοντες και τα κάναμε μακριές χορδές, μουσκεύοντας τα άκρα με το στόμα μας και τρίβοντάς τες μεταξύ τους στα γυμνά μας γόνατα. Μάθαμε να φτιάχνουμε μια επί πλέον χορδή, να την περιστρέφουμε και να την βάζουμε στην μύτη του τόξου. Δεν θα μπορούσες να βρεις κανέναν καλό κυνηγό χωρίς χορδή εκτός αν είχε σπάσει. Υπάρχει τεράστια διαφορά στην ποιότητα του ζωικού τένοντα. Οι τένοντες του ελαφιού είναι πολύ λεπτοί και απαλοί και χρησιμοποιούνται στην κατασκευή των βελών των πολεμιστών ή των κυνηγών. Αλλά για το ράψιμο του tipi και για τις χορδές του τόξου, οι τένοντες του βουβαλιού ήταν ισχυρότεροι και καλύτεροι. Ο τένοντας βρίσκεται σε δυο μακριές χορδές, κατά μήκος της σπονδυλικής στήλης του ζώου. Αυτό το καθαρίζουμε από όλη τη σάρκα και το περνάμε σε έναν πάσσαλο του tipi. Όταν στεγνώσει, ξεκολλάει μόνο του και μετά τοποθετείται μέσα σε μια τσάντα από ακατέργαστο δέρμα για μελλοντική χρήση. Εκεί φυλασσόταν σχεδόν κάθε περίοδο του χρόνου.

Όταν μαθαίναμε πώς να φτιάχνουμε καλά τόξα και βέλη, μαθαίναμε και πολλά άλλα πράγματα. Ακόμη και οι ώρες του παιγνιδιού ήταν στην πραγματικότητα μια προετοιμασία για τις εργασίες και τα καθήκοντα της ενηλικίωσης.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

---

1. Είίναι αξιοσημείωτο ότι ο Luther Standing Bear, στο σημείο αυτό, μεταφέρει μια μνήμη τουλάχιστον τεσσάρων αιώνων παλιά, μιας και οι Ινδιάνοι των πεδιάδων, όπως οι Oglala Lakota, είχαν υιοθετήσει τη χρήση των αλόγων ήδη από τις αρχές του 16ου αιώνα, λίγα δηλαδή χρόνια μετά την έλευση των Ισπανών κατακτητών. Γίνεται φανερό, για άλλη μια φορά, πως η αξία της προφορικής παράδοσης, η μαγεία της εξιστόρησης από στόμα σε αυτί, είναι ανεκτίμητη.